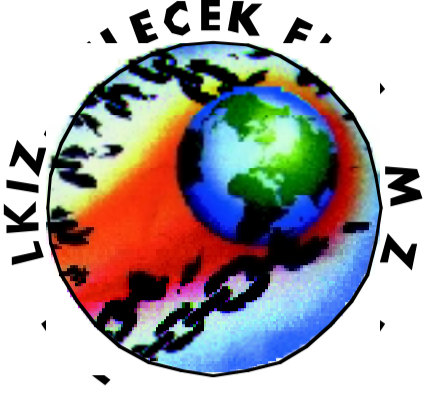

İşçi-köylü kapatıldı SUSTURULAMAZ!

Özgür gelecek

umutyayimcilik@ttmail.com

Özel Sayı: 2008/1

*Yıl:1 *14-27 Kasım 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Bu böyle gitmez

“Çatal kaşığımız bile yok”

Orman işçilerinin dramı sabahın 5'inde başlıyor...

Evlerinden kilometrelerce uzakta, başka memleketlerde, akrabalarından uzak ve zor şartlarda, dağ başlarında yaşam mücadelesi için kazma sallayan orman işçileri... Sağlıksız koşullarda, düşük ücretle, geçinmek zorunda olan orman işçileri... Kimi Diyarbakır'dan çıkmış yola, kimi Mardin'den kimi Urfa'dan gelmiş Afyon'a, çorak dağlara umutlarını ekmeye... □ Sayfa 2

S. Tuncel ve E. Ayna ile söyleşi

“Çözumsuzlükte ısrar ediyorlar”

Amed İK okurları olarak A. Öcalan'a yönelik işkence sonrası yapılan eylemlerde görüştüğümüz DTP'li milletvekilleri **Emine Ayna** ve **Sabahat Tuncel** ile kısa bir söyleşi yaptık.

Devletin bölgeye yönelik yaklaşımlarından kadın sorununa kadar bir dizi sorumuza yanıt veren Ayna ve Tuncel “DTP'ye yapılanlar, onların kendi çözümsüzlüklerinde ısrar etmesinin göstergesidir” dediler. □ Sayfa 6

İşçi-köylü 1 ay süreyle kapatıldı

Mücadelesi sabit görüldüğünden kapatılmasına...

İşçi-Köylü Gazetesi çalışanları olarak, gazetemiz okurlarıyla birlikte 1 aylık kapatma kararını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdik. **8 Kasım Cumartesi** günü saat 12.00'de **Kadıköy İskele Meydanı**'nda gerçekleştirdiğimiz eylemde “**Devrimci basın sansürle susturulamaz**” pankartı açarak, “**Doğru yerdeyiz**”, “İşçi-köylü senin sesin, sahip çık”, “**Başbuğ buyurdu mahkemeler kapattı**” dövizleri açıldı. □ Sayfa 16

Evet, bu böyle gitmemelidir. Halkımızı yoksulluğa mahkum edenler, her fırsatta “**farklılıklarımız zenginliğimizdir**” deyip, ama farklılıklar dile getirildiğinde devlet terörü uygulamakta sınıır tanımayan, halkın iradesiyle seçilen Kürt ve killeri “malum partinin” vekilleri diyerek hedef tahtasına oturtan faşist güçlerin karşısına dikilmekten başka bir yol yoktur. Ya direnecek, ya direnecek. **Diğer tüm seçenekler kölece yaşama mahkum olmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.**

Rüyadan uyanma vakti

Amerikan rüyasının sonu!

Kriz, ABD hegemonyası altında ve onun yönettiği uluslararası kurumlar aracılığıyla yayıldı. Krizin ABD merkezli olması, dolar hegemonyasının sorgulanmasını beraberinde getirdi. Dolarla bağlı “sabit kur” rejiminin ABD bütçe açıklarının karşılanmasını içeren özelliği artık katlanılmaz durumda. Bu rejime geçildiğinde ABD ekonomisinin devasa gücü ve dinamik yapısı gereği sorun olmayacağı varsayılıyordu. Oysa kapitalizmin “hayranlık uyandırıcı” ülkesi artık kaybetmekte. Bu ülkede geri kalmış/bırakılmış ülkelerin hastalıkları görülmeye başlandı. İşsizlik, yoksulluk, iflaslar, borç ödeyememe, tüketimden kısma, istikrarsızlık, başlayan ve artacak grevler. □ Sayfa 8

DESA patronunun gücü direnişi satın almaya yetmiyor

Hemen hemen tüm iş kollarında yaşanan ve de boyutu giderek artan saldırılar, işçilerin aylar süren, uzun soluklu direnişleriyle geri püskürtülmeye çalışılmaktadır.

Son ayların en uzun soluklu direnişlerinden biri de hiç şüphesiz Desa Deri işçilerinin haksız işten çıkarılmalarına karşı, aylar öncesinde başlattıkları direniştir. □ Sayfa 4

Tarlada ucuz markette pahalı

15 Ekim Dünya Gıda Günlü ile yeniden gündeme gelen gelir dağılımındaki adaletsizlik ve yoksulluk tartışmalarını krizin etkilerini giderek daha fazla hissettiğimiz şu günlerde yeniden kızışacak gibi görünüyor.

Ziraat Mühendisleri Odası'nın araştırmalarına göre ülkemizde 20 milyon insan mutlak yoksulluk sınırında yaşam mücadelesi veriyor. □ Sayfa 5

Ya Engin hayatta olsaydı!

Ülkemizin duyarlı insanlarının birçoğu artık onun adını biliyor. Hatta şöyle bir haber bültenlerini ya da gazeteleri karıştıranlar bile biliyorlar adını; **Engin Çeber...**

Onu öldürdüler ve sonra özür dilediler. Daha sonra? Daha sonrası muhtemelen biraz “**delil yetersizliği**”, biraz zaman aşımı, olmadı “**aşırı güç kullanma**”, en iyi tahminle birkaç **günah keçisi...**

Bekleyip değil, elbette beklemeyip yine de göreceğiz, göreceksiniz! □ Sayfa 7

Özgür Gelecek'ten

Kitle faaliyeti ve kampanyamız...

□ Sayfa 2

Proleter Bakış

ABD emperyalizminin “**deri değiştirme**” operasyonu

□ Sayfa 3

Emekçinin Kalemi

Süreç ve görevlerimiz

□ Sayfa 4

Kolektif

Değişime açık olmalıyız!

□ Sayfa 11

Evrensel Yaklaşım

Devrim dipten ancak sesli gelecek

□ Sayfa 13

Evlerinde kilometrelerce uzakta, başka memleketlerde, akrabalarından uzak ve zor şartlarda, dağ başlarında yaşam mücadelesi için kazma sallayan orman işçileri... Sağlıksız koşullarda, düşük ücretle, geçinmek zorunda olan orman işçileri... Kimi Diyarbakır'dan çıkmış yola, kimi Mardin'den kimi Urfa'dan gelmiş Afyon'a, çorak dağlara umutlarını ekmeye... Sabahın 5'inde başlayan akşamın 8'ine kadar devam eden çalışma maratonu içinde çocuklarını unutan, yaşamayı unutan, hatta kendilerini bile unutan orman işçileri...

Çatal kaşığımız bile yok!

Orman işçilerinin dramı sabahın 5'inde başlıyor

Evlerinden kilometrelerce uzakta, başka memleketlerde, akrabalarından uzak ve zor şartlarda, dağ başlarında yaşam mücadelesi için kazma sallayan orman işçileri... Sağlıksız koşullarda, düşük ücretle, geçinmek zorunda olan orman işçileri... Kimi Diyarbakır'dan çıkmış yola, kimi Mardin'den, kimi Urfa'dan gelmiş Afyon'a, çorak dağlara umutlarını ekmeye... Sabahın 5'inde başlayan akşamın 8'ine kadar devam eden çalışma maratonu içinde çocuklarını unutan, yaşamayı unutan, hatta kendilerini bile unutan orman işçileri...

Onların yolculuk serüveni de mevsimlik tarım işçileri gibi bahar aylarında başlar ve kış aylarına kadar devam eder. Evlerinden çıkarak Güney'den başlayıp, sırayla gezerek Batı'da bitirirler işlerini. Ama çok zaman geçmiştir evlerinden ayrılalı! Çalışanların çoğu kadın ve çocuk, anne ve babalarını bırakmışlar geride, sevdiklerini, çocuklarını. Özlemişler onları, ama yapacak bir şey yok, çalışmak zorundalar.

Çoğu hiç Türkçe bilmiyor ve hiç okula gitmemiş. Derme çatma çadırlarda veriyorlar yaşam mücadelesini, tuvaletleri yok, banyolarını da çadırlarında yapmak zorundalar, elektrik ve sobadan bahsetmiyoruz bile. Suyu ise çadırlarından çok uzakta küçük bir çeşmeden sağlıyorlar. Yol paralarını ve yemeklerini kendileri karşılamak zorundalar. Bu yüzden gelirleri yanlarında getirmişler erzaklarını. Günlükleri 20 YTL'ye geliyor, ama araçlar ve çavuşlar onlardan fazla alıyor. Çavuşlarla akraba oldukları için seslerini de çıkaramıyorlar. Sadece geliş-gidiş yol parasını karşılamak için 8 gün kazma sallamak zorundalar.

Bizimki de hayat mı?

Orman işçisi olmak zor diyor Şerife ve anlatmaya başlıyor! 22 yaşında Şerife, Mardinli ve hiç okula gitmemiş. "Neden okula gitmedin?" diyoruz. "Nasıl okuyam ki?" diyor. "Bir mezrada yaşıyoruz, nereden bulayım okulu da gideyim?" ve yaşadığımız coğrafyanın bir gerçeğini vurguluyor çok acı sözlerle. Biraz morali bozuk, babası uzakta, hastaymış, ameliyat olacakmış, akli onda. Türkçe biliyor, erkek kardeşleriyle burda çalışıyor ve uzun zamandır ailesini görmüyor. Soruyoruz; "hayat memleketinde nasıl geçiyordu?" diye. "Nasıl geçsin, aynı... Ev işleri, odun kesmek, hayvanlara bakmak, tezek toplamak" diyor. "Bizimki de hayat mı" diye ekliyor biraz kırık, biraz öfkeli bir sesle! "Köyde kızlar okutuluyor mu?" diyoruz? "Erkek çocuklar arabaya başka köye gidiyor, okula giden kız bir ya da iki tane" diyor. "Zaten kızlar 15-16 yaşına gelince evlendiriyorlar" diyor Şerife! Ama o, okuma yazma öğrenmiş kendi çabalarıyla, "bulduğum gazete parçalarından, dergilerden, kitaplardan bakarak okumayı öğrendim" diyor. "Kitap okumak ister misin?" diyoruz "istemem, hem de çok" diyor. Biz de ona bir dahaki geldiğimizde kitap getirme sözü veriyoruz.

Bundan önce fındık toplamaya gitmiş Şerife, "size orada nasıl davranıyorlardı?" diye sorduğumuzda; "Burası gibi değil" diyor. "Burası

çok güzel, orada bile çok kötü davranıyorlardı" diye de ekliyor. Çok sessiz, ama sessizliği bile çok şey anlatıyor Şerife'nin. Kolunda kırık ve çukuklar olmuş çalışmaktan, tıpkı arkadaşı Rojda gibi... (Rojda 20 yaşında, hiç okula gitmemiş, Türkçe bilmiyor, bu yüzden hiç konuşamıyor onunla. O da işe gitmemiş, kolunu yazma ile sarmış, canının çok yandığı belli ama o hala çadırdaki iş yapmaya devam ediyor.)

"Bunlar çok sık yaşanan olaylar, çavuşa söyledik ama hastaneye götürmek yerine kırık-çukukuya götürdü" diyor. Kolları şişmiş Şerife'nin bu yüzden işe gitmemiş çadırdaki kalmış. "Çavuşlar size nasıl davranıyor?" diye sorduğumuzda; "Ben ne diyeyim, halamın oğlu çavuş" cevabını veriyor. "Olsun sen anlat" diye ısrar ediyoruz; "Bazı şeyleri söyleyemem" diyor ve konuşmak istemiyor, biz de daha fazla ısrar edemiyoruz. "Bir abim var şu hayatta, onu çok seviyorum, o da uzakta" diyor. Anlatacak çok şeyi var Şerife'nin ama anlatmaya gücü yok. Hayata karşı tek güçlü durumu; "Beni zorla evlendiremez-

ler, tanımadığım, bilmediğim biriyle evlenmem" deyişi.

Kadın olmak zor...

Kadın olmak zor... Evde, işte, sokakta, tarlada, çadırdaki hiç fark etmez nerde olduğu. Kaderimmiş gibi yaşar bütün zorlukları, hele bir de Kürt kadınıysan, dilini konuşamıyorsan hayat daha da zordur. Çadırdaki kalan ve çadırın temizlik ve yemek işleriyle ilgilenen Adül'le konuşuyoruz, bizi çok sıcak karşılıyor Adül, yakından ilgileniyor, ilk kez gitmemize rağmen sanki çok uzun zamandır tanışmış gibi yakınlık gösteriyor. Adül 6 yıllık evli, 5 yaşında bir oğlu var, adı Mahmut. Adül de çadırdaki kalıyor, çünkü 4 aylık hamile. Çadırdaki işçiler için yemek yapıyor, çadırları topluyor. "Hangisi daha zor?" diyoruz. "Çadırdaki kalmak mı? Ormanda çalışmak mı?" "Ne fark eder, ikisi de zor" diyor. "Çadırlarda elektrik yok, soba yok, sabah çok erken kalkılıyor, hava çok soğuk oluyor, geceleri de soğuk, ama yapacak bir şey yok" diye de ekliyor.

Burada bir aylık daha işlerinin olduğunu, sonra Maraş'a gideceklerini söylüyor. Sohbet ederken bir yandan da bize yemek hazırlıyor, "yardım edelim" diyoruz, kabul etmiyor yardım teklifimizi. Ellerinde ne varsa hazırladılar, ama bir yandan da "elimizde temiz bir şey yok, çatal kaşığımız

da yok yanımızda" diyerek çekincelelerini dile getiriyorlar yoksulluklarından utanarak...

Güzel bir sohbet eşliğinde yemeğimizi yiyoruz, tekrar görüşme dileğiyle oradan ayrılırken onlar çoktan çadırdaki işlerine dalmışlardı bile.

Çocuk işçiler kazma sallıyor

Arazide dolaşmaya ve işçileri ziyarete gidiyoruz, arazi çok dik ve taşlık. Tırmanmak biraz zor oluyor ama varıyoruz yanlarına. Evlerinden kilometrelerce uzakta bir dağın yamacında kazma sallayan genç kadın işçilerle konuşmak istiyoruz, ama olmuyor, çünkü işçilerinde Türkçe bilen yok. Bu yüzden anlamakta zorlanıyoruz. Ama "konuşmaya anlatmaya ne gerek var ki?" diyoruz, zaten her şey ortada. Erkeklerin bile yapmaktan zorlandığı işi çocuk yaştaki kadınların yapması, okul sırasında olması gerekirken dağ yamaçlarında olmaları çok şeyi anlatıyor zaten. Biraz daha yukarıya çıkıyoruz, burada konuşacak birini buluyoruz, adı Fatoş. Fatoş daha 15 yaşında, Diyarbakırlı, 1 aydır burada, o da hiç okula gitmemiş. "Okumak istiyor musun?" diyoruz. "Yok", diyor utanarak! Konuşurken çekiniyor, yanakları kızarıyor, bir yandan konuşuyor, bir yandan da işine devam ediyor. Kazmayı her vurduğunda aslında içindeki öfkeyi vuruyor!

Burada yaklaşık 80 işçi çalışıyor, çoğu kadın, bu yüzden genelde kadınlarla konuşabildik. Erkekler bizimle konuşmaya pek yanaşmadılar, zaten birçok yerde hiç erkek işçi yoktu. Oradan da tekrar görüşmek dileğiyle ayrılıyor ve köye doğru yol alıyor.

İsimleri değişse de yaşamları hep aynı... Hava karararmaya başladığında köye varıyoruz, köyün içinden geçerken bir hal atölyesi olduğunu öğreniyoruz ve uğrayıp bir merhaba demek istiyoruz. Evden bozma bir atölye, köyün kadınları, genç kızları orada halı dokuyor ve evin geçimine katkıda bulunuyorlar. Küçük ama çok sıcak bir atölye, içerden sesler geliyor, merak ediyoruz ve bir an önce içeri girmek istiyoruz. Kapıyı çalıp içeri girdiğimizde bizi çok sıcak karşılıyorlar, zaten köye geldiğimizi öğrenmişler. Hemen yanlarında yer açıyorlar, bizimle sohbet başlıyorlar, bizden önce onlar bizi soru yağmuruna tutuyor. Sohbetimiz ilerledikçe kendileri de anlatmaya başlıyor; Ayşe, Özlem, Fadime... İsimleri değişse de yaşamları hep aynı, zaman-mekân fark etse de yaşadıkları hiç değişmiyor. Kadın her yerde kadın... Atölyede 15 kişi 9 saat çalışıyor, halıya göre 5 ile 8 YTL arası ücret alıyorlar, üstelik sigorta da yok. Ama yapacak bir şey de yok, çalışmak zorundalar.

Kızların çoğu daha 18'inde ya nişanlılar ya da evli! Çoğu ilkokula bile gitmemiş, ortaokula giden sayısı ise çok az "erkek çocuklar okutuluyor" diyor Ayşe ve okumak istediğinden ama artık çok geç olduğundan bahsediyor bize. Ayşe de 18'inde ve nişanlı, tıpkı Fadime gibi. Kızların hepsi okumak istiyor, yanı başlarında halı dokuyanannelerine duyurmaya çalışıyorlar seslerini, anneleri oradan cevap veriyor; "Yapacak bir şeyimiz yok, hem mad-di durum hem de köyde okul yok, kasabaya göndermek olmaz" diyor. Köyde okul yok, taşınmalı eğitimden ise erkekler yararlanıyor, sadece iki kız var liseye gidebilen.

İlme ilmek işiyorlar halıya umutlarının hayallerini... Ama yüzleri hep gülmüyor bazen umutsuzluğa kapılırsalar da. Bize de halı dokumayı öğretiyorlar, her ne kadar onlar kadar hızlı olmasa da halı dokumayı öğreniyoruz. Artık sohbetimize halı dokuyarak devam ediyoruz, sohbet o kadar güzel ilerliyor ki bu sohbet akşam evde devam etme teklifinde bulunuyorlar, tereddütsüz kabul ediyoruz ve herkes akşam bir evde buluşmak üzere atölyeden ayrılıyor. Akşam yemeğinden sonra köyün bütün genç kızları geliyor kaldığımız eve.

Köylüler çok yoksul evler hep derme-çatma, çok fazla eşyaları da yok, ama gönülleri çok zengin. Akşam konuşmalarımız daha verimli geçiyor okumaktan bahsediyoruz. "Böyle gelmiş böyle gitmek zorunda değil, bu durum kaderiniz değil, okuyabilirsiniz hala böyle bir şansınız var" diyoruz. "Nasıl?" diyor Fadime "ben nişanlıyım, seneye evleneceğim, nasıl okuyayım?" Biz de "dışarıdan lise okuyabileceğini" söylüyoruz, kendi güçlerinin farkına varmalarını, bu kısır döngü içinde kalmamanın kader olmadığını, aslında her zaman okuyabileceklerini söylüyoruz. Okumanın sadece okula gitmek olmadığını, kitap, gazete, dergi de okuyabileceklerini, kendilerini bununla da geliştirebileceklerini söylüyoruz.

Durmadan soru soruyorlar, merak ettikleri ne varsa, dışarıdan nasıl okul bitirilir, ne tür kitaplar okuyalım gibi. Bizden kitap istiyorlar, bir dahaki gidişimizde elimizden geldikince getireceğimizi söylüyoruz. Hatta bazıları evde bulunan bazı kitapları bize gösterip "hangisini okuyalım?" diye soruyorlar. Sohbetimiz gecenin geç saatlerine kadar devam ederken genç kadınların anneleri de sohbetimize katılıyor, sabah işe gitmek için erken kalkmak zorunda olan kızlar, evden ayrılırken "bu gece hepimizi yataklarımızda kafamızın çok karıştı" diyorlar. Tekrar görüşmek üzere vedalaşırken her birinin gözlerinde umut ışığı parlıyor. (Ankara)

Özgür Gelecek'ten

Kitle faaliyeti ve kampanyamız...

"Daha nitelikli bir kitle faaliyeti için daha nitelikli bir yayın" şiarı ile başlattığımız ve gazetemizin son iki sayısında da sayfalarımızda yer verdiğimiz kampanyamız okur toplantıları, yaygın gazete dağıtımları, sesli ajitasyon ve propaganda, bildiri dağıtımları ve sokak eylemleri ile devam ediyor. Bu eylem ve etkinlikler, elbette ki yürüteceğimiz verimli ve nitelikli tartışmalarla birlikte çeşitlenecek; bu tartışma ve pratikleri gazetemize aktardığımız oranda gazetemiz bölgeler, semtler, alanlar arasında deneyim aktarımını sağlama şansını yakalayacaktır. Unutmamalıyız ki, tartıştığımız her konu, katıldığımız her eylem ve etkinlik, tanık olduğumuz her gelişme, attığımız her pratik adım gazetemiz için bir haber niteliğindedir. Bu anlamda kampanyamız başladığı süreden itibaren yaşanan olumlu örnekler bizim için oldukça öğretici ve önemlidir. Örneğin bu sayımızda çeşitli bölgelerdeki okurlarımızdan gelen mektuplar, yazılar ve yorumlar sayfalarımız el-verdiği ölçüde bulunmaktadır. Bu gelişimin gazetemizdeki yansımalarının olumluluğu tüm okurlarımız tarafından görülebilecek boyuttadır.

Kolektif bir örgütlenme aracı olan gazetemizin daha kolektif bir şekilde çıkartılması da kampanyamızın önemli amaçlarından biridir. Bu noktada attığımız adımların altını çizirken, bu olumluluğu daha da büyütmeye ve süreklileştirme görevi ile karşı karşıya olduğumuzu unutmamalıyız. Yaptıklarımızın olumlu adımlar olduğunu bilerek ama aynı zamanda bununla yetinmeyecek, daha iyisini yapabileceğimizin bilinciyle hareket etmemiz gerekmektedir.

Gazetemizi daha geniş kitlelere tanıtmaya, okur sayısını artırma, niteliğini yükseltmeye vb. amaçları taşıyan kampanyamızı yürütürken daha önce de belirttiğimiz gibi bölgelerin özgünlükleri, yerellerin gündemleri ve kampanyamızın pratiklerini bu gündemlerle birlikte ele almak önemlidir. Şurası açık ki, ülkenin ve kitlelerin genel gündemlerinden kopuk ele alınan bir çalışmanın başarılı olma şansı yoktur. Bizim gündemlerimizin bir yerde kitlelerin gündemlerinin başka bir yerde durduğu bir çalışma arzu edilen ve örgütlenmeye hizmet eden bir çalışma değildir/olamaz. Gazete dağıtımlarını ele alırken, öncesinden gazetemizi okuyarak halka taşıyacağımız, onları aydınlatacağımız konuları kendi içimizde tartışabiliriz. Bu sayımızda öne çıkan hangi konular var ve bu konulara bizim yaklaşımımız nedir? Örneğin bu sayımızda Kürt coğrafyasında yaşanan gelişmeler ve ekonomik kriz gazetemizde öne çıkan konulardır. Bu noktalarda yaşanan gelişmeleri takip ederek, gittiğimiz kitlelere düşüncelerimizi aktarmalıyız. Yine sürece dahil olma ve müdahale etme konusu da kampanyamızla birlikte yapılmalıdır. Unutmamalıyız, gazetemizin kampanyası sadece dağıtım ağının gelişmesinden ibaret değildir/olamaz. Örgütlenme faaliyetimizi hizmet etmediği sürece kampanya sonunda geçmişe dönük olumlu bir pratik dökümü yapabiliriz ancak geleceğe dair kalıcı bir şey bulamayız. Kampanyamıza yoğunlaşırken yaşamın yanımızdan akıp gitmesine izin veremeyelim.

Örneğin bugün dünyada yaşanan krizin etkileri gün geçtikçe genişleyip yayılırken, egemen sınıfların sözcüleri hala "bu kriz bizi fazla etkilemez", "teget geçer" yalanlarını söylemeye devam ediyorlar. Yolsuzluk, yoksulluk tartışmaları toplumun tüm gündemini meşgul ederken, egemenler hala "ekonomik büyümeden" söz edebiliyorlar. Aslında onlar "ekonomi büyüyor" dedikçe, emekçilerin sofralarındaki lokmaların nasıl küçüldüğünü hepimiz yaşayarak görüyoruz. Gerçekleri görme bakımından bu iyi bir durumdur. Ama bu tek başına bir anlam ifade etmez. **Önemli olan bu gerçekler ışığında harekete geçebilmek ve harekete geçirebilmektir.** Bunun için de bıkmadan usanmadan gerçekleri kitlelere taşıma çabası gerekir. Çünkü gerçekler kitlelere taşınmadığı müddetçe egemenlerin çok yönlü ve kapsamlı saldırıları emekçilerde bilinç bulanlığı yaratır ve bu bulanık tablo içinde egemenler gerçek yüzlerini perdelemeyi en azından bir süre daha başarırlar. Zaten gerçekleri gizlemek, yığınların dikkatini suni gündemlere yöneltmek egemen sınıfların en başarılı(!) olduğu alanlardan biridir.

Bu anlamda bir yandan sistemi ve politikalarını teşhir ederken bir yandan da devrimin propagandasını yapmak için en kitlesel örgütlenme aracımız olan yayınlarımızı daha aktif kullanmak çalışmalarımızdaki verimi kuşkusuz arttıracaktır.

Tayyip direniş duvarına çarptı

Amed, Dersim, Van ve Hak-kari'de Kürt halkı, Tayyip Erdoğan'ı anlayacağı dilden karşıladı. Zulüm sözcüsü, yine direniş duvarına çarp-tı. Egemen sınıf sözcülerinin geziyle planlamaya çalıştıkları, yerel seçim öncesinde yürütülen askeri operasyonlara paralel olarak siyasal ve psikolojik saldırılara hız kazandırmaktı. Diğer bir ifadeyle; **"Askerler işini yapıyordun", "siyasilerin de yapması gerekti"**. Tabii ki siyasilerin görevi her zaman olduğu gibi **"kardeşlik", "demokrasi", "kalkınma"** yalanlarıyla Kürt halkını uyutmaya çalışmaktı. Oysa kendilerini kandırmaya, uyutmaya devam ediyorlar.

Amed ve Dersim'de olduğu gibi, Van ve özellikle Yüksekova'da, Hak-kari'de sokaklarda kurulan barikatlar, kapanan kepenkler Tayyip ve efendilerinin moralini bozdu. Diğer bir an-

Emekçiler zam yağmurları altında inim inim inerken, AKP cephesindeki yolsuzluk haberleri her gün gazete sayfalarını işgal etmeye devam ediyor. Elbette ki, yolsuzluk sadece AKP ile sınırlı değildir. Ama hükümet olmanın yarattığı avantajlardan dolayı hırsızlıktaki en büyük pay AKP camiasına düşmektedir.

latıma; direniş zulüm sözcülerinin sinirlerini gerdi. Rol yapmalarını önleyerek, gerçek kimliklerini ve niyetlerini açığa çıkardı. Yani, R. T. Erdoğan'ın **"biz tek millet dedik, tek bayrak dedik, tek devlet dedik. Buna kim karşı çıkabilir? Buna karşı çıkmanın bu ülkede yeri yok. Buyursun istediği yere gitsin"** ifadesini sağlayan, direnişin kendisidir. Direniş, egemen sınıfların saldırı, tehditkar, şantajcı vb. tüm karşı-devrimci zihniyetini birer birer açığa çıkarıyor. **"Yaratılan, yaratandan ötürü seven", "İslam kardeşliğine"** inandığını her fırsatta dile getiren Tayyip'in ırkçı-şoven kimliği de son geziyle daha iyi açığa çıktı.

Bu ırkçı-şoven kimliğin beslediği yer **Kemalizm**'dir. Türk şovenizminin kişiküratması, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere ulusal baskının uygulanması, zorla Türkleştirme siyaseti Kemalistlerin siyasetidir. Ve sorun ezilen ulus ve azınlık milliyetler sorunu olunca, İslamcısı da, Kemalisti de, liberali de ırkçılık ve şovenizmde yarış halindedirler.

"DTP'lileri öldürün" diyen zihniyetle, **"buyursun istediği yere gitsin"** zihniyeti arasında hiçbir fark yoktur. Yani söylemek istenen **"ya sev ya terk et", "ya benim gibi düşüneceksin ya da hiç düşünmeyeceksin"**dir. Söz konusu zat dememiş miydi; **"Düşünmezseniz Kürt sorunu olmaz"** diye.

Şimdi Kürt halkını düşünmemeye, ırkçılığa ve şovenizme teslim olmaya ekonomik kısıntılar ve boş vaatlerle direniş ateşini söndürmeye çalışıyorlar. Ama tüm bu çabaların boşuna olduğu bir kez daha görüldü. Ulusal demokratik talepleri gözardı eden her yaklaşım karşılıksız kalmaya mahkumdur. Operasyonlar için asfaltlanan yollar, yapılan havaalanları, birçok tarihi mirası sular altında bırakan barajlar Kürt

ulusal sorununun reformist çözümü için dahi ilaç olamıyor.

Tüm bu gelişmeler, egemen sınıfların cephesinde bir yaklaşım değişikliği yol açabilir mi? Buna evet demek mümkün değildir. Çıkarılan savaş tezkereleri, süren operasyonlar ve tüm bu karşı devrimci icraatlara ilişkin Genelkurmay Başkanı'nın Bakanlar Kurulu'na sunduğu brifing ve bölgedeki uluslararası gelişmeler bize imha ve inkar siyasetindeki ısrarı gösteriyor.

Önümüzdeki yerel seçimlerden dolayı kitleleri aldatmaya dönük belli **"yeni"** söylemleri duyabiliriz. Ama tüm bunların boş söylem olacağı açıktır. TC yasalarına göre kurulan legal bir partiyi PKK ile eşleştiren ve ona karşı başbakanı, bakanları, ana muhalefet parti sözcüleri, baro gibi kurumlarıyla kin ve nefret kusan bir anlayış, ezilen ulus ve emekçilerin sorunlarına karşı duyarlı bir yaklaşım ortaya koyamaz. Linç girişimlerinde bulunan karşı-devrimci saldırıları **"haklı tepkiler"** olarak gösteren, ona meşru bir zemin sunan bir zatin başbakan olduğu bir ülkede ırkçı ve şoven saldırılar durmaz. **Çünkü, bu, devlet politikasıdır.** Devlet varlığını bir karşı-devrimci politikaları icra etmekle sürdürüyor.

Zamlara, yolsuzluğa devam!

AKP'nin icraatları yalnız ezilen Kürt halkına, devrimcileri dönük şiddet içeriklerden ibaret değildir. AKP, zulümde olduğu gibi, zam ve yolsuzluklarda da hiçbir sınır tanımıyor. Daha dün kadar **"ekonomik kriz bizi ciddi etkilemez"** diyen AKP kurmayları, bugün bunu yapılan anlaşmalara ve dünyada yaşanan ekonomik krize bağlamaya başladılar. Görünen o ki, yaşanan gelişmeler, yalnız sözcüleri gerçekleri itiraf etmeye zorladı.

Peki gerçek olan nedir? Doğalgaza bir yıl içinde yüzde 80'lere varan

zamdır. Elektrige yapılan ve yapılacak olan seri zamlardır. Türk parasının dolar karşısında yüzde 33'lere varan değer yitimidir. Birçok temel gıda maddesine bir yıl içinde neredeyse yüzde yüzlere varan zamlardır. Tüm bunların yanı sıra, üretkenlerin ücretlerindeki düşüklük, alım gücünde yaşadıkları sıkıntılara yeni sıkıntılar eklenerek devam etmektedir.

Yaşanan ekonomik krizin yaratacağı tahribatlara baktığımızda, önümüzdeki süreçte zam, zulüm, işkence politikaları daha bir hız kazanacaktır. AKP kurmayları öyle bir pervasızlaşmışlar ki; son yapılan doğalgaz zammından sonra **"bu fiyatların Mart'ta yeniden düşeceğini"** ilan ediyorlar. Yani, demek istiyorlar ki; **"Bu kıya ya soğuktan öleceksiniz ya da ırtlağınca kadar borçlanacaksınız. Ama üzülmeyin havalar ısınınca fiyatlar düşecek."**

Kitlelere seçeneksizliği seçenек olarak sunulan, haksızlıklara, zulüm politikalarına karşı çıkarılan, dağıttıkları **"yeşil kartları"** iptal etmekle, kömür dağıtmamakla tehdit eden faşist güruhlar mutlaka ama mutlaka hak ettikleri cezayı görecektir. Kitleleri yoksulluğa-yoksulluğa mahkum ederek, bir torba kömür alamayacak kadar sefil duruma düşürenler, halktan çaldıklarının cüzi bir miktarını yeniden halka karşı bir silah olarak kullanmaktadırlar. Barınma, ısınma ve dahası **yaşam hakkı** hiçe sayılıyor.

Emekçiler zam yağmurları altında inim inim inerken, AKP cephesindeki yolsuzluk haberleri her gün gazete sayfalarını işgal etmeye devam ediyor. **Elbette ki, yolsuzluk sadece AKP ile sınırlı değildir.**

Ama hükümet olmanın yarattığı avantajlardan dolayı hırsızlıktaki en büyük pay AKP camiasına düşmektedir. Ahlaksızlık, hırsızlık, devlet terörü bir yarış halinde sürüyor. Ve bu durum toplumdaki kirlenmeye de hız kazandırmaktadır. Fuhuş, hır-

sızlık, cinnet haberleri artık bu ülkede sıradan haberler haline gelmiştir. En kötü olan da, bu kabul edilemez tablona **kabul görmesi** veya geniş yaygınlar tarafından **izlenir** hale gelmesidir.

Bu böyle gitmez!

Evet, bu böyle gitmemelidir. Halkımızı yoksulluğa mahkum edenler, her fırsatta **"farklılıklarımız zenginliğimizdir"** deyip, ama farklılıklar dile getirildiğinde devlet terörü uygulamakta sınır tanımayan, halkın iradesiyle seçilen Kürt vekilleri **"malem partinin"** vekilleri diyerek hedef tahtasına oturtan faşist güçlerin karşısına dikilmekten başka bir yol yoktur. Ya direnecek, ya direnecek.

Diğer tüm seçenekler kölece yaşama mahkum olmanın başka bir anlam ifade etmiyor.

Konut sorununun yaşandığı sıkıntılar, yüksek kiralar, doğalgaza, elektrige, temel gıda maddelerine yapılan zamlar geniş emekçi yaygınların barınma, ısınma ve sonuç itibarıyla insanca yaşama hakkını ortada kaldırıyor. Ve altını çizdiğimiz sorunlar, talepler geniş yaygınların temel sorunlarıdır. Dolayısıyla, bu sorunları daha çok gündemimize almak ve bu eksenle özgün somut politikalar geliştirmek, kampanyalar örgütlemek veya yürütülmekte olan kampanyaları bu eksenle ele almak, sorunları ile birleştirmek, propaganda ve teşhir faaliyetlerine hız vermek gerekir.

Ve tabii ki tüm bunları ezilenlere karşı yürütülen tüm saldırıların bir parçası olarak ele almalıyız. Çünkü;

emperyalizme bağımlı, militarizmin hizmetine sunulan bir ekonomi, yeni yatırımları önler, işsizliği tetikler, yoksulluğu körükler. Dolayısıyla işsizliğe, yoksulluğa karşı mücadele aynı zamanda militarizme karşı da mücadeledir. Diğer bir ifadeyle; haksız savaş-militarizme karşı mücadele aynı zamanda işsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadeleyi de içermektedir.

Sorunu bütün olarak ele almak, bir yanıyla değil, bütün yönleriyle değerlendirmek ona göre hedeflerimizi belirlemek en doğru yöntemdir. Bu demektir ki, ezilen Kürt halkının, diğer azınlık milliyetlerin, işçi sınıfı ve diğer tüm emekçilerin karşı karşıya olduğu sorunları doğru tespit etmek tek başına yetmiyor. Daha da önemlisi, bu sorunlar arasındaki ilişkiyi ve uygulayıcıların çıkar ortaklığını ortaya koyup, buna karşı çeşitli milliyetlerden emekçilerin mücadele birliğini yaratmayı başarmaktadır. Bu başarılı müddetçe, mücaделenin zorluğu daha da artacaktır.

Bugün açısından bunun gerekliliği ve zorunluluğu daha da artmış durumdadır. Artan ırkçı saldırılar, in-karcı tutumlar her geçen gün emekçilerin birliğine darbe vurmaktadır. Sınıf bilincini proletarya emekçilerin, ezilenlerin birliğine hizmet etmeyen her türlü pratik girişimi yadsır. Ve ezilenlerin birliği için egemen ulus şovenizmine-ırkçılığına karşı tereddütsüzce mücadele etmenin gerekliliğinin altını çizer. Bu uğurda atılacak her olumlu adım, her başarı ezilenlerin kardeşliğine, mücadele ortaklığına hizmet eder.

Proleter Bakış

ABD EMPERYALİZMİNİN "DERİ DEĞİŞTİRME" OPERASYONU

Fehmi Kuru'nun AKP'liler için kullandığı, **"Hükümete geldiklerinde Obama'yıdır sonra Bush gibi olurlar."** (06.11.08) şeklindeki Tayyip'i çileden çıkaran sözleri, her ne kadar meselenin özünü ilişkin yanlış bir bakış açısını yansıtırsa da durum tespiti açısından doğruları ifade etmekteydi. **"Değişim"** sloganı ve partilerinin isimindeki adaletten, dillerinden düşmeyen özgürlük ve diğer bir dizi meseleye ilişkin **"çözüm"** vaatlerinden geçilmiyor, **"demokrasi"** konusundaki yalanlarına yaklaşmıyordu...

Fehmi Kuru vb. çanak yalayıncıların bilinci olarak çarptığı husus; Obama ile Bush'un özünde farksız oldukları gibi Türk egemen sınıfları adına siyaset yapan aktörler arasında da **nitelik** bakımından fark bulunmadığıdır. Nitelik **"Obama"** rolü oyna-namak TC tarihinde Tayyip'e mahsus bir süreç olarak görülmez. Bu şekilde seçimleri kazanan, **"çare"**, **"umut"**, **"gelecek"**, **"değişim"** vb. sloganlarla hükümet olan nice şahsiyetlerden söz etmek mümkündür. Bunların tamamı, şu veya bu süre sonunda deyim yerindeyse **"Bush"** olmuşlar ve yerlerini yeni Obama'lara bırakmışlardır...

Bu durum doğallığı ülkemize mahsus da değildir. Son seçimde ABD'de görüldüğü üzere dünyanın bir çok ülkesinde hakim sınıflar özellikle kritik evrelerde; belli politik figürler, simge ve akımlar eliyle toplumsal muhalefeti kontrol altına almak, **yenilenmek** ve sistemi revizyona tabi tutmak gibi nedenlerle kötüyü giden duruma **müdahale** etmek zorunda kalırlar. Askeri darbenin yapılamadığı koşullarda ve büyük çaplı restorasyonun gerektiği hallerde geniş çaplı kitleleşteğin sağlanabilmesi kolay değildir.

Ne var ki söz konusu ülke ABD olun-

ca ve bu olay **"siyah"** bir kişinin ilk kez başkanlık koltuğuna oturması gibi **tarihi** bir ana da denk düşüyorsa, meselenin boyutları hayli farklılaşır demektir. Her ne kadar, **"siyah"** kartı daha önce Colin Powell'in 1989 genelkurmay başkanlığı ve 2001 dışişleri bakanlığı ile kullanılmış bunları Condoleezza Rice'in dışişleri bakanlığı izlemiştir. Ama **"kutsal"** mekana, Beyaz Saray'a kurulmak hiç kuşkusuz farklıydı. Emperyalist dünyanın kumanda merkezindeki savaş ve petrol tekelileri için tek kutul şey **"sermaye"**ydi elbette. Onun çıkarları gereği, Beyaz Saray'a bir siyahın oturması gerekmişti, o da olacaktı...

Seçimleri kazanma, daha doğru bir ifadeyle nöbeti devralma meselesinde **"Demokratlar"** cephesinde, aday belirleme yarışını esas enteresan olan. Bir yanda **"siyah"** diğer yanda **"kadir"** kimliği yarıştı ve Obama'nın bu süreçte daha etkili bir figür olacağına karar verildi! Karşısına **"Cumhuriyetçi"**lerin adayı olarak işi şansa bırakmamak için **"iyi"** seçimmiş bir isim çıkacaktır: liderlik vasfı, birlik ve dayanımı yetersiz, yaşlı, ağır kalp hastası, Viet-nam gazisi, Irak işgalinin en az 10 yıl daha sürmesinden yana McCain...

Emperyalist-kapitalist sistemin önderliğini üstlenen ABD'de 8 yıllık 2. Bush dönemi büyük bir **fiyasko ve hüsrana** kapandı. Neo-con (yeni muhafazkarlar) adı verilen kliğin, başta Ortadoğu ve çevreleyen geniş bir coğrafyada (Balkanlar, Kafkasya, Kuzey Afrika, Afganistan- Pakistan) işgaller eşliğinde azgın bir terör estirdiği, bütün dünyada baskı ve saldırıların yoğunlaş-tığı bu süreç; milyonlarca kişinin katledildiği, insanlığın tarifi çizilmez acılar altında işken-ceden geçirilmesi, yerinden yurdundan edilmesi, her türlü değerini yıkılıp, yıkılıp, yok

edilmesi anlamına geliyordu.

Guantanamo, Abu Garip, Bag-ram gibi hapishanelerde yaşanan ve yaşan-makta olanlar; uçaklarda, gemilerde ve daha saptanamayan bir çok yerde ve dünyanın dört bir gizli köşesinde işkence merkezleri kurulması bu dönemin resmidir. Irak'taki tarihi eser yağmasının **"özgürlük hakkı"** diye savunulması bu sürecin felsefesine örnektir.

Bush ile birlikte start alan 11 Eylül dö-nemi, **"küreselleşme"** ismi verilen ilğıne kadar yağma ve sağma sürecinde vites yükseltme anlamına geliyordu. Enerji bölgeleri için geliştirilen **BOP**'ni işletmek, devasa askeri komplekssten sonuna kadar yararlanmak için mevcut konjonktürün fırsatlarını bir an önce değerlendirmenin merkezli politikasıydı. Sistem ekonomide krizlerle birlikte yol alıyor, emperyalistler sınıf mücadelesinin yükselişine paralel devrim cephesinde yönelmekle kalmıyor, kendi arala-rındaki dalayşa sürekli olarak yeni hamleler geliştiriyordu.

İmparatorluk tacı giydirilen, Afganistan ve Irak'ın ardından sıradaki ülkenin neresi olacağını tartışturan, en yakın mütefaklerini dahi bombalamakla tehdit edecek kadar pervasız bir saldırganlıkla yüz yüze karşı karşıya savaşlara başladığını ilan eden ABD emperyalizminin havası çok erken söndü. İşgalleri bataklığa, yenilmezliğe madaralığa, muazzam savaş makinesi bilgisayar oyununa dönüştü. Ezilen halk ve uluslar direniyor, en aşağılık işkence ve katliamlara rağmen boyun eğdirme hayalleri gerçekleştirilemiyor.

Yedeğindeki AB'li emperyalistlerin önderleri son NATO toplantılarındaki tutumları ve nihayet ekonomik kriz sürecindeki eleştirileri ve suçlamalarında görüldüğü üzere, ABD ile mesafelerini giderek açmaya başladılar. Rusya, en son Gürcistan/Osetya sorununda yaşadığı gibi, kendini toparlanmada geldiği noktanın hiç de küçümsenmemesi gerektiğini, **"soğuk savaş"**ta atıfta bulunacak kadar ileri gitmekle gösterdi. Şangay İşbirliği Örgütü, Hindistan ve İran'a uzanan bir konuma gelmekle, **"tek kutupluluk"** tartışmasına temelli olarak nokta koymuş oluyordu...

İşte bu süreçte, kendi akıl hocalarının da tam bir mutabakatla vurguladıkları üzere, ABD'nin dünya halkları nezdindeki imajı tarihinin en kötü seviyesine indi. Teşhir olunmuşlukta dip noktalara savrulan ABD emperyalizmi bakımından işler **her açıdan** kötü geliyordu. Ülkedeki yoksul ve aç nüfus oranı hızla artmış, ekonomik parametrelerin **tamamı** büyük oranda bozulmuş, kitlelerin gerek iç gerekse dış politikaya yönelik tepki ve muhalefeti giderek yoğunlaşmaya başlamıştı. Konut kredileri alanındaki sorunların etkilediği büyük finansal ve niha-yet ekonomik kriz habercisi olmak üzere, ABD ekonomisinde alerji zilleri çaldıran bir dizi sorun **2000**'li yılların başından itibaren gelişme gösteriyordu...

Obama, böyle bir dönemin sonunda, bu **kritik aşamada** görevle getirildi. Böyle bir kimliği neden şiddetle ihtiyaç duyulduğu, ABD emperyalizminin her alanında, her bakımdan zor durumda olduğu geçe-ğiyle **doğrudan** ilintiliydi. Bütün bunlar karşısında, kısa sürede, hızlı ve etkili bir müdahale ile süreç tersine çevrilmeliydi. ABD'nin yıkılan **"değerleri"** yeniden yerine konulması, imajı tekrar düzeltilmeli, sistem temel **esprisine** yeniden kavuşmalıydı. Restorasyonun amacı buydu. Dünya egemenliği için geliştirilecek yeni politikalar, bütün bu imaj yenileme faaliyetini sürdürecek bir kimliği gerekli kılıyordu. Bunun için, **"bizden biri"**, **"içimizden biri"** gibi görülen, daha önemlisi ataları köle olan, daha 30-40 yıl önce renkdaşları bir çok eyalette köpeklerle birlikte lokantalara giremeyen, ayrı otobüslere binmek zorunda olan biri iyi bir seçimdi.

"Fırsatlar", "rüyalı" ülkesi Amerika'ya bir **"zenci"** başkan olabilirdi, o ABD'de eşitlik de vardı adalet de, özgürlük de vardı demokrasi de, bizzat Obama'nın dediği gibi onların esas gücü silahlarından değil bu değerlerden geliyordu ve **"umut-larını"** yitirmemeleri gerekcekti. Hem siyah hareketin önderlerinden **Martin Luther King** **"Bir rüya var"** dememiş miydi? İşte bu rüya gerçekleşiyordu. Nitelikmiş gibi semya **Mandela** da, **"Dünyanın neresinde olursa olsun, hiç kimsenin dünyayı değiştirebileceğine inanmamaya için hiçbir se-**

beş kalmadı." (05.11.08) diyordu. Bu maskeli baloya, **Chavez**'in katılmaması olmazdı: **"Amerikan halkını ve yeni seçilmiş başkanını kutuyorum."** (05.11.08)

ABD'deki **"deri değiştirme"** operasyonunun bütün dünyada **"devrim"** olmuştusuna şaşaali biçimde lanse edilmesinin temel nedenlerinden birisi de hiç kuşkusuz yaşanan ekonomik krizdir. Merkez üssü ABD'de başlayan ve bütün dünyaya yayılan, boğucu ve yıkıcı sonuçları aşama aşama sindire sindire hissettiren kriz büyük bir **panik ve korku** yaratmaktadır. Obama şahsında, istenen ve beklenen, çaresizce umut edilen, bu krize yönelik müdahalelerdir. **"Kurtarıcı/Mesih"** rolü biçilmesi, sadece ABD'ye özgü bir durum değildir.

Çok temel gerçekliklerden bahsetmenin, ABD gibi bir ülkede başkanlık seçiminin sistemle ilişkisi ve fonksiyonel etkileri üzerinde daha fazla durmanın, bu bağlamda **değişim** adına ne gibi yeniliklerden söz edilebileceğini tartışmanın yararı yoktur. ABD emperyalizmine yön veren güç merkezlerinin önümüzdeki sürece ilişkin saptadığı kriz tartışmalarında bir kez daha görüldüğü gibi, kullanılmadığı değerlendirildiği politik, ekonomik ve askeri taktiklerin uygulanması olarak Obama, yeni bir imaja **işlevli** kalınacak, kullanım değerini yitirdiğinden önceki gibi **"eski"** statüsüyle tarihteki yerini alacaktır. Biraz dikkatli olanlar, **"iyilik perisi"**, **"barış meleği"** olarak sunulmaya çalışılan Obama'nın seçim konuşmalarını ve tartışma toplantılarında, hiç de böyle bir portre çizme gayretinde olmadığını gözlemlemiş olmalıdır.

Irak yerine Afganistan'a yüklenmek hatta Pakistan'a cephe açmaktan, genel olarak asker sayısını artırmak ve Ordu'yu güçlendirmekten bahseden kendisidir. Kudüs'ü İsrail'in **"ebedi ve bölünmez"** başkenti ilan eden Obama, Ortadoğu'nun kilit sorununun esas bir yaklaşım gösterdiği ni de ispatlamıştır. Obama'nın sistem/düzenle ilişkin hiçbir temelli eleştirisi olmadığı kriz tartışmalarında bir kez daha görülmüş ve faturanın halka çıkarılmaması gerektiğine dair ciddi bir tavır olmuştur.

Obama vakası, emperyalist-kapitalist sistemin yalnızca finansal-ekonomik kriz içerisinde debelenmediği daha önce de vurguladığımız gibi, çok yönlü biçimde **iflasa**

sürüklendiğine iyi bir örnek oluşturmaktadır. **"Her ülke Obamasını arıyor"** şeklinde dünya mediasından akan haberler, **"deri değiştirme"** operasyonlarının bütün gerici ve faşist rejimler için ortak ihtiyaç haline geldiğini göstermektedir. Baskı, sömürü ve zulüm nedeniyle teşhir olunmuşluk çeşitli kılıklarla hüküm süren bütün burjuva (ve burjuva-feodal) devletlerdeki hükümetleri **"yeni yüzlerle"** yola devam etmeye, **"değişim"** senaryoları ile kitleleri aldatma ve oyalamaya zorunlu kalmaktadır.

Ne var ki Obama gibi alışılmışın dışında sürülen kozlar gerçekleşen **etkili ve büyük** değişiklikler. Yarattığı etkinin çapından da görülmektedir ki dünya ölçeğinde ses getirmiş, belli oranda yanılsama yaratabilmiştir. Bu kozu oynamak zorunda kalışları başta başına ortaklık **değişim** dair yeterince fikir vermektedir. Emperyalistler bu koz sayesinde elde edecekleri **krediyi** en iyi şekilde değerlendirme durumunda. Önümüzdeki süreç bu açıdan son derece önemli gelişmelere gebeedir. **"Yumusak güc"** diye tanımlanan politikalar aracılığıyla stratejileri işleri kılmaya çalışacak olan ABD, ezilen halk ve uluslara yönelik yeni planlarını devreye sokarken diğer emperyalistlere işbirliğini öne çıkartan denetim ve kontrolü bir taktikle hareket edecek, dünya egemenliğinde önderlik konumunu muhafaza etme gayretini sürdürmektedir. BM ve NATO'nun güçlendirilmesi ne dair vurgular ile AB, Rusya, Çin ile ilişkiler konusunda ileri sürülen görüşler bu yönde ipuçları sunmaktadır.

Tarihini akışı kaçınılmazdır. ABD'nin tazelenen makyajı dökülmeye başlarken, Obama'nın rengi **beyazlaşacak** ve rejim yine **tahkimat** derdine düşecektir. Bu fa-sit dairesi sansuz kalma amacına son verecekleri Obama deneyiminden öğrenecekleri çok şey olmalıdır. Sistemden krizler içeris-inde çirpinan egemen sınıflarına yüklenmek, bütün alanlara yaymak ve derinleştirmek **asli** görevdir. Ülkemiz özgülünde, devrim ve demokrasi güçlerince ortak biçimde dillendirilen, **"krizin fatasını ödememe, sorumlularına ödetme"** şiarı da böyle bir tavırın parçası olarak anlam kazanmaktadır...

Desa patronunun gücü, direnişi satın almaya yetmiyor

bulunan Desa Deri patronu, Düzce ve Sefaköy'de bulunan fabrikalarında çalışan işçileri, örgütlenme haklarını kullandıkları için yaklaşık yedi ay önce işten çıkardı.

Ancak, anayasal hakları olan sendikalaşma hakkının ellerinden alınmasına göz yummamaya kararlı olan Desa işçileri, hiçbir yılmaya kapılmadan, fabrika önündeki direnişlerini, aylardır yağmur-çamur demeden sürdürmektedirler.

Direnişleri süresince gerek patronun gerekse güvenlik güçlerinin çok sayıda saldırısına, tacizine ve tehdidimize maruz kalan Desa işçileri, tüm bu yıldırma çabalarına karşı direnişlerinden ödün vermeme tavrını korumanın yanı sıra, direnişin kamuoyunda geniş yer bulması için de bir dizi eylem gerçekleştirmekteler.

Desa işçilerine, direnişlerinde en büyük destek ise, üyesi oldukları Deri-İş Sendikası'ndan gelmekte. İşçileri yalnız bırakmayan ve de direnişin ba-

şarıya ulaşması için yoğun bir çaba içinde olan Deri-İş Sendikası'nın yöneticileri, işçilere dönük gerçekleştirilen gözaltı vb. saldırılardan da nasiplerini almaktalar.

Üyelerinin direnişini sahiplenme çabalarını sürdüren Deri-İş Sendikası Genel Merkezi, Düzce'deki Desa Deri fabrikası önünde geçtiğimiz günlerde bir basın açıklaması örgütleyerek, hem yaşanan süreçte dair bir değerlendirme yaptı hem de Desa işçilerinin mücadelesini daha geniş bir kamuoyuna duyurmaya çalıştı.

Düzce'de bulunan Desa işçilerinin direnişinin 192., Sefaköy'deki Desa fabrikasından çıkarılan Emine Aslan'ın sürdürdüğü direnişin 126. gününde yapılan açıklamaya, Düzce'de faaliyet sürdüren çok sayıda duyarlı kurum ve de parti temsilcisi de katıldı.

Kamuoyu oluşturma ve de patron üzerinde tüketici baskısı oluşturma gibi amacı da olan ve de Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi-

tarafından yapılan basın açıklamasında, Desa patronunun, işçilerin en temel hakları olan sendikalaşma hakkına yönelik, yasa tanımaz bir tutum içinde olduğuna yer verilerek, çalışanların özgür iradelerini kullanmalarını engellemeye dönük tavrın sürdürüğü, hatta sendika üyelerine ve de ailelerine dönük can güvenliğini tehdit eden girişimlerde bulunulduğu belirtildi ve "amaçları yasa dışı kendilerini tanıtmış olduğu sendikalaşma hakkını kullanmak, sendikayı, daha iyi bir ücret ve iş koşullarında çalışmak olan işçiler, patronun sendika düşmanlığı

yüzünden pek çok baskıya maruz kalmışlardır" denildi.

Açıklamada, patronun tüm bu saldırılarını geri püskürtmek için her türlü girişimde bulunulacağı vurgulanarak, Prada, Mulbery, El Cortes Ingles, Louis Vitton, Mark& Pencer, Luella, Samsonite, Aspal of London gibi, Desa ile ortak iş yapan markalara seslenilerek, işçilerin aynı zamanda onların işçileri olduğu belirtildi ve işçileri, duyarlı kamuoyunun yanı sıra, bu şirketlerin de sahiplenmesi gerektiği vurgulandı. Açıklama alkış ve sloganlarla sona erdi. (Kartal)

Unilever direnişi sürüyor

Unilever işçilerinin, sendikalaşma faaliyeti nedeniyle işten atılmaları üzerine, 26 Mayıs'ta başladıkları direniş sürüyor.

Direnişe ilişkin gazetemize bilgi veren TÜMTİS Genel Sekreteri **Yılmaz Gürel**, işçilerin açtığı işe geri iade davasının 19 Ekim'de yapılan duruşmasında işçilerin bir bölümünün işe iadesine karar verilmesinin ardından patronun temize gitmesini söyledi ve davaları sonuçlanmayan işçilerin işe iade davalarının

da devam ettiğini belirtti. Gürel ayrıca, yetki ve iş kolu davalarının da devam ettiğini söyledi.

Bostancı'da bulunan Çağrı Merkezi işçileri ise, direnişlerini sona erdirdiler. Çağrı Merkezi'nden haksız yere çıkarıldıkları için direniş geçiren işçilerden **Tuncay Gülhan**, gazetemize yaptığı açıklamada, direnişi bitirme kararının sendika ile yapılan toplantıda alındığını ve bundan böyle mahkeme sürecini takip edeceklerini söyledi. (Kartal)

Tersane işçileri sıtmaya razı edilmek isteniyor

Kendi yarattıkları krizi işçi ve emekçinin üzerine yıkmaya çalışan patronlar, üretime ara verme, ücretsiz izin ve de yaygın işten çıkarmaları, bu kriz döneminde de gündeme getirmekte gecikmediler. Dünya genelinde otomotiv sektörünün başını çektiği işçi kıyımları, hızla diğer sektörlerde de yayılmaya başladı.

İşçi ve emekçi yığınları dönük daha birçok hak gaspını da beraberinde getiren bu süreçten oldukça yoğun bir biçimde etkilenen iş kollarından biri de tersaneler. Üretimi artarken işçilere ölümün reva görülen Tuzla Tersane

patronları, şimdi de üretimin azalması gerekçesiyle, işçilere işsizlik reva görmekten çekinmiyorlar. Böylece tersanelerde çalışan binlerce işçinin işsiz kalma riski giderek büyüyor.

En son **Dearsan** ve çok sayıda kadrolu işçinin işten çıkarılmasıyla birlikte, çok sayıda kurumun, işten çıkarmalara ve de krizin faturasının işçilere çıkarılmak istenmesine dönük tepkileri de artıyor.

Limter-İş Sendikası da bu yoğun işten çıkarılmaları ve önümüzdeki günlerde daha fazla sayıda işçinin işten çıkarılacağı yönlü açıklamalara tepki veren kurumlardan biriydi. Sendika, **6 Kasım** günü sabah 07.45'de **Tuzla Gemi Tersanesi** önünde yaptığı basın açıklamasıyla, işçi kıyımına ve de çok sayıda hak gaspına karşı tepkisini dile getirdi. Genel Sekreter **Kamber Saygılı** tarafından yapılan açıklamada "Mademki aynı gemideyiz, devlet işçi kıyımını yasaklasın, kriz bahanesiyle işten çıkarılan işçilere, işe buluncaya kadar altı yüz gün prim ödeme şartı aranmadan, işsizlik parası ödensin" dedi.

Patronların işçilerin sırtında asalak bir yük

olduğu da vurgulanan açıklamada "hem üretmeye hem de yönetmeye adayız" denildi. Sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç-birimiz", "**Patronlara değil işçiye bütçe**" sloganları atıldı.

Limter-İş yöneticisinin direnişi sürüyor

Açıklamaya tersane işçilerinin yanı sıra, Dearsan Tersanesi'nde çalışırken sendikal faaliyetleri nedeniyle işten atılan ve de 54 gündür direnişte olan Levent Akhan da katıldı. Akhan'ın direnişi devam ederken,

Akhan'ın işe iade için açtığı davanın ilk duruşması da 4 Kasım tarihinde gerçekleşti. Mahkeme heyeti duruşmayı 4 Aralık tarihine erteleyen, Akhan duruşma sonrasında bir açıklama yaparak, sendikal haklarından vazgeçmeyeceğini, işe geri dönmek istediğini belirtti. (Kartal)

Arkas Holding'e bağlı Marport Liman İşletmeleri'nde faaliyet yürüten ARSER AŞ'de çalışan 450 işçi geçtiğimiz aylarda Liman-İş Sendikası'na üye oluncu 50 işçi, "iş ahlakına ve iyi niyet kurallarına aykırı davrandıkları" gerekçesiyle kapı önüne konulmuştu.

16 Kasım tarihinde 4 aylık direnişte olacak olan işçiler, işe iade davalarının sonuçlanmasını bekliyorlar. Direnişlerindeki son durumu almak üzere iş yeri temsilcisi **Ferhat Terzi** ile görüştük. Terzi patronun 20 gün kadar önce bir görüşme talebi olduğunu, işçilere davadan feragat etme çağrısında bulunduğunu belirtiyor. "Davacı olan 160 kişiyiz şimdi. 216 kişi dava-

Atık kağıt işçisine yine zabıta saldırısı

Sık sık zabıta saldırısıyla birlikte anılan atık kağıt işçileri yeni bir saldırıya daha gündeme geldi. **5 Kasım** tarihinde Batıkent semtinde kağıt toplarken Yenimahalle Belediyesi'ne bağlı 20 kişilik zabıta ekibi tarafından sokak ortasında linç edilmesine saldırıya uğrayan atık kağıt işçisi **Ali Tepedelen** aldığı darp sonucu Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Ali Tepedelen'in durumunun ciddiyetini koruduğu öğrenildi.

Saldırıyla ilgili bir açıklamada bulunan Yenimahalle Belediyesi Temizlik İşleri Müdürü **Hasan Özdemir**, Tepedelen'in yasal olmayan ve cezai bulunan bir işi yaptığını kendilerinin hazırladıkları geri dönüşüm projesini bozduğu gerekçesiyle uyarıldığını, ancak işçinin karşı koyması üzerine bir "tatsızlık" yaşandığını söyledi.

Atık Kağıt İşçileri Derneği ise yaptığı yazılı bir açıklamada Hasan Özdemir'i yalan söylemekle suçladı. Gerçekte Yenimahalle Belediyesi'nin Geri Dönüşüm Projesi gibi bir şeyi olmadı-

ğı için bunun bozulması, engellenmesi gibi bir durumun da doğallığında olamayacağını ifade eden Kağıt İşçileri Derneği ayrıca kağıt toplamanın ceza hükmününün, yasanın hangi maddesinde bulunduğunu Özdemir'e şöyle sordu; "Yaptığımız toplama işinin cezası varmış. Bu ceza Yenimahalle Cumhuriyeti Anayasasının hangi maddesinde, belirtirseniz seviniriz. Türkiye Cumhuriyeti yasalarında biz böyle bir cezaya rastlamadık." Yine dernek üyeleri arkadaşlarının (Ali Tepedelen) bıçak ve baltayla zabıta ekiplerinin üzerine yürüdüğü iddiasının da yalan olduğunu söyleyerek, ortada ne bıçak ne de balta bulunduğunu belirttiler.

Yoksulluk, horlanmışlık ve dayak...

Zabıta saldırılarıyla gündeme gelen atık kağıt işçileri, çoğunlukla işsizliğin yoğun olarak yaşandığı kırsal bölgelerden göç ederek gelen, yaşam standartları düşük insanlardan oluşmaktadır. Geldikleri semtlerde beş ya da daha fazla kişiyle "bekar evi" denilen çoğunlukla gecekondulu, çadır veya baraka tipi sağlıksız yerlerde barınmaktadırlar. Başka hiçbir alanda istihdam edilmedikleri için bu işi yapmak zorunda kaldıklarını söyleyen kağıt işçileri bu işi yapmaktan çekinmediklerini ancak güçlerini giden şeyin, insanları tarafından horlanmak, hakarete uğramak ve zabıta tehdidi ve de saldırısı olduğunu söylüyorlar. Normal işçi statüsüne kavuşmak isteyen kağıt işçileri, kendilerine fabrikadaki bir işçi gibi muamele edilmesi gerektiğini de belirtiyorlar. (Ankara)

larından vazgeçtiler. Patron işçilere baskı yapmayı sürdürüyor. Sendika üyesi işçileri daha ağır işlerde çalıştırıyor ve diğer işçilerle üzerinde baskı kurmaya çalışıyor" şeklinde anlatıyor süreci Terzi. Terzi aynı zamanda demokratik kitle örgütleri ve sendikalara da sitemli olduklarını belirtiyor. "İşçilerin yanında olduklarını söyleyen dernek ve sendikalar, yeterince destek göremedik, bunun için sitemliyiz. İşçilerin yalnız olduğunu gördük" şeklinde konuşarak yeterli desteği göremediklerini ifade ediyorlar. Buna karşılık sendikaların da gerekli mücadeleyi yürütmediklerini belirten Terzi, "sendikalarında durumunu iyi görmüyoruz" diyor. (İstanbul)

Arkas'ın gemisi karaya oturacak!

Emekçinin Kalemi

Süreç ve görevlerimiz

Yaşadığımız krizin etkileri kendisini göstermeye başladı. Bugüne kadar krize yönelik söylenenler daha çok tespit boyutuyla kalıyordu. Oysa bugün krizin etkileri yapılan zamlarla yaşamımızı etkilemeye başladı. Yarın milyonlarca işçinin işten çıkarılacağı, küçük işletmelerin kapanacağı bir sürecin yaşanması bugünden öngörülebilir. Zaten yapılan kimi açıklamalar da bu sürecin çok uzak olmadığını göstermektedir.

Bu sonuçların görülmeye önemlidir. "Görülen bu sonuçlara karşı nasıl bir tavır alınmalıdır?" yönlü soru ve yanıtı çok önemlidir. Yine krizin asıl kaynağının ne olduğu ve işçi ve emekçilerin egemenlerin faturayı ezilenlere

ödetme yönlü girişimlerine karşı nasıl bir tavır geliştirmesi gerektiği sorusu önemli ve kritik bir yerde durmaktadır. Egemen sınıfların özellikle manipüle etmeye çalıştıkları da bu noktadadır. İlk olarak yaşanan krizin bizi etkilemeyeceğini müjdeleyen egemen sınıfların şimdilerde etkileri tutuşarak bir takım önlemlerden söz etmeleri de yaptıkları pembe tablonun sahteliğini ortaya koymaktadır.

Oysa tablo çok açıktır. Şurası bir gerçek ki, son süreç şimdiki kadar yaşadığımız saldırılardan daha kapsamlı içerir. İçerir. İçerir. İçerir. Bu kapsamlı saldırıların karşısındaki duruşta sınıfın örgütlerinin rolü oldukça önemlidir. Sistemin yaşadığı

krizlerde mücadeleyi yükseltmek, işçi ve emekçilerin krizin faturasını reddetme yönünde örgütleyecek olan bu kurumlardır çünkü. Bu yapılmadığı oranda fatura işçi ve emekçilere kesilecektir. Eğer zamanında müdahale edilmezse zamlarla başlayan süreç, metal iş kolunda olduğu gibi, dayatmalar, hak gaspları ve işten çıkarma tehditleri ile devam edecektir. Sıfır zam ve mevcut sosyal hakların azaltılması ve düşürülmesi ardından gelen dayatmalar olacaktır. Sayısı günbegün artan işsizler ordusunun elemanlarına yenileri eklenecektir.

Bu nedenle DDBS'liler olarak sorumluluk ve görevlerimizin bilincinde olmalıyız. Krizin faturasının şimdilik zamlarla emekçi halkımıza dayatıldığı, metal sözleşmelerinde olduğu gibi esnek çözümlerle daha birçok saldırının gündeme geldiği ve tabii ki geniş kesimlerin tepkilerinin büyüdüğü bir dönemde bu bilinçte olmak çok önemlidir.

Yani işçi ve emekçiler açısından sistemi teşhir etme konusunda oldukça avantajlı bir süreçteyiz. Yapılması gereken bu süreçte işçi ve emekçilerin saldırılara karşı müdahale edecek yerde durmaları için onları örgütleyecek bir iradenin yaratılmasıdır. Böyle süreçler emekçiler açısından bilinçte bir sıçramanın da yapıldığı zamanlardır.

Diğer yandan, krize karşı sınıfın örgütleri olan sendikalarda, mücadele yerine ihanetçi ve işbirlikçilik noktasındakilerle sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket edenler arasındaki çizginin netleştirilmesi gerekmektedir. Çünkü ihtiyaç duyulan doğru önderlik meselesidir. Bunu yapanlarla yapmayanlar arasında mutlaka çizgi konulmalıdır.

Biz DDBS'li işçiler olarak yaşanan bu sürecin yansıyan sonuçlarına karşı yapılması gerekenleri sıralarsak;

- İşten çıkarmalara karşı iş yeri işgalleri ve direnişlerin yapılması

- Toplu iş sözleşmelerinde mevcut haklardan hiçbir ödün vermemek ve her saldırıya direniş ve grev olarak örgütlemek,

- Yapılan zamlara karşı ortak mücadele ve eylemler örgütlemek,

- Emekçilerin krizin sonuçlarının kabul edilmemesi için mücadeleye çağırarak ve sistemin teşhirini yapmak.

Sonuç olarak; yukarıdaki tablonun bizim için bir avantaja dönüşmesi için sürece müdahale etmek gerekmektedir. Bu süreç aynı zamanda kendimizi yenilemenin, değiştirmenin ve yeni kadroların yaratılmasının süreci olmalıdır. DDBS'liler olarak tekrar tartışmaya açılan programımız ve yayınlanan bültenimizle süreçte yüklenelim. Kendi gündemimiz sınıfın gündemi ile birleştirilerek ele alırsak başarılı olabiliriz. Yazacağımız her yazıda, dağıtılacak her bültenimizde sürecin özgünlüklerini ele almalıyız.

Metal işçilerinden eylem

Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu iş yerlerinde yürüyüş ve basın açıklaması gibi çeşitli eylemlerle metal iş sektörünün patronları protesto edilerek, işçiler direnişe çağrılıyor.

3 Kasım günü sendika, Bursa'nın Orhangazi ilçesinde bulunan **Aşıl Çelik Fabrikası** işçileri ile birlikte Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak, patronun sözleşme ile ilgili uzlaşmaz tutumunu protesto etti. Eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**, "Patronlar krizi bahane ederek kazanılmış haklarımızdan geri adım atmamızı beklemesinler. Krizi biz yaratmadık cezasını da biz çekmeyeceğiz" dedi. Eyleme Petrol-İş Sendikası Bursa Şubesi ve üyeleri de destek verdi. (Bursa)

Menderes Tekstil'de direniş sonuçlanıyor

Sendikaya üye olmak isteyen Denizli Menderes Tekstil işçilerinin işten çıkarılmak istenmesi üzerine direniş başlamış ve direnişin 77. gününde işçilerin azmi ve kararlılığı patrona geri adım attırılmıştı. İşçilerin örgütlenmiş oldukları TEKSİF Sendikası ve ETUF (Avrupa Tekstil, Hazır Giyim ve Deri Sendikası Federasyonu) ile görüşme yapan patron **Ali Atlamaz** önümüzdeki hafta başına kadar somut bir yanıt verecek. (H. Merkezi)

Hırsız patrona polis desteği

İstanbul-Yenibosna'da kurulu bulunan Key Tekstil fabrikasının patronu **Mustafa Kutay**, işçilerin maaşlarını ödemeyerek işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler Kutay'ı mahkemeye vererek 176.000 YTL karşılığında fabrika mallarına haciz kararı aldılar. Ancak Key Tekstil patronu mahkeme kararını hiçe sayarak, mallarını yeni açmış olduğu fabrikaya taşıyarak, çalmaya kalkıştı. Hırsızlığı sırasında işçilere yakalanan Kutay'ı yine polis korudu. Fabrikanın önünü kapatarak kamyonların çıkmasına izin vermeyen işçilere polis biber gazı ile saldırdı. Hamile bir kadın işçiyi yaralayan polisler, işçilerin hepsini döverecek patronu korumaya çalıştılar.

Fabrika mallarını vermeyen işçiler, 4 aylık maaşlarını alamadıklarını, baskı altında çalıştıklarını, mahkemeyi kazanmalarına rağmen patronun hırsızlık yapıp malları çaldığını buna polislerin de yardım ettiğini söylediler. (H. Merkezi)

Emekçilerden Gökçek'e uyarı

KESK Ankara Şubeler Platformu ve bazı demokratik kitle örgütleri yapılan doğalgaz, ulaşım zamları ve küresel krizin faturasının emekçi halka ödetilmesini protesto etmek amacıyla 06.11.2008 tarihinde bir eylem gerçekleştirdi. Saat 17.30'da Eğitim-Sen I Nolu Şube önünde toplanan kitle, Büyükşehir Belediyesi önüne giderek bir basın açıklaması yapmak istedi. Polislin bariyerle kitleyi yürütmek istememesinin üzerine kitle kararlı bir duruş sergileyerek bariyerin açılmasını sağladı. **"Yoksulluğun, yolsuzluğun, krizin faturasını emekçiler ödemeyecek!"** pankartı ve çeşitli dövizlerle yürüyüşe geçildi ve Belediye önünde basın açıklaması okundu.

Yapılan açıklamada "...Sermaye, küresel finansal kriz bahanesi ile faturayı yine emekçi halka çıkarmaya çalışıyor. AKP hükümeti, zamları otomatikçe bağladı ve elektriğe % 60, doğalgaz'a % 80 zam yaptı. Sözlerini de tutmadığı gibi emekçi düşmanlığını defalarca tescilledi. Hükümet plansız enerji politikası ve yaptığı % 22.5 son doğalgaz zammı ile halka, soğuktan ölme-yi önermektedir" denildi. (Ankara)

Sürgünler son bulsun!

SES üyeleri, Genel Başkanları **Bedriye Yorgun'a** memuriyetten men cezası verilmesi ve Merkez Yönetim Kurulu (MYK) Üyesi **Meryem Özsoğüt** hakkında da "memuriyetten men" talebiyle soruşturma yürütülmesine, 7 Kasım günü Sağlık Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdi. Açıklamayı Genel Sekreter **Kemal Yılmaz** okudu. Üyelerinin Sağlık Bakanlığı tarafından sürekli ceza, sürgün ve tutuklamalarla engellenmeye çalışıldığını belirten Yılmaz, bu yöntemlerle sonuç alamayan Sağlık Bakanlığı'nın son olarak işten atma yoluna başvurduğunu dile getirdi. Yılmaz, Bedriye Yorgun'un rahatsızlığı nedeniyle aldığı raporlarla ilgili Ankara Numune Hastanesi'nde yapılan incelemede, raporun "usul ve fenne uygun" bulunduğunu, ancak bakanlık müfettişlerinin aynı rapora "usul ve fenne uygun olmadığı" yönünde karar kıldığını aktardı. Aynı raporlara dair iki zıt karar bulunduğuna dikkat çeken Yılmaz, Yüksek Disiplin Kurulu'nun toplantı tarihinden **2 ay sonra** hukuksuz bir şekilde Yorgun'u işten attığını bildirdi.

Meryem Özsoğüt hakkında da benzer bir şekilde memuriyetten men talebiyle dava açıldığını kaydeden Yılmaz, Özsoğüt'ün bir basın açıklamasına katıldığı için cezalandırıldığını söyledi. Dr. Zekai Tahir Burak Hastanesi'nde yaşanan bebek ölümlerinin ortaya çıkartılması ve AKP'nin kadrolaşmasına hizmet eden yöneticilerin atamalarının iptal ettirilmesinde oynadığı rol nedeniyle SES'e yönelik baskıların arttığını vurgulayan Yılmaz, cezaların kendilerini mücadeleden alıkoyamayacağını söyledi.

"Sürgün ve işten atmalar mücadeleimizi engelleyemez" yazılı pankartın açıldığı eylemde **"Baskıyla yılmayız, sürgünle durmayız"**, **"Baskılar dursun, sürgünler son bulsun"** sloganları atıldı. Açıklamanın sonunda yapılan 10 dakikalık oturma eyleminin ardından açıklama son buldu. (Ankara)

Tarlada ucuz, markette pahalı

Dünyayı sarsan krizden en fazla etkilenen, yükünü çeken yine üretici köylüler, işçiler, emekçiler olacak.

15 Ekim Dünya Gıda Günü ile yeniden gündeme gelen gelir dağılımındaki adaletsizlik ve yoksulluk tartışmaları krizin etkilerini giderek daha fazla hissettiğimiz şu günlerde yeniden kızışacak gibi görünüyor.

Ziraat Mühendisleri Odası'nın araştırmalarına göre ülkemizde 20 milyon insan mutlak yoksulluk sınırında yaşam mücadelesi veriyor. Bu oran, resmi rakamlara göre dünyada 925 milyon düzeyinde seyrediyor. Krizle birlikte yaşanan ve artması beklenen işsizlik ile bu oranın daha da artacağını söylemek yanlış olmaz. Gelir dağılımındaki eşitsizlikle birlikte IMF'nin talimatları doğrul-

tusunda çıkarılan yasalarla tarımsal üretim de ciddi oranda düştü. **Bunun sonucunda birçok ürün ithal edilmeye başlandı.** Bu durum fiyatlarda önemli bir artış getirdi. Böylece emekçilerin gıdaya ulaşımı da giderek zorlaştı. Krizin tüm dünyada kendini ağır bir şekilde hissettirdiği bu dönemde ülkemizde de krizle birlikte üretim düşecek, işsizlik artacaktır. Krizden en fazla etkilenen, yükünü çeken yine üretici köylüler, işçiler, emekçiler olacaktır.

Tarımda uygulanan politikalarla üretilemez hale getirilen köylüler, ürünlerini maliyetini bile karşılaya-

mayacak bir fiyata satarak mağdur olurken alışveriş yapan emekçiler de bu ürünleri fahiş fiyattan satın alıyor.

Üreticiden alınan tarımsal ürünler hal, pazar ve son olarak marketlerde eklenen fiyatlarla emekçilere ulaşıyor. TZOB'un açıklamalarına göre; yağ sebze ve meyveler de üretici alım fiyatı ile market fiyatı arasında yüzde 193 oranında zam yaşanırken bu oran kurutulmuş ürünlerde yüzde 158'e kadar çıkıyor.

Üretici köylülerin emeği ve alın- teri üzerinden büyük bir rantın oluştuğu bu alanda ürünlerin fiyatlarına gelen zamlar üreticilerden

alımlara yansımıyor.

Böylelikle üretmeden sadece ürünü piyasaya sokan tefeciler, tüccarlar büyük bir kazanç sağlamış oluyor. Ürünün tarla ile market arasındaki fiyat farkı tefecilerin araçlarını cebine giriyor. Bunun sonucunda emekçiler tarım ürünlerini çok yüksek fiyattan alırken üretici köylüler de üretilemez hale geliyor.

Örneğin; domatesin alım fiyatı 25-50 kuruş iken satışı 1.5-2 YTL'yi buluyor.

Krizle birlikte girdi fiyatlarında önemli oranda zam bekleniyor. Üretici köylülerini önümüzdeki gün-

lerde zor günler bekliyor. Tefeci tüccarlar **"kriz var"** bahanesi ile alım fiyatlarını düşürürken, market satış fiyatlarını da yükseltecek. Tıpkı öncekilerde olduğu gibi krizden kârlı çıkan yine bir avuç asalak olacak. Krizi fırsat bilenlere karşı üreticiler bu süreçte seslerini daha fazla yükseltmeli. (H. Merkezi)

DDSB eğitim çalışması

Tez. Koop-İş Sendika Genel Eğitim Danışmanı ve Yazar Volkan Yaraşır 8 Kasım günü Kadıköy Belediyesi yemekhane salonunda "Kapitalizmin ekonomik krizini, krizin jeopolitik yansımalarını, işçi emekçilere etkisini ve buna karşı neler yapılması gerektiğini" konu alan bir sunum gerçekleştirdi. Krizin, kapitalist sistemin yapısal sorunu olduğunu, egemenlerin coğrafyamızda "kriz yok, bize uğramaz" söylemlerinin ne kadar sahtekarca olduğunu, emperyalizm ile ülke içinde işbirlikçilerinin ilişkilerini somut olarak gözler önüne seren Yaraşır; "krizin sadece emperyalist ülkelerde veya büyük ban-

kalarda gerçekleştiği ve krizi Türkiye'nin en az kayıpla atlatacağı" yalanlarına karşı esasında en fazla etkisinin bizim gibi sömürge, yarı-sömürge ülkelerde çok daha yıkıcı olacağını belirtti. Yine yaşanan kriz sürecinin daha da yoğunlaşarak emperyalistler arası çelişkinin daha fazla derinleşmesine yol açacağına, önümüzdeki süreçte emperyalistler arası dalışın

kızgınlaşacağına değindi. Yaşanan krizin tüm dünya işçi ve emekçiler için ciddi tehditler oluşturduğuna değinen Yaraşır; şu an iddiaların aksine ülkemizde çalışanların dövizdeki yükselmeye paralel zaten yoksullaştığını ve krizi olanca yakıcılığı ile yaşadığını, önümüzdeki süreçte ise sermayenin, krizi bahane ederek daha da büyük kapsamlı işten çıkarmaların, işyeri kapatmalarının yaşanacağını, işçi ve emekçilerin haklarına daha geniş saldırıların yaşanacağını belirtti. Her kriz döneminin sermaye ve işçiler arasındaki çelişkiyi daha fazla derinleştirdiğine de dikkat çeken Yaraşır, objektif olarak sistemin teşhiri, devrimin propagandası ve örgütlemek için sürecin muazzam imkanlar sunduğuna dikkat çekti. Her saldırıya karşı en acil şekilde direnişler ve işgaller örgütlemenin yöntemleri ve ne kadar önemli olduğunun tartışıldığı sunum soru ve cevaplarla sona erdi. (İstanbul'dan bir DDSB'li)

İşçi kıyımı yayılıyor

Kocaeli'de, Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyetini sürdüren **Tezcan Galvaniz** firması, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 43 işçinin işine son verme kararı aldı.

Tezcan Galvaniz patronu, işten çıkarma gerekçesini, üretimde daralma ve iş durgunluğu olarak gösterdi ve işçi çıkarma kararını 17 Kasım tarihinde hayata geçirmek üzere, **Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne** de resmi başvuruda bulundu.

Mart ayından beri Tezcan Galvaniz'de sendikalaşma faaliyeti yürüten, son olarak da geçtiğimiz Pazartesi günü kesin yetki için Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne başvuruda bulunan Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi ise, işçi çıkartma kararını Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrika önünde basın açıklaması yaparak protesto etti.

Bileşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada, patrona, iş barışı ve iş huzurunu tesis etme çağrısı yapılarak, patron sözleşme masasına oturmaya davet edildi. Fabrika güvenliği, işçilerin basın açıklaması sırasında, basın açıklaması yapmak isteyen sendikacılara müdahale edilince, kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi yöneticileri ve sendika üyesi işçiler, basın açıklaması yapmak için Tezcan Galvaniz işçilerinin işten çıkmasını bekledi. Mesaisi biten işçiler de alkışlar eşliğinde fabrikadan çıkarak, açıklama yapmak üzere toplanan kitlenin bulunduğu yere doğru yürüyüşe geçti. Yapılan açıklamada, patronun tutumu kınanarak, işçilere seslenildi ve sendikalaşma süreci kısaca özetlenerek, geline süreç hakkında işçilere bilgi verildi.

Açıklama, **"Sendika hakkımız**

söke söke alırız", **"İşveren şaşırma sabrımızı taşırma"** gibi sloganların atılmasıyla sona erdi. (Kartal)

Sözleşmeli köle olmayacağız!

Eğitim-Sen Bursa Şubesi öğretmen atamaları ile ilgili **"Sözleşmeli değil, tüm öğretmenleri kadrolu atayın"** şiarı ile bir eylem yaptı. 1 Kasım günü Bursa Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan açıklamayı okuyan Şube Sekreteri **Betül Öztürk**, AKP hükümetinin kamu hizmetleri alanını tasfiye etmeye çalıştığını belirterek, "öğretmenlerimiz iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya mahkum eden anlayıştan derhal vazgeçin" dedi. (Bursa)

Belediye işçileri haklarını istedi

DISK'e bağlı Genel-İş Sendikası üyesi Çankaya Belediyesi işçileri, geçen yıldan kalan ikramiyelerini alamadıkları gerekçesiyle

ri temsilcisi **Bektaş Arslan**, yaptığı açıklamada uzun zamandır Belediye'den ekonomik haklarını alamadıklarını, 2007 yılına ait ikramiyelerinin hala işçilerde olduğunu, 2008 yılına ait dört ikramiyelerini de alamadıklarını söyledi.

7 Kasım günü tekrar sokağa çıkan Belediye işçileri saat 17.30'da Kızılay'dan Sakarya Caddesi'ne doğru meşalelerle bir yürüyüş gerçekleştirerek maaşlarını alamadıklarını ve bor-

ca girdiklerini belirttiler ve **"İş, ekmek yoksa barış da yok"**, **"Taşeronla değil emekçiye bütçe"** sloganlarını attılar.

"Sadaka değil emeğimizin karşılığı istiyoruz" diyen işçiler, Eryılmaz'ın taleplerine cevap vermemesi durumunda haklarını alana kadar meşru mücadele yollarını kullanacaklarını belirttiler. Eylemin sonunda Genel-İş Andi için işçiler eylem sloganlarla son verdiler. (Ankara)

Otomotiv patronları faturayı emekçiye ödetmek istiyor

Dünya otomotiv devlerinin, işten çıkarmalar ve ücretsiz izinlerle krizin faturasını işçilere kesme çabalarının benzeri, ülkemiz otomobil patronları tarafından da gündeme getirilmekte gecikmedi. Krizi fırsat bilerek, sektörde daralma, iç ve dış pazarda talep düşüşü gibi gerekçeler getiren otomotiv patronları, işçilere dönük işten çıkarma, ücretsiz izin vb. uygulamaları eş zamanlı olarak hayata geçiriyorlar.

Bu uygulamalardan nasibini alan işyerlerinden biri de, Kocaeli'de bulunan **Ford Otosan**. Ford Otosan, yukarıda sayılan gerekçelere dayanarak, üretime bir hafta ara verdi. Ford'u, yine aynı bölgede faaliyet gösteren, **Hyundai** fabrikası izledi ve aynı günlerde 3-9 Kasım tarihleri arasında üretime ara verileceği açıklandı. İzmit'te faaliyet gösteren Hyundai Assan da bu kervana katılmakta gecikmeyerek, üretime 11 gün ara verdiğini açıkladı. Fabrikada 3-9 Kasım tarihleri arasında üretime bir hafta ara verileceğini dile getiren Hyundai'nin işçileri, gerekçe olarak parça eksikliğinin gösterildiğini, bunun geçeceği yansıttığını belirtiyorlar. Hyundai patronu ise, daha bu karardan birkaç gün önce basına **"İzmit fabrikasında üretime ara verilmesi söz konusu değildir"** yönü açıklamalar yapıyordu. Krizin faturasının kendilerine yıkılmaya çalışıldığını söyleyen Hyundai işçileri, basına yaptıkları açıklamada tepkilerini; **"Zaten gerekçe krizdir denilmiyor. Bize söylenen, şanzıman eksik olduğu için üretime bir hafta ara verileceği. En son gelen bilgi, 2008 yılından izni olan arkadaşların izinlerinden kesileceği, izni olmayanların ise borçlandırılacağı"** sözleriyle dile getiriyorlar.

Durumun kendileri açısından oldukça kaygı verici olduğunu da belirten işçiler **"Yanıbaşımızda Ford'da işçiler işten çıkarılıyor, bu hafta ücretsiz izne çıkarıldılar. Tofaş, Renault'da da aynı. Kaygılanmamak mümkün değil"** diyorlar. Son günlerde sektörde yaşanan gelişmelerin 2001 krizinde yaşananlarla benzerlik taşıdığını söyleyen Hyundai işçileri, 2001 krizinde fabrikada çalışan 3 işçiden birinin işten çıkarıldığını ve ücretsiz izinlerin 1.5 yıl sürdüğünü vurguluyorlar.

Son iki yıla kadar birçok sosyal hakları bulunduğu da belirten işçiler, bu hakların tek tek gasp edildiğini, örneğin bu yılın zammının bile henüz açıklanmadığını altını çiziyorlar. (Kartal)

Sağlık emekçileri hakkını arıyor!

Sağlık emekçileri hastanelerde döner sermaye katkı paylarının adil bir şekilde dağıtılmamasını protesto ederek iş bıraktı. İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde **31 Ekim Cuma** günü saat 8.00-10.00 arasında iş bırakan SES üyesi emekçiler, sloganlarla hastane bahçesinde toplandılar. Sağlık emekçileri alkış ve ıslıklarla **"Dönerde adalet istiyoruz"**, **"Sağlık işi, ekip işidir"** sloganlarını haykırdı. Monoblok önünde oturma eylemi yapan SES üyeleri, Rektörlüğü de protesto etti. SES Ak-saray Şubesi Çapa Tıp Fakültesi İşyeri Baş Temsilcisi **Turan Karabağ**; Türkiye'de üniversite hastaneleri dışındaki personele en az döner sermayenin ödediği yerin İstanbul Üniversitesi olduğunu dile getirdi. (İstanbul)

Dersim'de tutuklamalar

14 Temmuz 2008 günü Dersim'e bağlı Hozat ilçesinde jandarmaya teslim olan **Mürsel Duran** adlı itirafçının verdiği ifadeler doğrultusunda, Hozat'a bağlı köylerde yaşayan 8 kişi tutuklanarak Malatya E Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.

Tutuklandıktan kısa bir süre sonra beraat ettirilerek serbest bırakılan itirafçının verdiği ifadelere dayandırılarak Tunceli Cumhuriyet Savcılığı'nın talimatı ile Hozat'a bağlı Tackirek, Kalecik, Zankirek ve Taner Köyleri ve Pertek'e bağlı Dere Nahiyesine Jandarma'nın yaptığı baskınlar sonucu 10 kişi gözaltına alındı.

Köylüler 3 gün boyunca sorgulanarak fotoğraf tespiti yapmaları istenmiş, ardından Savcılık sorgulamasından sonra 70 yaşındaki kadın F.G. ve kızı Ş.G. tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, köylülerden Kemal Güler, Özgür Yeter, Ali Hadi Ay, Seyit Ali Kılıç, Fevzi Varo, Zeki Varo, soyadını öğrenemediğimiz Hasan Hüseyin ve adını öğrenemediğimiz bir köylü dahil 8 kişi TKP/ML- TK-KO örgütüne yardım ve yataklık yaptıkları gerekçeyle tutuklanarak Malatya E tipi Hapishanesi'ne konulmuştur. **(Dersim'den yerel Muhabir)**

DTP yöneticileri serbest bırakılsın!

DTP'nin 2 Kasım Pazar günü yapmak istediği basın açıklamasının engellenmesinin ardından DTP İl Başkanı **Halil Aksoy**, DTP Fatih İlçe Başkanı **Mehdi Tanrikulu** ve Gaziosmanpaşa İlçe Başkanı **Erhan Özer**'in tutuklanmasına tepki gösteren demokratik kitle örgütü temsilcileri, tutuklananların serbest bırakılmasını istedi.

6 Kasım 2008 tarihinde "**Kürt Halkına ve Emekçilere Yönelik Devlet Terörüne Son**" pankartı açarak Galatasaray Meydanı'nda toplanan kitle, "**Devlet terörüne son**", "**Biji biratiya gelen**" sloganlarını attı. Kitle adına açıklama yapan **Ersin Sedefoglu**, AKP'nin bütün demokratik temsilcileri ve kendilerini olmayan her kesime karşı şiddet uyguladığını dile getirdi.

DTP, ESP, EHP, EMEP, SDP, SODAP, SPG ve **TÖP** tarafından örgütlenen eylem Partizan da destek verdi. **(İstanbul)**

Bu devlet daha çok "su kaldırı"

İstanbul'da demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler, Hakkari'nin Şemdinli İlçesi'nde Umud Kitabevi'ne düzenlenen bombalı saldırıyı 3. yıldönümünde kınadı.

8 Kasım Cumartesi günü, Beyoğlu Tünel Meydanı'nda biraraya gelen **DTP, EHP, SDP, ESP** ve **EMEP** ile demokratik kitle örgütleri, Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş düzenlemek istedi. "**Susurluk, Şemdinli, Ergenekon kontrgerilla dağıtılsın**" pankartı açan kitle ile İstiklal Caddesi girişine barikat kuran polis arasında kısa bir gerginlik yaşandı, bunun üzerine açıklama Tünel girişinde yapıldı.

SDP İstanbul İl Başkanı Yaman Yıldız'in okuduğu açıklamada, "gizli savaş örgütlerinin" ülkenin kurucu ideolojisinin mimarı olan İtihat Terakki ile özdeş olduğunu vurgulandı. Yıldız, "anti-komünist örgütlerin pek çok ülkede dağıtılmış olmasına rağmen Türkiye'de 1980 sonrasında Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı konuların varlığını sürdürmüştür. Kontrgerillanın kadrolu teknikçisi ve Susurluk sanığı Ayhan Çarkın'ın çıktığı bir televizyon programında binlerce insanın bu örgütlenmeler tarafından nasıl öldürüldüğü ve bu infazların devlet gözetiminde ve emriyle yapıldığı pervasızca dile getirildiği nasıl bir ölüm makinesi ile karşı karşıya kaldığını göstermektedir" diye konuştu. **(İstanbul)**

Dicle Üniversitesinde polis terörü devam ediyor

15 Ekim'de Anadilde Eğitim Kampanyası eklenmiş bir okul boykotu gerçekleştirildi. Bu boykota binlerce öğrencinin katılımı ve kimsenin derse girmemesi hem polis nezdinde hem de rektörlük nezdinde ciddi bir rahatsızlık yaratmış olacak ki, boykot bittikten sonra yaklaşık 70 arkadaşımız gözaltına alındı. Gözaltına alınan arkadaşlarımızdan 14'ü tutuklu yargılanıyor. Gözaltılar hala aralıksızla devam ediyor. En son 14 arkadaşımız daha gözaltına alındı ve bu arkadaşlarımızın da 5'i tutuklu yargılanıyor.

Havanın böylesine gergin olduğu üniversitede Fen-Edebiyat Fakültesi'nden rektörlüğe doğru gerçekleştirilen yürüyüş yaklaşık 120 kişi katıldı. Polisin provokasyonu sonuçsuz kaldı. Rektörlük binası önünde yapılan basın açıklamasında devrimcilerin talepleri maddeler halinde sıralandı. Kitle basın açıklamasından sonra marşlarla dağıldı. **(Amed İK okurları)**

Kiminin kandırılmış, kiminin "terörist", kimininse satın alınmış diye etiketlediği yoksul Kürt çocukları. En büyüğü 15 yaşında onlarca çocuk barikatlarda ön saflarda, dillerinde doğrularında ninni diye duydukları ilk ezgi olan sloganları. Ellerindeyse limonla karışık kaldırım taşları. Sonu gelmeyen biber gazları ve panzerlere karşı korunmaya çalıştıkları tek silahları yanı.

İşte son birkaç haftadır yeniden gündemde, geleceğine göz dikilen geleceksiz çocuklar. Hükümetin, ordunun ve onların ortak dili medyanın da yol göstericiliğinde kalem yerine taşlara sarılan bu çocuklar "**nasıl kurtulur?**" sorusu cevaplanmaya çalışılıyor. Sözde, cevaplanmaya çalışılan sorulara göz atığımızda yürütülen tartışmaların hedefi de kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Anne bak, kral çıplak!

Mikrofon uzattıkları çocuklar kendi dillerince cevaplamışlardı oysa tüm soruları. Dinleselerdi "Ağabeyim liseyi bitirdi. Şimdi oto tamircisinin yanında çalışıyor. Ben okudum da ne oldum" diyor, "Anam bana 'oku da adam ol' diyor. Ama ben okusam bile para kazanamayacağımı biliyorum. Bizim orada okuyanlar var, ama onlar da işsiz... Devlet buraya hiçbir şey yapmıyor. Çünkü biz Kürdüz" cümlelerinde netlik kazanan eğitim sistemine bakmak gerektiğini anlayacaklardır.

Küçükük gözlerinde parıldayan öfke ve kin duygusu nereden kaynaklanıyordu? Dinleselerdi; "Ablam şimdi hapiste. Kötü biri değil, neden hapiste bilmiyorum. Daha önce de taş attım. Bir defasında beni yakaladılar, çok dövüldü. Anama, bacıma küftettiler. Ben onlara

niye acıyım?", "Ağabeyim İstanbul'da rörist", kimininse satın alınmış diye etiketlediği yoksul Kürt çocukları. En büyüğü 15 yaşında onlarca çocuk barikatlarda ön saflarda, dillerinde doğrularında ninni diye duydukları ilk ezgi olan sloganları. Ellerindeyse limonla karışık kaldırım taşları. Sonu gelmeyen biber gazları ve panzerlere karşı korunmaya çalıştıkları tek silahları yanı.

Onları çocuk yaşlarda militanlaştırılan nedenlerin uzatıldan bakıp "şeker de yiyeblsinler" diyerek görünüşte insani bir duyarlılık üzerinden yürütülüyor kimi tartışmalar. "İlgisiz" anne babaların "doğurup sokağa saldı", doğru düzgün beslemedikleri, geleceğini düşünmedikleri ama söz konusu devlet düşmanlığı olduğu zaman "önlere sürdükləri" bu çocukları ne Başbakan ne de onun idari yöneticileri artık görmezden gelmiyor. Tartışmaların görmeleri gereken yanından çıkardıkları, "sevgisiz büyümüş" çocukların ve ailelerinin yaptırım gücü yüksek cezalarla islah edilmesi sonucu oldu. "3-5 kuruş harçlık" verilip kandırılan, eline sigara "tutuşturulan" çocukların ailelerine gözdağı verilmeli, para cezası kesilmeli, sosyal yardımlar kesilmeli diye buyurdu Adana Valisi **İlhan Atış**.

Açlıkla terbiye

Hakaretlerin ve silahların, hiçbir kaygısı/korkusu bulunmayan çocuklar üzerinde hükümsüz kaldığı Diyarbakır'da, Van'da, Hakkari'de ortaya çıkanlar üzerinden neden ambargo uygulanması gerektiğini düşündürüyordu devlet erkânına ister istemez. Amaç devletin bekası ise onu taşla/molotofa yıkmak isteyenler hadlerini bilmeliydi ve açlıkla terbiye edilmeli/hizaya gelme-

Yükseliyor çocukların çığlıkları;

Bizim sabrımız da son deminde!

liydi. Devletin erzağından beslenmemeli, kömüründen ısınmamalı, yeşil kartından tedavi olmamalıydı. Bu "hizmet"ler yalnızca biat etmiş, devletin birlik ve bütünlüğünün bozulmaması için pompalı tüfeklerle sokağa fırlayan, "Ne mutlu Türk'üm diyene" sloganı etrafında kendinden geçenlerin hakkıydı.

Adanalı meslektaşının "kendi fikrini" paylaştığı basın ordusundan haberi alan Mersin Valisi de ağzı salyalı yaptığı açıklamalarla önerilen uygulamaları destekleyeceğini bildirdi tüm bunların üstüne. Hatta işkenceli gözaltılarında sonra tutuklandığında "sevgiyle ilgilene" 325 çocuk hakkında soruşturma başlatılarak 100-170 YTL arası para cezası da verildi.

Yeşil kartınız sizin olsun!

Başta Başbakan, Cumhurbaşkanı, İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı vd. hükümet sözcüsü ve temsilcileri gösterilen tepkiler karşısında valisini yalnız bırakarak AKP'nin böyle bir uygulaması olamayacağını/kabul edemeyeceklerini söylemek zorunda kaldı.

"Özgürlük mücadelesidir verdiğimiz, onurumuzdan/değerlerimizden taviz vermeyiz isteniyorsa eğer gerekirse yeşil kartları kendimiz yakarız" diyerek kendi çıkarları için verilen kömürü ve gıda yardımlarını istemediklerini haykırı yüzlerce insan. Onurlu ve adil yaşam hakkını savunmaktan vazgeçmeyeceklerini de.

Oysa "çözme" çalışmaları Kürt sorununda gösterdikleri "çaba"lar da. Tankların, bombaların yetmediği yerde açlığa mahkûm edilme istenen Kürt ulusunun isyan etmek dışında değiştirilmesi mümkün olmayan genel gerçekliklerini bu yaşlarda görmelerinden çekini- len çocukların yarına dair neler düşün-

dükleri herkesin malumu.

Karakollarda gözünü çıkartırken, sokakta kolunu kırarken, ailesine acımasızca işkence yaparken, zafer işaretine duran parmakları ezilirken seyretmeyi seven Başbakanın, **benim yavrularım** diyerek sahte sevgi gösterilerinde bulunduğu o çocukları, sistemin her türlü sömürüyü doğuran çarklarından yarına dair umutlarını büyütecek bir beklentileri yok. Ne eşit-bilimsel-anadilde eğitim alabiliyor ne de kannlarını doyurmak için iş bulabili-

yorlar. Bu nedenle bölgeyi etkileyen ve direkt yapılan bütün saldırıların onların çocukluklarına ve hayallerine yaptığını doğrudan gün öğrenmek zorunda kalıyor birçoğu. Anneleriyle birlikte vurulması reva görülen çocukların molotoflarla tutuşturdukları yangının anlamı da burada ifadesini buluyor. Tüm kaplarını yüzlerine kapatıldığı, geleceksizleştirilmelerinin önünün hızla açıldığı bir dönemde yeniden yükseliyor çığlıkları. **Bizim sabrımız da son deminde.**

DTP'nin 1-2 Kasım tarihlerinde örgütlediği ve "**Kürt sorununa demokratik çözüm**" talebiyle gerçekleştirdiği iki günlük oturma eylemine DTP milletvekilleri, Amed DTP il meclisi, belediye başkanları, sendikalar, sivil toplum örgütleri, demokratik kitle örgütleri, YDGM ve MKM'li birçok sanatçı katıldı.

Eyleme katılım sadece Amed'le sınırlı kalmadı. Mardin, Siirt, Şırnak, Batman, Urfa ve daha pek çok

ilde eylemlere katılım oldu. Cumartesi günü saat 10:00'da Batukent Meydanı'nda başlayıp pazar-tesi saat 10:00'a kadar devam eden eylem, aynı zamanda Türkiye'nin en uzun süren oturma eylemi olma özelliği taşıyarak.

Eylemin genel olarak sakin geçmesine rağmen, kısa süreli gerginlikler DTP'lilerin araya girmesiyle son buldu. Eylem başından sonuna kadar çok coşkulu

geçti. Ateşler yakıldı ve halaylara çekildi. Sabaha kadar durum böyle idi. Yakılan ateşler başında aralarında milletvekillerinin de bulunduğu geniş sohbetler kuruldu. Soğuya inat voltalar atıldı. Gençler uyananları esprili bir dille "**uyuyan eylemci istemiyoruz**" şeklinde slogan atarak uyardı. Herkesin

coşkusu gece-nin serinliğini ısıtıyordu. Köyleri boşaltılan analar ateşin başında yaşadıklarını anlatıyordu gençlere. 7 yaşında çocuklarda vardı 70 yaşında amcalar ya da analar. Herkes birbirinden güç alıyordu adeta. Yedi yaşında birinci sınıfa giden bir kız çocuğunun söyledikleri yaşananları ve mücadeleyi o kadar saf bir dille ve o kadar net bir şekilde anlatıyordu ki adeta hayranlık uyandırıyor: "Gerilla olmasa biz de yok oluruz, gerilla bizim her şeyimiz!" **(Amed İK okurları)**

Unuttunuz galiba, hatırlatalım dedik; Burası Amed!

"PKK Kürt sorununda bir anahtar rolü oynuyor"

Amed İK okurları olarak A. Öcalan'a yönelik işkence sonrası yapılan eylemlerde görüştüğümüz DTP'li milletvekilleri **Emine Ayna** ve **Sabahat Tuncel** ile kısa bir söyleşi yaptık.

- **A. Öcalan'a yapılan fiziki saldırılarla ilgili düşünceleriniz nelerdir?**
Emine Ayna: A. Öcalan'a yönelik her söz ve davranışın Kürtlere yaklaşımla ilgili olduğunu düşünüyoruz. Yani bu saldırı Kürtlere yapılmıştır. Öcalan'a "konuşamazsın!" diyorlarsa, Kürtlere konuşamazsınız demek istiyorlardı.

- **Halkın tepkisini göstermesini devlet, DTP'nin provoke edili olarak lanse ediyor. DTP'nin kapatılması davası da gündemde. Bunlarla ilgili görüşleriniz nelerdir?**

- DTP, halkı ne zaman, hangi şiddet eylemine çağırırdı? Bu ülkenin Başbakanı değil midir "**kadın da olsa, çocuk da olsa vurun!**" diyen? DTP'ye yapılanlar, onların kendi çözümsüzlüklerinde ısrar etmesinin göstergesidir. Bu, kendi şiddetlerini gizleme politikasıdır.

- **AKP'nin özellikle Kürt nüfusunun yoğunlukta olduğu illere yoğunlaşma politikasını nasıl değer-**

İlendiriyoruz?

- Bir siyasi parti elbette ki çeşitli illeri almak ister, her parti için bu geçerlidir. DTP de muhakkak ki belediye sayısını yükseltmeye çalışacaktır. AKP'nin yaptığıysa DTP'nin elindeki belediyeleri almaya yönelik girişimdir. Burada dikkat çekici olan AKP'nin DTP'ye savaş açma stratejisidir.

- Bir Kürt kadını olarak yaşadığınız sıkıntılar ve sorunlar nelerdir?

- Kürt kadını olarak en büyük sıkıntımız, Meclis'teki Türk kadın milletvekillerinin aydın; Kürt kadın milletvekillerinin cahil olduğuna yönelik yaklaşımlarıdır. Ülkemizde kadına karşı gelişen ikinci sınıf vatandaş durumu var. Ancak Kürt kadınına yönelik yaklaşımlar daha farklıdır. Meclis'e ilk girdiğimizde eteğimizle uğraşıyorlardı. Kürt kadını giyinemeyiz, konuşamaz, düşüncelerini ifade edemez şeklinde yaklaşımlar vardı.

DTP bir misyon partisidir

- **A. Öcalan'a yapılan saldırıyla**

İlgili düşünceleriniz nelerdir?

Sabahat Tuncel: Öcalan, Kürt halkı üzerinde önem arz eden biridir. 3.5 milyon insanın siyasi irademdir dediği birisine böyle bir saldırının gerçekleşmiş olması, tepkilerin de artmasına neden oldu. AKP hükümeti de soruna ciddiyetsiz yaklaşınca, fiziki saldırıya, inkârı gidince Kürt halkının tepkileri boyutlandı.

- DTP'nin kapatılması davası da gündemde. Bununla ilgili görüşleriniz nelerdir?

- Kürt sorunu devletin adlandırdığı gibi bir terör sorunu değil, halkın kendini özgürce ifade edememe sorunudur. DTP'ye yönelik kapatma davası vardır. Bize "**PKK'yi terörist olarak ifade edin, kapatmayalım!**" deniyor. Halkımıza sorduğumuzda ise "**PKK halktır, halk buradadır!**" demektedir. Yani PKK, Kürt sorununda bir anahtar rolü oynuyor, DTP ise bir misyon partisidir. Başbakan Amed'e geldiğinde neredeyse % 100 kепенkler

kapatıldı. Demek ki AKP'nin politikaları iyi politikalar değildir. Savaşta, ölümdede ısrar eden politikaları var. DTP ise her zaman demokratik hakkını kullanan halkının yanında olacaktır.

- A. Öcalan'a yapılan fiziki saldırılarla ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Ahmet (Halktan): Kürt halkını bir sınavdan geçiriyorlar. Diyorlar ki; acaba "A. Öcalan'ı öldürürsek tavırları ne olacak?" Kürt halkı demokratik çözümden yanadır ve bu yönlü taleplerimizi de sürekli dile getireceğiz. Bunun en güzel örneği de bizim buradaki duruşumuzdur.

- Devletin bölgedeki son saldırıları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Başbakan serhıldan döneminde, "kadın da olsa, çocuk da olsa gereği yapılacaktır!" diyordu. Bir başbakan, askerine kendi halkını öldürmesini nasıl söyleyebilir? Bugün Van, Diyarbakır başbakana, "**bu bölgeye gelmeyin**" diyorsa gelmesin, halkı provoke ediyor.

- **Devletin bölgede gelişen olaylarla ilgili tutumu değişmezse sizce Kürt halkının tutumu nasıl gelişecek?**

- Baskı, baskıyı getirir. Bu halk ezilmeyi istemiyor. Halk ayakta. Amerika'nın Irak halkına yaptığı gibi devlet de Kürt halkını sindirmek, öldürmek istiyorsa bunu başaramayacaktır, taviz vermeyeceğiz. Ya gelip halkla barışacak bu kanı durduracak ya da tepkilerimiz daha da sertleşecektir. **(Amed İK okurları)**

"Bu ateş sizi de yakar!"

Kürt halkına dönük, imha-inkâr saldırıları olanca hızıyla sürerken,

Kürt halkı da giderek pervasızlaşan bu saldırıları serhıldanlarla yanıtlamaya devam ediyor.

Özelde DTP genelde ise Kürt halkı üzerindeki yoğun baskı ve saldırılar, 9 Kasım Pazar günü, DTP **Kartal, Maltepe, Pendik, Tuzla** ve **Samandıra** ilçede ve belde örgütleri tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi.

Saat 13.30'da DTP Kartal ilçe binası önünde toplanan ve bu-

radan Kartal Meydanı'na yürümek isteyen DTP'liler, panzerler, akrepler ve çok sayıda araç-gereç çevreyi kuşatmış olan kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaştı.

Polisle yapılan görüşmeler sonucunda, slogan atmadan ve de pankart, döviz açmadan yürüme yönünde anlaşma yapılması üzerine, ilçe binası önünden yürüyüşe geçen DTP kitlesi, Kartal çay bahçelerine gelindiğinde alkış ve sloganlarla yürüyüşü devam ettirdi. Çay bahçelerinde bulunan kitlenin büyük bölümünün de alkışlarla destek verdiği yürüyüş kortejine, polis tekrar müdahale etmeye çalıştı. Meydana gelindiğinde, üzerinde

"**Bu ateş sizi de yakar!**", "**Siyasetin yolu kanarısa dağın yolu açıdır**" gibi sloganları yer aldığı dövizler açıldı ve bir basın açıklaması yapıldı.

Tüm bu saldırıların, en son il ve ilçe başkanlarının tutuklanmasının nefretle kınandığı belirtilen ve de sık sık "**Baskılar bizi yıldıramaz!**", "**Yaşasın halkların kardeşliği!**" gibi sloganların atıldığı açıklamanın sonunda, "son yaşanan kaygı verici olaylara karşı, halkların eşit ve özgür birlikteliğinden yana olan, tüm kurum, yapı ve kesimlerin sesini yükseltmek, karşı durmaları gerektiğini belirtiyoruz" denildi. Eylem, alkış ve sloganlarla sona erdi. **(Kartal)**

Ali Gülmez'e sürgün sevk işkencesi!

30 Ekim Perşembe günü bir basın açıklaması düzenleyen İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Kırkkale Hapishanesi'ne sevk edilen ve sevk sırasında işkenceye maruz kalan Ali Gülmez'in yaşadıklarını kamuoyuna duyurdu.

Konuya ilişkin açıklama yapan Cezaevi Komisyonu üyesi Selin Yıldırım, "Ali Gülmez cezaevi girişinde onur kırıcı bir şekilde çırılçıplak soyularak üst aramasına maruz kalmıştır. Daha sonra kolları geriden bükülmek suretiyle yerlerde sürüklenmiş, ayrıca saç ve sakalları yolunmuştur. Hücreye götürülmelerinin ardından kişisel eşyalarına el konularak ayakkabılarını çıkartmadığı gerekçesiyle verilmemiştir. 4 gün boyunca idare tarafından yemek verilmemiştir. İnfaz koruma memurlarının karakolu olarak bilinen yerin yanındaki hücreye konulmuştur. Havalandırmaması ve hüccresinin büyük bir bölümü kamerayla izlenmekte ve özel hayatı denetlenmektedir" dedi.

Gülmez'in ailesinin de hazır bulunduğu açıklamada, teyzesi Sevim Kalman yaşananları anlattı. Kendilerinin de psikolojik işkenceye maruz bırakıldığını vurgulayan Kalman, yeğeninin sol kolunu kullanmadığını, sağ kolunun görece daha iyi olduğunu ve doktor tarafından rapor verilmemesini, ilaç olarak da sadece bir Ben-gay ve bir ağrı kesici verilerle geçiştirildiğini belirtti. (İstanbul)

Erzurum'da ayakkabı sorunu

Erzurum H Tipi Hapishanesi'nden gazetemi mektup yazan Tutsak Partizanlar ayakkabı araması sorunu yaşadıklarını ifade ederek "ısrarla ayakkabılarımızı çıkarmamızı, aksi halde arama yaptıracağız" muamelesi göreceğimizi iddia ediyorlar. Dışarıya çıkışlarda, avukat görüşlerine gidişlerde ayakkabıları hücrede bırakıyoruz. Bu sayede 'arama yaptırmamız' muamelesi görmekten 'kurtuluyoruz'. Ancak o zaman da 'ayağını kaldır' denilerek sorun yaratmaya başladılar" dediler. (H. Merkezi)

Devlet terörü sürüyor...

CHD İstanbul Şubesi, 17-18 Ekim tarihlerinde Gebze M tipi Kapa- lı Hapishanesi'nde PKK davasından tutuklu kadınlara yönelik, idare işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırıları protesto etti. Sultanahmet Adliyesi'ne suç duyurusunda bulunan CHD'li avukatlar, ayrıca hazırladıkları bir raporu da Adalet Bakanlığı'na göndereceklerini duyurdular. Saldırıya uğrayan PKK tutsaklarının ailelerinin ve avukatlarının kendilerine başvurduğunu belirten CHD'liler, basın açıklamasıyla bu durumu protesto ettiklerini belirterek suç duyurusunda bulundular. (İstanbul)

Kurumlardan ortak eylem

CHD, İHD ve TIHV İzmir Şubeleri, insan hakları alanında ve özel olarak hapishaneler konusunda 30 Ekim 2008 tarihinde İHD Şube Binası'nda ortak bir basın toplantısı düzenledi. CHD Genel Merkez Yöneticisi Av. Bahattin Özdemir, İHD İzmir Şube Başkanı Ahmet Alagöz ve TIHV İzmir Temsilcisi Coşkun Üsterci'nin katıldığı toplantıda kurumlar adına hazırlanan ortak metni CHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Hülya Üçpınar okudu.

İnsanların güvenliğini sağlamakla yükümlü olan kolluk kuvvetlerinin yurttaşlara uyguladığı şiddetin kaygı verici boyutlara ulaştığını belirten Üçpınar, her geçen gün polis kurşunuyla veya hapishanede, karakolda uğradığı işkence sonucu bir yurttaşın ölüm haberi alındığına dikkat çekti. Kamuoyu denetiminden uzak hapishanelerde ise yaşanan şiddetin her zaman- kenden eksik olmadığını ifade eden Üçpınar, hapishanelere yaşanan hak ihlallerinin çoğu zaman gözden kaçırıldığını, ancak tutsakların yaptığı toplu eylemlerle kamuoyunun haberdar olabildiğini söyledi. (İzmir)

Ya Engin hayatta olsaydı?

Ülkemizin duyarlı insanların birçoğu artık onun adını biliyor. Hatta şöyle bir haber bültenlerini ya da gazeteleri karıştırırlar bile biliyorlar adını: Engin Çeber...

Onu öldürdüler ve sonra özür dilediler. Daha sonra? Daha sonrası muhtemelen biraz "delil yetersizliği", biraz zaman aşımı, olmadı "aşırı güç kullanma", en iyi tahminle birkaç günah keçisi... Bekleyip değil, elbette beklemeyip yine de göreceğiz, göreceksiniz!

Peki, ya Engin hayatta olsaydı? Gördüğü işkenceler sonucu sadece bitkin düşse ve aklında bir sonraki işkence seansı olduğu halde onursuz uygulamalara takındığı tavırla gururlu yaşasaydı... Ne olurdu? Onu katleden zihniyetin bir ülke yönettiğinin farkında olanlar için belki de en önemli sorulardan biri budur. Ve yanıt aslında gayet açıktır. Yine de düşünün; adına tredman denilen ve başta tecrit olmak üzere her yol ve yöntemle boyun eğen, düşünmeyen bireyler yaratma projesinin bir adımına tavır takınmış, ayakta ve hazı-

rola sayım vermeyi kabul etmemişsiniz. Karşılığında ise her sayımda işkence ile yıldırılmaya çalışılıyorsunuz. Ne yaptınız?

Alternatifler belli; sabah sayımında size işkence yapmaya gelenlere bir dilekçe verip, bunu savcılığa götürmelerini umabilirsiniz! Ancak dilekçeyi yırtıp atsalar bunu kanıtlayamazsınız, hatta daha uyanık davranıp "zararsız" dilekçeleri savcılığa gönderip sizinkini yırtarsalar, itiraz ettiğinizin "herkesin dilekçesi gidiyor, seninki niye gitmesin?" yanıtını alırsınız. Her sabah sizi döven işkenceciler veya bu olaydan haberdar olmaması imkansız olan ama sesi çıkmayan diğer personel savcılığa dilekçenizi ulaştırın. Ya da yıllara varan ziyaret yasağınız yoksa üzülmelerinizi umursamadan ailelerinize söyleyin bunu. Ya da yanınıza birini dikerek savunma hakkınızı engellemiyorlarsa avukatınıza söyleyin.

Oyle veya böyle her yol savcılığa çıkar. Savcının ise yapacağı bellidir. Adet yerini bulsun diyerek bir doktor raporu ister, tıpkı Engin olayında

✓ Kameralar önünde özür dileyip bu işleyişi aynen korumak yalancılıktır.

✓ İşkenceye fiziki imkan sunan tecrit uygulamasını ortadan kaldıracak projeler geliştirilmeli, geliştirilenler dikkate alınmalıdır.

olduğu gibi. Ya yine Engin olayında olduğu gibi doktor sizi görmeden sağlam raporu veririse? Daha iyimser olalım, doktor sizi görüp, bir iki sıyrıklık morluk tespit ederse hatta biraz fazlası kırık bir parmak, açılmış bir kaş tespit etse ne olur? Size işkence yapanların tuttuğu raporlara bakılır ve onlar eğer işkence yaptıklarını itiraf etmeyip, "sayımı engelledi, orantılı güç kullanarak sayım aldık" deseler... Özetle; "Kovuşturmaya yer olmadığına" dair bir kararla karşılığınız, sayımı engellemekten disiplin cezası alırsınız, memura mukavemetten hakkınızda dava açılır. Bunlara da şöyle veya böyle yasal yollardan itiraz edip size işkence yapanların tuttuğu tutanakları delil gösterebilirsiniz. Çünkü başka bir delil bulamazsınız. Devletin kamerası mukavemeti çeker, ama işkenceyi çekmez.

F tiplerinde bu daha da ağırdır. Tekli hücrelerde gördüğün işkencenin ne tanığı ne de kanıt olabilir. Elbette "orantılı güç ekimozları" dışında! Üçlü hücrelerde farklı bir sonuç beklemek hatalıdır. Ne de olsa tanıklar da tanıklık çok mağdurdu ya da suçlu!

Uzun lafın kısası; Engin halen ya-

şasaydı, ya işkenceciler onu yıldırma-yacaklarını anlayıp pes edeceklerdi ya da işkenceye devam edeceklerdi.

Mevcut mekanizma işkenceyi saklamak için hem fiziki hem de yasal olarak olanak sunuyor. Kameralar sizi gözetlemekten başka bir işe yaramıyor, yaramaz. Yasal başvurularınız engellenirse bunu kanıtlanamaz olanak yok, engellenmeyen başvurularınız "devletin bekasını korumayı" kendine iş addeden savcılar ve hakimler tarafından inceleniyor, dahası zaten suçladığınız insanların hazırladığı tutanaklar yegane delil sayılıyor.

Kameralar önünde özür dileyip bu işleyişi aynen korumak yalancılıktır. Her şeyden önce bir an evvel hapishaneler hiçbir şarta bağlanmadan, önceden haber verme mecburiyeti olmaksızın, İHD, TMMOB, TTB gibi bağımsız kuruluş ve tutsak yakınlarının denetimine açılmalıdır. İşkenceye fiziki imkan sunan tecrit uygulamasını ortadan kaldıracak projeler geliştirilmeli, geliştirilenler dikkate alınmalıdır. Öncelikle bu konularda adım atmayanlar, özürlerle halkımızın gözünü boyamaya çalışmasın, onların yakınlıklarını hayatımız pahasına çürütüyoruz, çürütmeye devam edeceğiz. (Bir İK okuru)

Polisin "dur" ihtarna uymadığı gerekçesiyle insanları katlettiği haberleriyle giriyoruz her yeni başlayan haftaya. Hız yaptığı, ruhsatsız silah taşıdığı, polise mukavemet ettiği, kimlik göstermediği gibi iddialarla polisin silahından çıkan kurşunlar insanların hayatına mal oluyor. 2007 yılında çıkartılan Polis Vazifesi Salahiyetleri Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle artışa geçen bu yargısız infazlar polisin elinin pasını siliyor. Dün karakollara kapatılan işkence ve infazlar bugün sokak ortasında çekincesizce yapılıyor. Sokak ortasında insanları katleden kurşunlayan polislerin hiçbirisi şu ana kadar ciddi bir şekilde yargılanmadı bile. Bu durum bile tek başına polisin arkasında kimin olduğuna işaret ediyor.

Ebu Garib'e özendiler

Öğrenim gördüğü Sangazi Mehmetçik Lisesi'nden alınarak Sangazi Jandarma Karakolu'na götürülen 15 yaşındaki O.B adlı lise öğrencisi de gözaltına alındığında Ebu Garib hapishanesinde tutsaklara yapılan onursuzluklardan birini yaşamak zorunda kalacaktı bu açıklamadan yaklaşık 15 gün sonra. Ailesine geç haber verilen O.B kafasına defalarca poşet geçirildikten sonra havasız bi-

Nerede dursak?

rakılarak saatlerce dayak yiyecekti. Psikolojisi bozulan O.B. şimdi Kartal Maltepe Hapishanesi'nde tutuklu.

Gece saatlerinde taksitle Kurtuluş'taki evlerine giderken yolu kapatan çöp kamyonunu uzaklaştırması için polise ricada bulunan Mehmet Araş ailesi ile birlikte öldüresiye dövüldü. Küçük bir ricada buldukları için polisten öldüresiye şiddet gören çocukların psikolojisi alt üst olduğu için okula dahi gidemiyorlar.

7 Kasım günü ise akşam saatlerinde Eminönü Gedikpaşa'daki Gül İşhanı önünde oturan 30 yaşındaki Cengiz Sezgin ve arkadaşlarının yanına; sakalı, sivil giysili ve kendini polis olarak tanıtan bir kişi gelip kimliklerini sordu. Hurdacılık yapan Sezgin, polisten kimliğini göstermesini istedi. Polis, cebinden çıkardığı biber gazını Sezgin'e sıktı ve üç el ateş ederek sağ dizinden vurdu. Sezgin'in bacağındaki kurşun çıkarıldı. Ancak sakat kalma ihtimali yüksek olan Sezgin hakkında "Polise mukavemet ve bıçakla saldırmaktan" işlem yapıldı.

İnsan öldürmek serbest konuşmak yasak!

Kasım 2007'de Avcılar'da bir parkta oturan 26 yaşındaki Feyzullah Ete sivil polis ekibinden bir polisin göğsüne attığı tekme sonucu ölmüştü. Ölümünün ardından açılan davanın tek sanığı Ali Mutlu adlı polisin tutukluluk hali fazla uzun sürmedi. Ancak Feyzullah Ete'nin abisi Adil Ete, mahkeme salonunun dışında, koridordayken tahliye kararına sinirlenmesi üzerine attığı çakmak ve anahtarlığı nedeniyle tutuklandı.

İşkenceciler halka hesap verecek!

Kırıklar 1 No'lu F Tipinde devrimci tutsaklara yönelik insanlık dışı saldırı İzmir'de Alinteri, DHP, DTP, ESP, İHD, SDP, Partizan ve

TAYD-DER'in ortak bir açıklaması ile protesto edildi. Konak Sümerbank önünde 7 Kasım 2008 tarihinde biraraya gelen kurumlar adına açıklamayı okuyan İHD Genel Sekreteri Sevim Salıhoğlu saldırıdan bahsederek "3 Kasım 2008 günü Kırıklar 1 No'lu F Tipi Cezaevi'nde bulunan İleri Kızıltut ve Fahmi Çapan hastanesine gitmek üzere bindirildikleri ring aracının içinde bir üstteğmenin yönlendirdiği 2 uzman çavuş ve 8-10 asker tarafın-

Polis görevini yapıyor

Polisin sınırsızca ve acımasızca kullandığı yetkilerden birkaç tanesiydi son 15 gün içerisinde yaşananlar. Sınırsız yetkilerin kullanıldığı infazlardan bir tanesi de Antalya'da gencecik bir yaşamı söndürdü. 27 Ekim'de motosikletiyle giden iki genci durduran polis gençlerden, Çağdaş Gemik'in kaçtığı iddiasıyla ateş etti. Üç kurşunla vurulan ve hastaneye kaldırılan Gemik kurtarılmadı. Cinayetten birkaç saat sonra polis, Çağdaş Gemik'in babasını karakola çağırarak, olayı bildirdi. Antalya Emniyet Müdürü, konuyla ilgili yaptığı ilk açıklamada, olayın kasıtlı olmadığını, kontrol sırasında gencin "dur" ihtarna uymaması nedeniyle vurularak öldüğünü, polisle ilgili adli ve idari soruşturma başlatıldığını, görevden uzaklaştırıldığını da söyledi.

İşkence sürekli vardı

Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın verilerine göre; 2007'de gözaltında ya da hapishanede 10 kişi ölmüşken, sadece bu yılın ilk ayında gözaltında ve hapishanede 31 kişi öldü. 35 kişi faili meğul cinayete kurban gitti. 33 kişi de yargısız infaz edildi. Geçen yıl a kıyasla ölümler üç misli arttı. Toplum, polis şiddetine her gün daha fazla tanık oluyor.

Acılarımız gibi ortak olmalı mücadele

Katledilen polisin tutuklanmaması hiçbir şey ifade etmiyor. "Polisin elini paslandırmayalım" diyerek cesaretlendirildiği, PSVK vb. yasalarla sınırsız

yetkilerle donatıldığı Türkiye'de işkence ve yargısız infazların devletin sistemli bir politikası olduğunu sürekli vurgulamak zorundayız.

Çünkü ekonomik ve siyasal krizin her geçen gün derinleştiği günlerden geçiyoruz. Halk muhalefetine önderlik edenlerin değil sadece, sabah işine giden, sokakta top oynayan, kırmızı ışıkta geçen, polise selam verenlerin nedensiz öldürülmesinin sıradanlaşacağı günler anlamına da gelmektedir bu dönem aynı zamanda.

Örgütlenecek yürüteceğimiz ortak mücadeleler engelleyebiliriz ancak bu işkenceleri, infazları. Başka bir seçenek kalmadı artık. Nerede durursak duralım "dur" dediğinde durmak zorunda bırakılmak istemiyorsak eğer.

Türküler susmaz, Pir Sultanlar ölmez

Alevi Bektaşî Federasyonu zorunlu din derslerinin kaldırılması, Diyanet Başkanlığı'nın lağvedilmesi, cemevlerine yasal statü verilmesi, Madimak Oteli'nin müze olması talepleri ile 9 Kasım günü Ankara'da Sıhhiye meydanında geniş katılımlı merkezi bir miting gerçekleştirildi.

Sabahın erken saatlerinde ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen Aleviler ve demokratik kitle örgütleri Hipodrom önünde toplanmaya başladılar. Eşit yurttaşlık hakkı talebi ile alanları dolduran kitle sloganları eşliğinde yürüyüşe geçti.

Yürüyüş kolunun ön sıralarını Alevi Bektaşî Federasyonu'na bağlı dernekler oluştururken bunu ardından sendikalar, demokratik kitle ör-

Hak ihlallerine devam...

Tekirdağ 1 Nolu F tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsaklar yaptıkları bir açıklama ile aylık hak ihlallerini kamuoyu ile paylaştılar. Bu saldırı ve hak gasplarından bazıları şöyle;

- 1 Nolu F Tipi'nden Menderes Leyla ile 2 Nolu'dan İshak Aybergüler adlı tutsaklara Tekirdağ Adliyesi nezarethanesinde bir grup adli-çeteciler tarafından saldırıldı.

- Barış Akkuş'un hapishane idaresi gözlem kurulunun 17.10.08 tarih ve 08/111 nolu kararı ile 1.11.08 de tahliye olması gerekirken tahliyesi iyi halli olmadığı gerekçesiyle 17.11.08 tarihine uzatıldı.

- 22.10.08 tarihinde aşırı bel ağrısı nedeniyle revire çıkan Erdener Demirel'e doktor tarafından reçete ile yazılan "sunta", cezaevi müdürü uygun görmedi denilerek verilmeydi.

- 8.10.08 tarihinde faşist molla İran devletinin Kürt halkına ve hapishanelerindeki tutsaklara karşı uyguladığı idam-baskı ve katliam politikasını protesto etmek ve onlarla dayanışmak için yapılan iki günlük açık grevinden dolayı idare tarafından ayrı ayrı 3 bloka disiplin soruşturması açıldı. Kimi tutsaklara 3 ay ücretli işten yok-sun bırakma kimine de 2 ay bazı etkinliklerden alıkoyma cezası verilmesi istendi.

Verilmeyen gazete, dergi ve kitaplar

Devrimci Demokrasi gazetesinin 138. sayısı, Atılım gazetesinin 4 Ekim tarihli sayısı, Kurtuluş dergisinin 3. sayısı, Yürüyüş dergisinin 1 ve 2. sayıları, Kızıl Bayrak dergisinin 39. sayısı, Sınıf Teorisi dergisinin Ağustos-Eylül-Ekim 08 tarihli sayısı, İşçi-köylü'nün son 4 sayısını tutsaklara verilmeydi. Yine Agos gazetesinin Ermenice sayfaları yırtılarak verilmeyen Azadiya Welat gazetesi ise hiç verilmiyor.

gütleri ve siyasî partiler yerlerini al-dılar.

Partizan kitlesi de "Bozuk Düzenle Sağlam Çark Olmaz, Bu Düzeni Yıkacağız" pankartı ile alanda yerini aldı. "Zorunlu din dersleri kaldırılmalı", "Asimilasyon politikalarını son" yazılı dövizlerin taşındığı eylemde kitle sık sık "Zorunlu din dersi istemiyoruz", "Sivas'tın katili patron-ağa devleti" ve "Türküler susmaz, Pir Sultanlar ölmez" sloganlarını attı.

Miting alanında Partizan faaliyetçileri tarafından yaygın bir şekilde gazete dağıtımı yapıldı. Çeşitli sanatçıların da yer aldığı miting söylenen türküler ve çekilen halaylarla birlikte son buldu. (Ankara)

elleri kelepçelidir. Aldığı darbeler sonucunda Çapan baygınlık geçirmiştir. Buradan karga tulumba revire çıkarılmışlar, durumları 'acil ve ciddi' olmasına karşın 3 saat boyunca ambulans beklemek zorunda bırakılmışlar, gönderildikleri acil serviste ayrıntılı bir muayeneden geçirilmemiş, kafa filmleri çekilmemiş ve tedavileri yapılmadan cezaevine geri gönderilmişlerdir. Cezaevlerinde hüccrelerine konulan tutuklular hakkında henüz herhangi bir adli rapor düzenlenmemiştir" dedi.

Her iki tutuklu, hastanede buldukları sırada işkence görmüş oldukları halde tedavilerinin yapılmadığını çevredekilere anlatmaya çalışmışlardır. Ancak bu girişimleri önce ağzalarının koli bandıyla bantlanması, koli bandını söktüklerinde ise ağzalarına rulo halinde gazlı bez sokulmak suretiyle engellenmeye çalışılmıştır.

"Tüm bu yaşananlara yarına dair gelişmelerin ön habercisidir aslında. F tipi cezaevlerine karşı koyuşun haklıdır da aynı zamanda." denilerek açıklamayı sonlandırdı. (İzmir)

Rüyadan uyanma vakti; Yolun sonuna geldik

Son zamanlarda birçok kesim farklı beklentilerden hareketle bu sürecin tespitini yapmaktadır. Kimileri açıkça sınıflar mücadelesinden söz etmiyor. Düne kadar, varlığını inkar edebildikleri bu gerçeği şimdi, hiçbir şey söylenmemiş gibi kabullenmelerini beklemek gerçekçi de olmayacaktır.

Neo-liberalizm teorisyenlerinin, Yeni Dünya Düzeni kuramcılarının, tek kutuplu dünya hayal perestlerinin hatalarını kabul etmeleri onların saf değiştirmeleri anlamına da geliyor. Önemli olan gizlenemez hale gelmiş gerçeğin "parlamaya" başlamış olmasıdır.

1970'li yıllardan itibaren kriz dünya kapitalizmini ciddi bir şekilde etkiliyor. Krizin 1980'li yıllardan sonra kontrol edilebilir şekilde yönetilmesi ve spekülasyon sermayenin olağanüstü bir akışkanlıkla büyüme başarısı göstermesi; devletler arasındaki kutup-

laşmanın ABD hegemonyasına lehine gelişmesi bir dönemi "sınıf mücadelesi olmadan" yaşamamıza neden oldu.

1990'lı yıllardaki tüm "yeni" akımlar sınıf mücadelesinin inkarına dayanarak ortaya çıkıp gönlülleri fethettiler! Bireyin özgürlüğünü temel alan bu akımların gerçek işlevi, var olanı inkar ederek sanal bir gelecek içinde yaşamaktır! Gerçekliğin görmezden gelindiği, geçmişin inkar edildiği bir süreç yaşandı. Nihayet bu inkar, ekonomik zeminden aldığı desteği kaybediyor. Tefecilik, rant ekonomisi, borsa gibi alanlardan

beslenen hülyalar artık kurulamayacak. Finansal hareketlerin değer yaratmasının aldatmaca olduğu bugün daha geniş kesimler içinde aşikar. Kapitalizm, sermaye birikimini yaygınlaştırdığı alanlarda nihayet yeni hüsranslarla karşılaştı. Reel ekonomiden bin kez daha fazla değerli olduğu iddia edilen finansal ekonomi kuşku yok ki çöktü/çöktüyor! Sınıflar mücadelesinin varlık bulduğu gerçeklik zeminine dönüyoruz yeniden.

Amerikan rüyasının sonu!

Kriz, ABD hegemonyası altında ve onun yönettiği uluslararası kurumlar aracılığıyla yayıldı. Krizin ABD merkezli olması, dolar hegemonyasının sorgulanmasını beraberinde getirdi. Dolara bağlı "sabit kur" rejiminin ABD bütçe açıklarının karşılanmasını içeren özelliği artık katlanılmaz durumda. Bu rejime geçildiğinde ABD

ekonomisinin devasa gücü ve dinamik yapısı gereği sorun olmayacağı varsayılıyordu. Oysa kapitalizmin "hayranlık uyandırıcı" ülkesi artık kaybetmekte. Bu ülkede geri kalmış/bırakılmış ülkelerin hastalıkları görülmeye başlandı. İşsizlik, yoksulluk, iflaslar, borç ödeyememe, tüketimden kısma, istikrarsızlık, başlayan ve artacak grevler.

G. W. Bush, yapılacak reformların kapitalizmi tehdit etmemesi gerektiğini söylüyor. Bush, kapitalizmin sözcülerinin, onu tehdit edici reformlar öneremediğinden mi endişe duyuyor! Biliyoruz ki bu mümkün değil. Onun korkusu, kapitalizmin bu söz konusu reformlarla tehdit edilmesi değildir. Mevcut sermayenin kriz koşullarında zarara uğrayacak olmasıdır. Bush, buna izin verilmemesini şart koşuyor. Rahatlıkla iddia edebiliriz ki emeğe dayanmayan/ondan uzaklaşan/asalak sermayenin büyüme olasılığı üzerine teoriler yerle bir olmuştur. Paradan para kazanma, finansal operasyonlarla değer yaratma safatalarının sonuna gelinmiştir. Bir kez daha yaygın olarak görüldü ki emeğe dayanmayan, tüketimi garantilemeyen sermaye birikimi mümkün değildir/tıkanmaya zorunludur. Meşhur "balon patladı". Balona bakarak teori yapanları da sonu geldi demektir!

Zarar beyanları, işçi çıkarma kararları, üretimi daraltma, yer değiştirme kararları da bu yeni dönemin işaretleştiriyor. Bunlarla beraber burjuvazinin yeni koşullara uygun saldırıları da gündemi meşgul edecektir. Daha şimdiden "devletleştirme" politikaları sosyalizm olarak takdim ediliyor. Hugo Chavez, G. Bush'u bu yoldan yoldaşı bile ilan etti! Bush'un Chavez, politikalarına "evet" demek zorunda kalmıştır. **Kapitalizmi devlet kontrolünde sürdürenin uzun za-**

mandır sosyalizm olarak yutturulduğu ise zaten biliniyor. Özellikle Chavez'in ülkesinde! Chavez gerçekten de yoldaşını takdim etmiştir!

"Duayen"lerden itiraf; Ne olduğunu anlamadık!

Düne kadar tavaf edilen muhtemeller yanıldıklarını, ama nasıl yanıldıklarını da tam olarak anlamadıklarını itiraf ediyorlar.

Öyle ise, bu duayenlerin çizdiği çerçeveye biat da artık sürdürülemez demektir...

Mali alanda yaşanan krizle beraber, mevcut rejimin "yöneycileri" şimdi "günah çıkartıyor". Alan Greenspan, bireyciliğin risk fiyatlandırma-yı bu derece etkileyebileceğini düşünemediğini "uygun" biçimde açıkladı; "Bankalar, finans kurumları, hedge fonlarındaki bilgili, deneyimli uzmanların riskleri doğru belirlediği, kontrol-lerindeki sermayeyi, yatırımları doğru fiyatlandığı düşüncesi hakimdi, ancak bu doğru çıkmadı. Dolayısıyla, riskli işlemlerin doğru fiyatlandırılması, bu krizi hazırladı."

Greenspan; "**Piyasa rekabetinin ve serbest piyasaların bir temel direği kırıldı. Bunun nasıl gerçekleştiğini henüz tam olarak anlamıyorum**" diyor. **Belki de Marks'ı yeniden okumalı..**

Greenspan'ın reel ekonomiden uzaklaştığını, bu alandaki sermayenin çok olduğunu ve finansal hareketlerin değer üretmeyeceğini aklında tutması da yerinde olur.

Günah çıkaran bir başka "**duayen**" Fukuyama "**tarihin sonu**"nu ilan etmiş ve popüler bir ekonomist, siyaset bilimci oluvermiştir!

Gerçekleri çarpıtmak ise ancak kısa sürelidir.

Fukuyama, yanıldığını açıkladığında atılan hayal kırıklığı nidaları halen kulaklarımızda. Şimdi aynı nidaları, bu kez iflaslar, "değer" yitimleri eşliğinde işitiyoruz. Neo-liberalizmin duayenleri basit olguları gözden kaçırdıklarını kabul ederek, kaptanlık ettikleri "teknoloji"de pürneşe olanları teknedin inmeye davet ediyor. Bu davet, üzerinde devletçi/kontrollü/denetimli kapitalizm yazan bir teknedir!

Sınıf mücadelesinden, sosyalizmden ebediyen kurtulduk, işçi sınıfının elini kolunu bağladık diyerek neşeyle gülebileceği zamanlar geride kaldı artık.

Bireyin yok olmaya mahkum, güçsüz öfkesi, umudu, çığılığı yerini kitlelerin kazanmaya muktedir, devası öfkesine, umuduna, haykırışlarına bırakmaktadır.

Dipten gelen dalga

Marks, sınıf mücadelesinden ve kitlelerin devrimci şiddeti ile gerçekleştirecek devrimlerden söz ediyordu!

Tüm bu olup bitenlerden sonra Marks'ın izinden yürümenin ne dercede haklı ve onurlu bir tutum olduğu bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Kapitalizmin bugünkü durumu hakkında haklı çıktığımız aşikar! Ne var ki mesele pratikte haklı çıkmak değildir sadece, kitlelerin bilincinde bu haklılığı yaratmak/meşrulaştırmaktır. Politik mücadele olması gereken seviyeye kısa zamanda yükselecektir. Kapitalizmin kriz içinde debelenmekte olduğu zamanlar işçi sınıfının ve diğer ezilenlerin kurtuluş arayışları, sistem karşıtı bir rotada ilerleyecektir.

Artık zorlu mücadelenin sorunlarıyla

ıyla uğraşılacak. Toplumsal hareketlerin kaçınılmaz yükselişine tanık olunacak! Kuşkusuz buna hemen hiçbirimiz yeterince hazır değiliz. Ancak, tarih, genellikle hazırlanarak yapılan bir süreç değildir; tarih yaratıcısını koşulsuz kabul ederken, kaptanlık ettikleri "teknoloji"de pürneşe olanları teknedin inmeye davet ediyor. Bu davet, üzerinde devletçi/kontrollü/denetimli kapitalizm yazan bir teknedir!

Sınıf mücadelesinden, sosyalizmden ebediyen kurtulduk, işçi sınıfının elini kolunu bağladık diyerek neşeyle gülebileceği zamanlar geride kaldı artık.

Bireyin yok olmaya mahkum, güçsüz öfkesi, umudu, çığılığı yerini kitlelerin kazanmaya muktedir, devası öfkesine, umuduna, haykırışlarına bırakmaktadır.

Dün bu sorun yaşıyorduk ve henüz yaşamaya devam ediyor. Düşünüştürme tarzımız, hareket biçimlerimiz değiştirilmediği bu engel olunamayacağı açıktır...

Kusursuz bir ilerleme için mevcut eksiklikleri, yetmezlikleri görmekte ve gidermekte cesur davranalım.

Egemenlerin görmeye başladığı kabus, gelecek günlerin gerçekliği olsun diye, aldatılmışların, yoksulların tüm öfkesi gelecek günlerin ebesi olsun diye, bu dünya yaşanabilir olmaya devam etsin diye savaşa birleşmiş cesaretle ihtiyaç var.

Kriz teğet değil, ezerek geçiyor

ren bu tablo ise, aynı zamanda önümüzdeki sürecin ekonomiye ciddi sarsıntılara gebe olduğunu da ayan beyan göstermektedir. İşte krize dönük "teğet geçer" kabadayılığını boşa çıkaran da aslında, kendini iyiden iyiyeye hissettiren bu öncü sarsıntılardır.

Tüm göstergeler, krizin büyük hem de muazzam büyüklükte olduğuna işaret ediyor ve etkilerinden kaçınılmaz pek de mümkün görünmüyor.

Tüm "önlemler" emekçileri işaret ediyor

Türkiye egemen sınıflarının, doğrudan sermayeyi temsil eden, TÜSİAD gibi kesimlerinin önlem alınması yönüyle çıkışlarına "gerek yok" gibi tutumla yaklaşan hükümet cephesinde de artık "önlemlere" dönük tartışmalar hız kazanmış, türlü hesaplar yapılmaya başlanmış bulunuyor. Bu hesapların tümünün, krizin faturasını işçi ve emekçilerin üzerine yılmaya dönük olduğu ise açığa çıkmakta gecikmiyor. Hatta "önlem" adı altında tartışılanlara bakıldığında, sermayenin her kriz döneminde olduğu gibi, bu krizden de zararlı değil, hayli kârlı çı-

kacağına da söylemek gerekiyor.

Her şeyden önce kriz, sermayenin bugüne kadar önüne koyduğu, ancak istediği düzeyde bir zemin bulamadığı, hayata geçiremediği bir dizi hak gaspını hayata geçirmesinin de fırsatını yarattı.

Ve böylece ücretsiz izin, üretimi durdurma ve de kitlesel işten çıkarılmalar, kriz bahane edilerek son yıllarda görülmeyen biçimde hayata geçirilmeye başladı.

Bu süreçte yapılan TİS görüşmelerine de yine, faturayı işçi ve emekçi yönünce ödetmekte "kararlı" olan patronların, kriz bahanesinin gölgesi düşmekte gecikmedi.

Başına sarı bürokrat sendikal önderliklerin çöreklediği sendika konfederasyonlarının ise, sermayenin dayattığı kriz programını, işçi-emekçilerden oluşan üyelerine kabul ettirmeye "gönüllü" oldukları, sermayeden yana belirledikleri safıların terk etmeyecekleri de, kriz bahanesiyle gerçekleştirilen kapsamlı hak gaspları karşısında aldıkları tutumda bir kez daha açığa çıktı. Bu tutum, üretimden gelen gücü hareket geçirmek yerine, her zaman olduğu gibi, masa başından yapılan sözde çıkışlarda da görülmekte ve bunların sı-

Emperyalizme bağımlı ülkelerin içine düştüğü yoksulluğun, sefaletin ve her türden geri kalmışlığın başlıca sorumlularından olan IMF'nin küresel mali krizle birlikte, ekonomilerini çökerttiği bu ülkelere, bir kez daha 'can simidi' olarak sunulduğuna şahit olmaktadır.

nıfsal karakterini bilen bizlere hiç de şaşırıcı gelmemektedir.

Patronlara işsizlik fonu kırıyağı

Ve hükümet patronların "feryadına" onları hayli mutlu edecek çözüm önerilerinden birini getirmekte gecikmedi. Gerçekte sermayenin son günlerde dile getirdiği taleplerden biri olan, İşsizlik Fonu'nun sermayeye peşkeş çekilmesine dönük hazırlıklar, maddeler halinde kamuoyuna yansımaya başladı bile.

İşsizlik Fonu'nda bulunan 35.5 katrilyonu, son kuruluşuna kadar sermayenin hizmetine sunma adına hazırlanan modelden yararlanma koşullarını içeren maddelerin bir kısmı ise, geçtiğimiz günlerde burjuva-feodal basında şu şekilde sıralandı:

* Esnek çalışma modeline geçmek isteyen işveren, İş Kanunu'daki mali kriz hükümleri uyarınca zor durumda olduğunu belirterek, Sosyal Güvenlik Kurumu bölge müdürlüklerine başvuracak.

* İşveren işçiyi sadece 15 gün süreyle çalıştırabilecek ve çalıştırdığı sürenin ücretini ödeyecek. Kalan süre ise asgari ücret üzerinden hesaplanarak işçiyi ödenecek.

* İşçi işyerinde çalıştığı süre içindeki normal maaşını alırken, işsizlikte geçen süre için ise asgari ücret üzerinden yarım maaş alacak.

* Yani işçi çalışmadığı süre için brüt 638 YTL olan asgari ücretin yarısını fondan alacak.

* Böylelikle işçi işini kaybetmemiş, işveren yükü de hafiflemiş olacak.

* Uygulama işverenin başvurusundan itibaren 4 ay süreyle geçerli olacak.

* Çalışma Bakanlığı'nın illere gönderdiği genelgeye göre İş Kanunu gereği sıkıntı içinde bulunduğunu bildiren şirketler, SGK bölge müdürlükleri kanalıyla incelemeye alınacak.

* Uygun bulunan şirketlerde çalışanların part-time maaşları İşsizlik Fonu'ndan 4 ay süreyle karşılanacak. İşçilere asgari ücret üzerinden ödeme yapılacak.

Sözde işçinin işsiz kalmasını ya da çalışmadığı günlerdeki kaybının giderilmesi vb. amaçlarla ele alınmış gibi gösterilmeye çalışılan modelin, gerçekte sermayenin işçi yükünü hafifletmeye dönük olduğu, sermayenin krizden, zarar etmeyi bırakılm, kârlı çıkmasını hedeflediği ise, maddeler çok değil biraz dikkatli okunduğunda bile anlaşılacaktır.

Emekçiler "acı reçeteyi" içmeyecek!

Yurtdışında çalışan vatandaşların birikimlerini Türkiye'ye getirmeye dönük bir hamleyle de başlatan hükümet, kara para aklanacağı ve naylon faturacıların affedileceği gibi, gerçekte doğruluk payı olan suçlamalar getiren muhalefet partileri, özellikle de CHP ise, krizden çıkışın yolunu IMF ile anlaşma da gördüğünü ilan ediyor aynı günlerde. Sanki bu zamana kadar IMF ile herhangi bir anlaşma yokmuş da ilk kez yapılacakmış gibi bir edaya bürünen Erdoğan ise, IMF ile anlaşmaya dönük bu öneriyi, göstermelik bir daylanmayla yanıt vermeyi tercih ediyor. Ancak ülkenin ekonomisi (ve de aynı zamanda siyasal) politikaları-

na on yıllardır zaten IMF ve DB gibi, emperyalistlere bağlı kurumların yön verdiği gerçekliği daha fazla yok sayılamıyor ve yeni anlaşmaların sinyalleri gelmekte gecikmiyor. Devlet Bakanı Mehmet Şimşek üzerinden sürdürüldüğü söylenen görüşmelerin oldukça hız kazandığı ve de yeni bir "ihtiyati stand-by" anlaşması imzalanmasının an meselesi olduğu biliniyor.

Emperyalizme bağımlı ülkelerin içine düştüğü yoksulluğun, sefaletin ve her türden geri kalmışlığın başlıca sorumlularından olan IMF'nin küresel mali krizle birlikte, ekonomilerini çökerttiği bu ülkelere, bir kez daha "can simidi" olarak sunulduğuna şahit olmaktadır. Yani IMF bu kriz ortamında da yine, ekonomileri iyice dibe vuran bağımlı ülkelerin ekonomilerini, emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda şekillendirmek için harekete geçmiştir. Ve emperyalizme bağımlı bir ülkenin ve de bu bağımlılığı sürdürmekte kararlı olan uşakların bu "can simidini" ret etme şansını yoktur.

Çok kez olduğu gibi, IMF'nin yazacağı "acı reçete" bu kez de itirazsız kabul edilecektir. Ülke uşak egemen sınıfları da zaten bilmektedir ki, "acı reçete" sermayeye değil, işçi emekçilere içirilmek üzere yazılmaktadır. Dolayısıyla, IMF ile anlaşma tartışmalarında, Erdoğan'ın "ümmüğümüzü sıkırmayız" söylemi de, sadece kendilerini ve de temsil ettikleri sermayeyi kapsamaktadır. Ancak işçi-emekçi, tüm ezilen yığınların oturup emekçilerin sıklıkla beklemeye ne de "acı reçeteyi" içme gibi niyetleri yoktur. Bunu büyük bölümü kendiliğinden de olsa, çok sayıda işçi-emekçi grev ve direnişinde görmek mümkündür. Çünkü kriz teğet değil, ezerek geçmektedir. Ezilenler ise bir kez daha, Kürt-Türk çeşitli milliyetlerden yoksul emekçi yığınlarıdır. Bunu içindir ki, tüm ezilenlerin birleşik mücadelesini örmenin ve de sömürücü sınıflara karşı harekete geçirecek, krizin altında onların kalmalarını sağlamanın zamanı gelmiş geçmektedir.

AKP hükümeti, Ekim sonuna kadar TBMM'den geçirip AB'ye sunacağı **Ulusal Program Taslağı (UPT)** ile 131 yasadaki değişiklik yapılacağı taahhüdünde bulunuyor. AB'ye uyum paketi ya da bildik söylemle **"reform"** çerçevesinde hazırlanıp sunulacak olan UPT'nin içinde boyalı basının hiç gündemine taşımadığı, taslağın 11. faslında yer alan **"Tarım ve Kırsal Kalkınma"** başlığı da vardı. AKP hükümeti diğer tüm alanlarda "reform yaptığı" gibi tarımda da aynı icraatı gösterme gayretindedir.

Bu sene üçüncüsü hazırlanıp sunulacak olan UPT (biz ev ödevi olarak algılayalım) TC'nin, AB'ye tam üye kapsamında her alanda AB standartlarına uygun hale gelebilmek için "reformların" bildirildiği taslaktır. Bunun kamuoyundaki meşhur adı **"AB'ye uyum paketleri"**dir. Bu ad deforme olacak ki, daha "cezp edici" (kandırıcı) olan **Ulusal Program Taslağı** haline bürünmüştür. Kopenhag Kriterleri "Uyum" veya "Reform" paketleri, son olarak da UPT'nin görünen kısmı AB'ye tam üyelik için harcanan "masumane" çaba iken, takkenin altında emperyalizme bağımlılık, isteklerini harfiyen uygulamak görünmektedir. Kaldı ki TC'nin AB'ye üyelik başvurusundan bugüne kadar da gerçekleştirilen sadece bağımlılığın daha da artması olmuştur. Ekim sonuna kadar TBMM'den geçirecek olan UPT'de bu kapsamda değerlendirilmelidir.

UPT'de "Tarım ve Kırsal Kalkınma" Başlığı

Ulusal Program Taslağı'nda var olan fakat basın tarafından itinayla gizlenen **Tarım ve Kırsal Kalkınma** başlığı da, TC'nin tarımsal alanda AB'ye "uyum" sağlayacağına bir taahhüdüdür. Taslağa göre "akıl edinilen" kuşkusuz ki; "tarımın geliştirilmesi", "modernize edilmesi", "üretim artırılması"dır. Tıpkı diğer alanlarda olduğu gibi "reform yapılması"dır. UPT'nin Tarım ve Kırsal Kalkınma başlığı ile AB'ye "2011 yılından itibaren tarımda teşvikin ürüne değil, üretimden bağımsız olarak çiftlik arazilerinin büyüklüğüne göre verileceği" ve 2011 yılına kadar "Üretimden bağımsız tarımsal destekleme sisteminin uygulanmasına yönelik kanun" çıkarılması taahhüt ediliyor. Yani arazi si büyük olanlar (**emperyalist şirketler, büyük toprak sahipleri**) devlet kanunu ile zengin edilecek, arazi si küçük olan (**yoksul köylü**) başının çaresine bakacak.

Bu taahhüt UPT'ye gelmeden önce başta Tarım Bakanı M. Eker olmak üzere tarımla ilgili çeşitli simalarca yıl içerisinde çokça farklı şekillerde dillendirilmişti. Her birinin ortaklaştığı konu; ta-

Ulusal Program Taslağı ve tarımın kaderi

rım arazilerinin parçalı ve küçük oluşunun önüne geçilmesi. Bu kapsamda, hemen her toplantıda, tarım arazilerinin çok parçalı olduğunu, miras yolu ile bölünmenin önüne geçilmesi gerektiğini, bu durumun üretimi ve verimliliği düşürdüğünü vb. ifadelerle derdini dile getiren Bakan M. Eker'e eşlik edenler az değildi. Bu "çığırından çıkmış soruna" "çözüm üretelen" ilmi önerilerde bulunuyordu. Bunların içinde **"arazisini ekmeden çiftçiyi cezalandırılm, vergilendirilm, böylece ya toprağını satar ya da cezasını öder"** önerisi en göze batanıydı. UPT ile taahhüt edilenler hayata geçirilmesi ile bu "sorun" kökünden "çözülmüş" olacak. Küçük arazi si olan köylüler dolaylı olarak hem toprağını satmak zorunda bırakılacak hem de cezalandırılmış olacak. Başka bir deyişle AB'ye "uyum" sevdasına yoksul üretici tarımsal üretimden koparılacaktır.

Tüm bu canhıraş çabaların anlamı açıktır; küçük arazi si olan üreticilere destek verilmeyeceği-zaten ülkemizde tarıma verilen destek çok düşükken, verilen destekle arazi si büyük tarımsal üretime verilecek desteğin tamamının arazi si büyük olan üreticilere verileceğinin yasal kılıfını oluşturmaktadır. Böylece bir yıl boyunca sürekli dillendirilen arazi nin parçalı oluşu vb. ifadelerle UPT ile 2011'e kadar son şekli verilecektir. Bunun anlamı çok açıktır. Ürüne ve üretime değil arazi nin büyüklüğüne göre destek verilmesiyle beraber 2011 yılından itibaren tarım ürünlerine destekleme fiyatı açıklanmayacaktır. Des-

tekleme alımları yapılmayacaktır. Gübre, ilaç gibi girdilere destek verilmeyecektir. Yani 2011 yılından itibaren tarımda AB'ye "uyum" adında daha kötü günlerin yaşanması sağlanmış olacaktır. UPT'nin özü budur. Taahhüt edilenler, kalkınma değil, ülke tarımını emperyalist tekellerin hizmetini sunulmasıdır. Bu taahhüt 2011 yılından itibaren yasallaşıp yürürlüğe girdiğinde, küçük arazi si olan çoğu üretici şu anki durumda dahi ekemez, ekmediği satamaz durumda iken, tarımsal üretimden dolayısı ile toprağından kopmak zorunda bırakılacaktır.

AB ülke tarımı için çözüm mü?

1958'de Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) olarak kurulan AB, 1961'de *Ortak Tarım Politikası'nı* (OTP) oluşturdu. OTP'nin temel hedefi; AET'in temel ürünlerde kendine yeterli konuma getirilmesi, verimin artırılması, üretimde istikrar vb. hedeflerini sağlamaktır. Ayrıca AET üyelerinin eşit gelişmişlik derecesine sahip olması da temel amaçlardan biriydi. Fakat bu temel amaç AET'in, AB'ye dönüştüğü süreçte (**Maastrich Anlaşması**) tam üye ülkelerle, yeni üye olmuştur ve aday üye ülkelerin eşit gelişmişlik derecesi kaldırılmıştır. AB'nin genişleme stratejisi, "eşit gelişme" ilkesi kapitalist dönüşüm dünyayı değiştirdi. AB'nin önceliklerini de değiştirmiştir. Her üye kendi kesesine göre yol seçmek durumunda kalmıştır. Bunun en somut örneği; 1 Mayıs 2004'te AB'ye tam üye olan 10 ülke,

IMF'ye niyet mektuplarıyla, AB'ye "uyum" paketleriyle tarım politikasını sürdüren AKP hükümeti yaklaşık 7 yıllık hükümeti döneminde ülke tarımında kendi deyimleri ile **"çiftçileri alışılmadık rakamlarla"** tanıştırmıştır. Birçok üründe yaşanan gerilemelere yenileri eklenmiştir.

adaya ülke konumundayken AB tarafından bu ülkelere ayrılan yardım 3 milyar 120 milyon Euro ile sınırlandırılmıştır. Bu yardım 520 milyon Euro'su tarımı ayrılmıştır. Bu ülkeler AB'ye tam üye olduklarında (01.05.2004'te) bu 520 milyon Euro'yu paylaşmışlardır. Bu da gösteriyor ki AB'ye tam üye olan ülkeler dahi AB'nin söz konusu "refahından" yararlanamamakta, kendi ekonomik gücüne göre başının çaresine bakması gerekmektedir. Şimdi kalkıp AB'ye tam üye olunca tarıma para yağacağını düşünmek safdilliktir. Kaldı ki, istikrarlı bir tarım politikası olmayan, IMF-DB-DTÖ ekseni politikaları izleyen ülkemize AB'nin desteği de sınırlı olacaktır. 2004'te AB Tarım Komiseri Fischer, Werheugen'e yazdığı mektupta bunu açıkça ifade ediyordu. Diyordu ki **"Türkiye daha geniş, daha kalabalık ve daha yoksul bir ülke, OTP'yi bugün Türkiye'ye aynen uygulasak... 11.3 milyar Euro'ya gereksinim var bunu yapamayız."** Yani öyle sınırlı olduğu gibi AB'ye tam üye olunduğunda tarım sektörüne para yağmayacağını söylüyordu.

Tüm bunların dışında, AB her yıl bütçesinin yüzde 45'ini (50 milyar Euro) tarıma ayırırken ABD'den sonra en yüksek sübvansiyon desteklemeleri yaparken, Türkiye'den tarım alanında birliğe uyum sağlamanı, tarımsal nüfusun

azaltılmasını, ekim alanlarının daraltılmasını, tarıma yapılacak desteklemelerin kaldırılmasını istiyor. Açıkça görülmüyor ki, bırakalım AB'nin para desteğinin bulunmasını, birliğe tanınmış olduğu imtiyazları dahi Türkiye'ye tanımamaktadır. Haliyle tarımda yaşanan sorunlara çözüm olmaktan çok ülke tarımını çökertecek nitelikte dayatmalarda bulunmaktadır. Bu noktada AB'ye sunulacak olan UPT'de bir anlamda bu istemlerin yerine getirileceğinin taahhüdüdür.

Emperyalistlere verilen taahhütler tarımı küçültüyor

Ulusal Program Taslağı ile önümüzdeki üç yıl boyunca tarımda hayata geçirecek politikaların ne olduğu açıkça ifade edilirken, diğer yanda ise ülke tarımında geçen yıl yaşanan yüzde 7.3'lük küçülmeden sonra bu yılın ikinci çeyreğinde de yüzde 3.5 küçülme gerçekleşti. Tarımda yaşanan bu küçülmelerin nedeni her ne kadar AKP hükümeti tarafından kuraklık, arazi nin parçalı oluşu gibi söylenmiş olsa da esas olarak; ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı gereği (emperyalizme göbekten bağımlıdır, bu nedenle emperyalist politikalar dışında ve onların izni olmadan) tarıma kaynak aktarılmaması, modernleşme ve teknolojik düzeyin yükseltilmemesi, tarım işletmelerinin büyütülebilmesi, rekabet gücünün artırılmaması gibi etkenler daha belirleyicidir. Emperyalist dayatmalar sonucu bugün önemli tarım kuruluşları

(EBK-TEKEL-Şeker fabrikaları) özelleştirilmiş, kota uygulaması ve düşük taban fiyatı verilmesi başlanmış, tarımsal desteklemeler büyük oranda azaltılmıştır. GSMH'dan tarıma ayrılan ödenek yüzde 1'in dahi altında seyretmektedir. Ülke tarımına gösterilen "önem" bu derecede iken tarımda yükselme, gelişme beklemek yine safdillik olacaktır. Tarımdaki gerilemenin son ikinci çeyrekte yaşanan yüzde 3.5'lük küçülme ile de sınırlı olma-

yacağı tahmin etmek veya söylemek abartı olmayacaktır. **Çünkü AKP hükümetinin istemiş olduğu tarım politikası emperyalist tarım politikalarıdır.** Ve bugün emperyalistler tarımda şirketleşme politikalarını daha bir hızlandırmış, buna uygun politikaları bizzim gibi yarı-sömürge ülkelere dayatmışlardır. Tarımda şirketleşme devletin tarım alanından elini ayağını çekmesi ile eş anlamlıdır. Ülkemizde tarımda yaşananlarda bu kapsamdadır. Ve dolayısı ile tarımda küçülmeler gerçekleşmektedir. UPT ile taahhül edilenlerde çok farklı değildir. Tarımda teşvikin üretimden bağımsız arazi nin büyüklüğüne göre verilmesi esasta emperyalist şirketleşme faydalanacağı bir sistemdir. Böylece tarımda emperyalistlerin hâkimiyeti artacak ve daha rahat hareket etmesi sağlanacaktır. **Sonuç olarak tarımda yenilemeler, küçülmeler devam edecek, daha kötü günler yaşanacaktır.**

IMF'ye niyet mektuplarıyla, AB'ye "uyum" paketleriyle tarım politikasını sürdüren AKP hükümeti yaklaşık 7 yıllık hükümeti döneminde ülke tarımında kendi deyimleri ile **"köylüleri alışılmadık rakamlarla"** tanıştırmıştır. Birçok üründe yaşanan gerilemelere yenileri eklenmiştir. (Aynı çeyreği üretimi % 24 gerilemiş, pamuk üretiminde dünya genelinde 5. sıradan 7. sıraya düşülmüştür.) Açıklanan düşük taban fiyatlarıyla (mısır 43 kr, fındık 4 YTL vb.) köylü ektiği için cezalandırılmıştır. Tarımda yaşanan yapısal sorunlara geçici "çözümler" üreten AKP hükümeti her geçen yıl tarımda gerçekleşen küçülmeye destek olmaktadır. Tarımda yaşanan bu gerilemelere kılıf bulmakta gecikmeyen AKP hükümeti, artan girdi (mazot, gübre vb.) fiyatları ve düşük taban fiyatları ile belli bükülen, bu duruma isyan edip, derdini anlatan üreticileri de "yalan söylüyorsunuz" diye azarlamaktan geri durmuyor. Kendi yarattığı yıkım tablosu ile karşılamak istemeyen AKP hükümeti, bir yandan da emperyalist efendilerine yeni taahhütlerde bulunuyor. **Tarım ve Kırsal Kalkınma** yalanyla tarımın dibeye vurması hızlandırılıyor. AKP hükümetinin tarımı çökertme taahhütleri ve uygulamaları karşısında, üretici üretmez, ürettiğini satamaz, karşılığını alamaz duruma getirilmiştir. Her geçen yıl daha da yoksulluğa itilen üreticiler açısından gelecek yıllar daha büyük ekonomik riskleri içinde barındıracaktır. Üreticilerin muhalefeti ve birliği olmadan bu yıkım politikalarına karşı etkili sesler çıkarılabilmesi mümkün gözükmez. Daha da önemlisi, iktidara karşı devrimci bir mücadele geliştirilmediğinde tarımsal üreticilerin ve dolayısıyla tüm halkın sefalet koşullarına sürüklenmesi kaçınılmaz gözükmektedir.

Yüzler değişir, sistem işler; Yıkılana dek!

Geçtiğimiz günlerde, AKP'nin ikinci adamı olarak lanse edilen **Dengir Mir Mehmet Fırat**, AKP yönetiminden, Hukuk ve Siyaset İşlerinden Sorumlu Başbakan Yardımcılığı görevlerinden istifa etti. Yerine egemen sınıfların yeminli temsilcisi, önceki dönemin İçişleri Bakanı **Abdulkadir Aksu** getirildi. Burjuva-feodal medya bu istifayı esasen iki nedene dayandırıyor. Fırat, hakkındaki yolsuzluk iddiaları karşısında yıpranmıştı. AKP Kürt sorununda yeni bir anlayışa yelken açıyor. Öncelik bu iki şahsı ele almakla başlayalım:

Dengir Mir Mehmet Fırat

Fırat, siyasi kariyerine Demirel'in Adalet Partisi'nde başladı. Daha sonra sırasıyla DYP, FP'ye katılarak AKP'nin kuruluşunda rol aldı. Mesleken avukatlık yapan Fırat, büyük narenciye işletmelerinin sahibi. Tabii en önemlisi, kendisinin bir Kürt olması.

Elbette Fırat, yolsuzluk ve rüşvet iddialarıyla yıpranmış durumdaydı. Hatta sonuç itibarıyla bizzat kendi kendini kurban seçmiş oldu. Yoksa, yolsuzluk iddiaları AKP'yi bir öylelikle hedef almış durumdaydı. Böyle ki, başka bir rüşvet iddiası karşısında, diğer genel başkan yardımcılarında **Şaban Dişli** istifasını vermek zorunda kalmıştı. Eğer Fırat, bizzat kendi iradesiyle bu kararı almışsa, iddialar karşısında partisinin

kendisini çok da sahiplenmeyişindendir. Öyle ya, Deniz Feneri dolandırıcılık şebekesinin üyesi, RTÜK Başkanı **Zahid Akman** istifasını verdiği halde kabul edilmemişti. AKP, başına basmıştı Akman'ı. Bu destek, partinin kurucularından Fırat'a neden verilmesindi! Üstelik Fırat'ın elinde Kürt kartı vardı.

Geçtiğimiz günlerde, Fırat, DTP milletvekilleriyle yemekte bulunmuştu. Yemekte neler konuşuldu, bilmemekle beraber; bunun çok da önemli olmadığı kanısındayız. Yenilen yemek başlı başına bir mesajdı. Diyalog yolu açıktır mesajı... Dahası, Amed ve Dersim'de umduğunu bulamayan Erdoğan'ın imdadına Cumhurbaşkanı Abdullah Gül koşuyordu. Cumhuriyet resepsiyonunda AKP ve DTP bölge milletvekillerinin biraraya gelmesi önerisi bizzat Gül tarafından yapıldıydı. Çözüm için adım atıldığı izlenimi yaratmaya dönük çok basit bir oyundu bu. Nitekim Kürt halkı, Erdoğan'ı karşılama üslubuyla bu oyuna gelmeyeceğini açıktan ilan etmiş ve şimdilik bu buluşma rafa kaldırılmıştır.

Fırat'ın gidişini (tam anlamıyla bir gidiş olmamakla beraber) AKP'nin Kürt Ulusal Meselesi'nde yeni bir yaklaşım bağlamak iddiası düpedüz aymazlıktır. Fırat'ın AKP yönetimindeki varlığı, ne bölgeden oy alma konusunda çok önemlidir ne de Fırat iddia edildiği gibi, Kürt sorununda muhalif ve demokratır. Hem Fırat halen bir AKP üyesidir hem de istifasına ilişkin yaptığı açıklama-

larda, her zaman partisinin emrine amade bir nefer olduğunu belirtirken, partisinin demokratikliğinden dem vururken, kendisinin ne kadar demokrat, ne kadar muhalif, hatta ne kadar Kürt olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Kısacası onun Kürt Ulusal Meselesinde farklı bir tutum takınmasının tek dayanak noktası Kürt olması olabilirdi. Ancak bu yetmemektedir. Fırat, hakim sınıfların bir üyesi olarak, ancak sembolik durabilirdi. Başka türlü bir tutum sergilemesine şahsi çıkarları, sınıf karakteri müsaade etmemektedir.

Dolayısıyla Fırat, AKP'de hiçbir zaman bir **denge unsuru** olmadı. Onun varlığı AKP'yi ne demokrat kılar ne de o varlık olarak demokrasiden yanadır. Dün AKP'de demokrasi lehine bir dinamizmin varlığı iddia edenler abesle iştirah ediyordu. Bugün ise AKP'de milliyetçilik yönünde bir eğilimin geliştiğini iddia edenler, olsa olsa faşizme yardımcı oluyor. Çünkü yaşananlar AKP'nin faşizmin tipik bir partisi olduğu gerçeğini her geçen gün ziyadesiyle gözler önüne sermektedir.

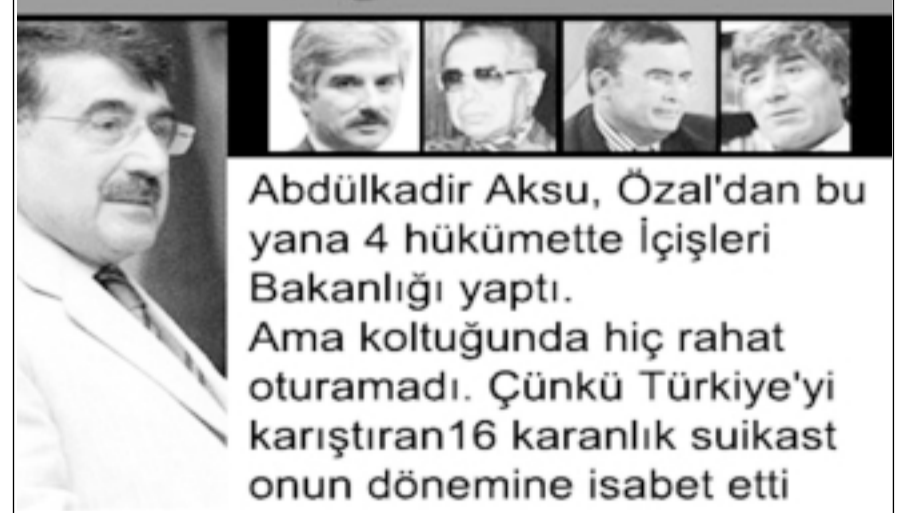
Abdulkadir Aksu

Aksu, faşizmin yeminli bekçisidir. Devleti için **"kursun sakanların, kursun yiyenlerin"** ağabasıdır, son çeyrek asırdır egemen sınıf partilerinin göz bebeğidir. Onda faşizme adanmışlık var, ve bu alçaklık belki de en çok ona yakışıyor.

Aksu, devletin merkezine en yakın şahıslardan. Nitekim, farklı isimlerde de olsa partiler gelir, gider; Aksu yerindedir. Başbakanlar değişir; Aksu bir şekilde korumuştur yerini. **Türkiye halkı Aksu'nun ismini ilk, 1978 Marş Katliamı'nda duydu. O sırada, Emniyet Genel Müdürü olan Aksu, bir yıl önce de Marş'ta vali vekilidir.** Birçok yerde kaymakamlık ve valilik yapan Aksu'nun İçişleri Bakanı olduğu dönemlerde cinayetlerin ardi arkası kesilmez. **Çetin Emeç**, Bahriye Üçok, **Turan Dursun** ve Hrant Dink onun İçişleri Bakanlığı yaptığı dönemlerde katledildi. Tarikat üyesi Aksu'nun adı sık sık mafyaya ruhsatlı silah teslim etmekte anıldı. 1989 yılında, Cizre'nin Yeşilyurt Köyünde köylülere dışkı yedirilmesi nedeniyle Türkiye, AIHM tarafından mahkum edildi. Başka türlü bir tutum sergilemesine şahsi çıkarları, sınıf karakteri müsaade etmemektedir.

Hatırlanacağı gibi Aksu'nun önceki bakanlık dönemi de, kendisine bağlı polis teşkilatının pervasızlaşmakta sınır tanımadığı bir dönem olarak tarihe geçiyordu. Hrant Dink'in katil edilmesi bu pervasızlığın doruğu olmuştur. Devlet ve onun AKP'si teşhir olmuştur iyiden iyiyeye. İşte yeni dönem, küçük bir imaj değişikliğiydi sadece. Daha doğrusu imajda küçük bir rötuştu. Aksu'ya bakanlık verilmemiştir. Ondan vazgeçilmemişti sadece sahne arkasındaydı. Şimdi tekrar sahnedeki yerini almıştır.

BU NE ŞANSSIZLIK

Abdulkadir Aksu, Özal'dan bu yana 4 hükümette İçişleri Bakanlığı yaptı. Ama koltuğunda hiç rahat oturamadı. Çünkü Türkiye'yi karıştıran 16 karanlık suikast onun dönemine isabet etti

Kürt sorununda değişim mi?

Nasıl Fırat'ın gidişi, Kürt sorununda yeni bir yaklaşımın sinyali olarak okunamazsa, yerine Aksu'nun gelmesi de böyle bir farklılaşmanın sinyali olarak okunamaz. Hatta bu küçük değişikliki yer seçimlere yönelik bir taktik olmaktan bile uzaktır. Yüksek olasılıkla Kürtler de oy kaybına uğranacaktır, milliyetçi oyları almak içine bir hamleyle gerek yoktur.

AKP, Amed ve Dersim hayalinin gerçekten de bir hayal olduğunun ayırıcına varmıştır. Bu farkına varış, Erdoğan'ın Hakkari'de söylediği sözlerden bariz bir şekilde bellidir. RP döneminde kardeşlik vurgusu yapan, birkaç yıl önce sorunu zaman zaman olsa da dile getiren Erdoğan, kitlesel eylemler karşısında bir çaresiz küfrüne denk, **"Ya sev,**

AKP, Amed ve Dersim hayalinin gerçekten de bir hayal olduğunun ayırıcına varmıştır. Bu farkına varış, Erdoğan'ın Hakkari'de söylediği sözlerden bariz bir şekilde bellidir.

ya terk et" diyebilmiştir sadece. Kürt sorunu, kaynağı ve çözümüyle bu devletin kuruluş kodlarında olmakla resmi ideolojinin başlıca zeminidir. Komrador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti olan TC'nin sorun karşısındaki, Kürt ulusu karşısındaki tutumu nettir, bir devlet politikası olarak imha ve inkardır. Dolayısıyla bu devletin hiçbir kurumu, sözcülüğe soyunan hiçbir partisi ne bu politikayı değiştirme eğiliminde olabilir ne de buna muktedirdir.

“Durum iyidir, çünkü gerçekler devrimcidir”

Ese Yaylası şehitleri

Tokat'ın Ese yaylasında halk ordusu ile Türk ordusu arasında 23 Kasım 1997'de çıkan çatışmada Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Duran Salman, Dilek Konuk ve Ümit Çağlayan San şehit düştüler.

Sivas-Şarkışlalı olan **Ümit Çağlayan San**, İstanbul Sarıyer'de mücadele ile tanıştı. Gençliğin işçi alanında aktif faaliyet yürüttü. Tokatlı olan **Dilek Konuk**, sistemin kendisine sunduğu olanakları kabul etmeyip ailesinin engelleme çabalarını da aşarak yüzünü doruklara çevirdi. Dersim Ovacık Yeşilyazı doğumlu olan **Ümit Dinler**, 1994'te yaşanan darbeye karşı tavrı alanlardandı. Tokat-Almuslu **Duran Salman** mücadeleye ile 1992'de gerilla sayesinde tanıştı.

Fırtınalar içinde bıçak sırtında bir yaşam....

Önderliğin en belirgin özelliklerinden biri **özgürlüğün istem gücüdür**. Bu gücün kullanımındaki **ısrar** ve **kararlılık**tır. Özgürlüğü en güçlü isteyenler, bu düşüncelerini meydan okurcasına ifade edenlerdir. Ve bu düşünceleri uğruna dünyayı değiştirme, örgütlenme **cüretini** gösterenlerdir. **Onlar, akıl ve cesaretin en ileri sentezidir**.

Ve onlar yaşadıkları dünyanın en namuslu tanığı, aydını ve yol göstericisidir. Bundandır ki yeryüzünün baldırı çıplakları tarafından unutulmaz olurken yeryüzünün efendileri tarafından en fazla lanetleneni olurlar.

Mehmet Demirdağ yoldaş, zor bir süreçte önderlik görevini üstlendi.

Tasfiyeciliğe karşı proleter bilincin ve duruşun cesur adı olmuş, ağır ve zorlu süreçte **“Partiye Bolşevikler, Maoistler önderlik etmek zorundadır”** diyerek, önderlik görevini üstlenmiştir.

Böylesi zorlu bir süreçte sınıf düşmanlarına ve küçük burjuvaziye karşı düşüncelerini meydan okurcasına söyledi. Halka, devrime hizmet etmenin alçakgönüllü, genç önderleri oldu.

Mehmet Demirdağ, sağ ve sol tasfiyeciliğin etkili olduğu bir süreçte **“durum iyidir”** tespitiyle adını sınıf savaşımının önemli sayfalarına yazdırdı. Tertemiz devrim sayfasına adını genç, bilgili bir önder olarak yazdırmadan yiğit adı oldu.

Devrimin bilgili, fedakar, atak kadrosu....

En zorlu süreçlerde durgunluk ve çözüme günlerinde sistemli ve düzenli çalışmayı, adım adım ilerlemeyi, santim santim kazanmayı öğretti bize.

Proletaryanın devrimci ilkelerini, değerlerini korumak ve geliştirmek gerektiğini, bu görevler başarılmadan devrimin örgütlenemeyeceği bilincine hareket etmesini bildi.

Saflarda işlerin iyiye gitmediği, zorlukların hatırı sayılı düzeyde olduğu bir süreçte sırtını dönüp giden küçük burjuva aydın kararlılarına, devrimin bir zorunluluk olduğunu, bunu geliştirmek gerektiğini anlattı. Sömürülen ve ezilen işçileri, emekçileri, Demokratik Halk Devrimi için ideolojik-politik-örgütsel olarak çok yönlü hazırlanmak gerektiğini kararlıca ortaya koyan oldu.

Bu zorlu tarihi süreç ve dönemeçlere dünya devrim tarihlerinde sıkça rastlandığını, korkulacak şeyin gerçekler değil gerçeklerin farkına varılmak olduğunu söyledi.

Tarihteki birçok devrim, ezilenlerin tekrar tekrar saldırıya geçmeleri sayesinde **yenilgiler içinde zaferler elde edilerek** başarıya ulaşmıştır.

O, bunu kavradı ve buna göre hareket etti.

Cahil komünistlik olmaz!

Sınıf savaşımının gerçekliğine her doğru yaklaşım, çözümlen ve ilerlemenin de adımı olmuştur.

Kadroların engin bir deneyime sahip olduğu kadar derin bir teorik kavrayışa sahip olması gerektiği bilinciyle hareket etti ve bunun için **“Bilgili olun! Cahil komünistlik olmaz!”** çağrısında bulundu.

Devrimci bilginin geniş, derin ve yaygın olmasıyla değişimin ve devrimin de o denli yakınlaşacağına dikkat çekti. Çaba harcamadan bilgili olunamayacağı ve partinin politikleşmeye acil ihtiyacı olduğunu belirtti.

Yoğunlaştı, düşünüp araştırdı, inceledi. Düşünsel ve mücadele yaşamının merkezine partinin inşasını ve Halk Savaşı'nın ülkemiz topraklarına uyarlanmasını koydu. Bunun için çalıştı, çok çalıştı. Çünkü o, çok iyi biliyordu ki ideolojik sorgulamanın en üst düzeyde sürdürülmesi başarılamadan, her türden küçük burjuva ideolojisinden arınma olmaz ve devrimci mücadele temel yö-

parçası haline getirilmeye çalışılan karşı devrimci politikaların deşifre edilmesini önüyor. Egemenlerin çizdiği pembe tablolar, yaşanan ve yaşanacak olan gerçek durumla asla uyumlu değildir. Çığ gibi büyüyen işsizlik, emekçilerin sofralarında her gün küçülen lokmalar yaşanan tüm ağır koşullara ayna tutmaktadır. Bu durumun ezilenler cephesinde bir hoşnutsuzluğa yol açtığı kesindir. Ama kesin olan diğer bir şey ise; bu hoşnutsuzluğu devrimci bir kanala akıtacak olan iradenin zayıflığıdır. Bu devrimci iradenin zayıflığı, ezilen geniş yığınların, egemen sınıflar arasında süren iç iktidar mücadelesinin bir

gereken ideolojik motivasyon sağlanmazsa, sıkça altını çizdiğimiz ideolojik kırılmalar aşılamaz. Kendine güven duyan, zorluklarla savaşmada inatçı ve sabırlı militanların yaratılması, saflarımızdaki küçük burjuva düşünce tarzının mahkum edilerek, proleter düşünce tarzının hâkim kılınmasıyla mümkün olacaktır.

Kadro ve militan tipinde taşınan iç zayıflıklar, kararların yaratıcı bir tarzda uygulanmasını, günlük devrimci çalışmalarına adınayık bir şekilde yerine getirilmesini engelliyor. Tüm bunlar planlanan görevlerin zamanında yapılmasını da önüyor. Bu gerçekleri görerek hedefleri belirlemek ve değiştirmek için çaba sarf etmek görevleri asla göz ardı edilmemelidir. Bunun için ideolojik eğitimle birlikte içinden geçtiğimiz sürecin ana özelliklerini ve sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerini sürekli irdelemeliyiz. Kavgayı düzeyimizi sürekli geliştirip derinleştirmeliyiz. Ve tüm bunları

nelime uygun kesintisiz bir şekilde sürdürülemez. Bunun için geçinmecikitle çizgisine, her türlü küçük burjuva ruhsuzluğuna, düşünsel ve bedensel tembelliğe politik geriliğe ve cehalete karşı, durmadan mücadele etti.

Her alanda, kararlı bir örgütlü karşı koyuş, militan direniş mevzileri yaratmak, kalıcı kılacak ancak Halk Savaşı'nı geliştirip, yaygınlaştırmakla başarılı.

Bunun için bilgili, cesur, genç önderimizin düşünce ve pratiğinden öğrenmek, uygulamak ve yine öğrenmek gibi zorlu ve onurlu bir göreve sahip olduğumuzu asla unutmamalıyız. Bu

Üçüncü Konferans delegeleri

Konferans hazırlıkları sırasında Kasım 1986'da yaşanan çatışmada Konferans delegeleri **Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz** ve savaşçılar **Kamile Öztürk ve İsmail Doğan** toprağa düştü.

Zeki Uygun

Sivas Hafik doğumlu olan Zeki Uygun, yoldaşları tarafından sevilen, faaliyet yürüttüğü bölgelerde halka kısa sürede kaynaşan bir yapıya sahipti.

Ünal Küçükbayrak

1954 yılında Urfa Viranşehir'de doğan Ünal Küçükbayrak, atılganlığı ve bitmez tükenmez enerjisi ile mücadeleyi büyüttü.

Hüseyin Tosun

1956 Dersim Pertek'te dünyaya geldi. Sürekli öğrenmeye gayret eden,

tarzda bir düşünsel ve pratik hareket geliştirdiği oranda Demirdağ yoldaş anlaşılabilir olur.

Bugün onu anlamak, devrimin bilgili, fedakar ve atak kadrosu olmak için çalışmak, mücadele etmek ve yoğun bir bilgi birikimine sahip olmak demektir.

Onun devrim iddiasını ve özgürlük düşlerini rehber edinmek demektir.

Ancak bunu yaparsak, yoksulluk içinde bunalan, cehalet içinde kökleşen, ülkemizin yoksul emekçilerinin kurtuluşunu sağlamış oluruz.

bildiklerini halktan saklamayan bir dava adamıydı.

M. Kemal Yılmaz

Zonguldak Karabükü olan M. Kemal Yılmaz, 80 sürecinde Metris Zindanı'nda tutuklu kaldı ve birçok sorumluluk üstlendi.

Ali Rıza Boyoğlu

1956 yılında Erzincan Refahiye'de dünyaya geldi. Tuzla işçileri arasında yürüttüğü mücadele ile düşmanın korkulu rüyası oldu.

İbrahim Polat

Malatya Kürecikli olan İbrahim Polat, İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sinan Cemgil'i ihbar eden Mustafa Mor Deniz'in cezalandırılmasında görev aldı.

Kamile Öztürk

Çorum Alaca'da dünyaya geldi. Tutsak düştüğünde ağır işkencelerin yanısıra yoldaşlarının gözü önünde tecavüze uğradı. Tüm bunlara rağmen direniş tavrını sürdürdü.

İsmail Doğan

Dersimli olan İsmail Doğan mücadeleyi zirvelerde büyüten partizanlardandı.

Kavgada ölümsüzleşenler

Rıza Akdemir ve Hüseyin Akdemir

Erzincan doğumlu Hüseyin Akdemir, ÜGD üyesi faşistler tarafından 10 Kasım 1976'da saldırıya uğrar. Hüseyin Akdemir, bu saldırıda şehit düşerken yaralanan kardeşi Rıza Akdemir ise 17 Kasım 1976'da yaşamını yitirdi.

Zülfikar Uralçin

1956 doğumlu Zülfikar Uralçin'in çalışkanlığı, ağırbaşlılığı, dürüstlüğü en belirgin özelliklerindedir. Çalışma yaptığı bölgelerde halkın güvenini sevgisini kazandı. 19 Kasım 1977'da İstanbul'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Mehmet Zeki Şerit

Kayseri Uzunyayla doğumlu Mehmet Zeki Şerit, gençlik mücadelesinde yer aldı. İşkence komünist bir tavır takınmayan Mehmet Zeki Şerit, bu hatasına daha sonra mahkeme ve zindanda düzeltti.

Hapishane duvarlarına **“O duvar, duvarınız vız gelir bize vız”** yazarak firar etti. Yaşanan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Üzerinde çıkan kimliği sonuna kadar savundu. Kendisi ile yüzleştirilen babasını bile “tanımadı”. “Yaşasın devrim” sloganını dilinden düşürmeyen Mehmet Zeki Şerit, 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

Ramazan Can

Halk düşmanı DDKD'liler tarafından 20 Kasım 1978'de Siverek'te katledildi.

İsa Demirbaş

Samsun'da dünyaya geldi. Tütün üreticilerinin mücadelesinde yer aldı. 23 Kasım 1979'da yaşanan çatışma sonrası işkencede katledildi. Ertesi gün Samsun şehir merkezinde kitlesel bir cenaze töreni yapıldı.

Mustafa Sarıtaş ve Şenol Özyurt

Mehmet Zeki Şerit'in ölüm yıldönümünde bombanın yanlışlıkla patlaması sonucu yaralandılar. Olay yerine gelen iki bekçinin açtığı ateş sonucu 24

Kasım 1979'da ölümsüzleştiler.

Mustafa Sarıtaş

Muş Vartolu Mustafa Sarıtaş, azimli, çalışkan, fedakar ve cesur yapısıyla öne çıkıyordu.

Şenol Özyurt

Çorum doğumlu Şenol Özyurt yüreği devrime sevdalı partizanlardandı.

Ali Sarıbal

Zaafalarına karşı kendini yoldaşları ile birlikte yeniden yarattı. Kasım 1981'de işkence'de yaşamını yitirdi.

Hıdır Utan

Dersim Ovacıklı Hıdır Utan; çalışkanlığı ve fedakarlığı ile yoldaşları arasında ayrı bir yeri vardı. 18 Kasım 1983'te geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Hasan Özün

Bingöl'de dünyaya geldi. Hollanda'da 1985'te geçirdiği bir hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Perihan Çolak, Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya, Süleyman Kor

Sivas Zara doğumlu Perihan Çolak alçakgönüllüğü ve çalışkanlığı ile tüm yoldaşlarını sevgili Peruşka'sı, Dersim dağlarının Berivan'ı oldu. 19 Kasım 1990'da Dersim'de çıkan çatışmada Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya ve Süleyman Kor'la birlikte şehit düştü. Bingöl doğumlu **Hasan Altıntaş** yurt dışında işçi olarak çalışırken mücadeleye başladı. İşkencede gösterdiği direniş ile düşmanı bozguna uğrattı. 1967'de Gümüşhane'de dünyaya gelen **Fazlı Kaya**, hem yoldaşları hem de köylüler arasında fedakarlığı, alçakgönüllüğü ve kararlılığı ile kısa sürede öne çıktı. Trabzon doğumlu olan **Süleyman Kor**, dağlara sevdalıydı.

Doğan Erdem Erzincan Tercan doğumlu olan Doğan Erdem, Dersim dağlarında mücadele yürüttüğü sırada çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

Kolektif

Değişime açık, kavgada ısrarcı olmalıyız

İçinden geçtiğimiz süreç, ezilenler açısından oldukça ağır koşullar içermektedir. Egemen sınıf sözcülerinin çizdiği pembe tablolar, yaşanan ve yaşanacak olan gerçek durumla asla uyumlu değildir. Çığ gibi büyüyen işsizlik, emekçilerin sofralarında her gün küçülen lokmalar yaşanan tüm ağır koşullara ayna tutmaktadır. Bu durumun ezilenler cephesinde bir hoşnutsuzluğa yol açtığı kesindir. Ama kesin olan diğer bir şey ise; bu hoşnutsuzluğu devrimci bir kanala akıtacak olan iradenin zayıflığıdır. Bu devrimci iradenin zayıflığı, ezilen geniş yığınların, egemen sınıflar arasında süren iç iktidar mücadelesinin bir

gereken ideolojik motivasyon sağlanmazsa, sıkça altını çizdiğimiz ideolojik kırılmalar aşılamaz. Kendine güven duyan, zorluklarla savaşmada inatçı ve sabırlı militanların yaratılması, saflarımızdaki küçük burjuva düşünce tarzının mahkum edilerek, proleter düşünce tarzının hâkim kılınmasıyla mümkün olacaktır.

Kadro ve militan tipinde taşınan iç zayıflıklar, kararların yaratıcı bir tarzda uygulanmasını, günlük devrimci çalışmalarına adınayık bir şekilde yerine getirilmesini engelliyor. Tüm bunlar planlanan görevlerin zamanında yapılmasını da önüyor. Bu gerçekleri görerek hedefleri belirlemek ve değiştirmek için çaba sarf etmek görevleri asla göz ardı edilmemelidir. Bunun için ideolojik eğitimle birlikte içinden geçtiğimiz sürecin ana özelliklerini ve sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerini sürekli irdelemeliyiz. Kavgayı düzeyimizi sürekli geliştirip derinleştirmeliyiz. Ve tüm bunları

gereken ideolojik motivasyon sağlanmazsa, sıkça altını çizdiğimiz ideolojik kırılmalar aşılamaz. Kendine güven duyan, zorluklarla savaşmada inatçı ve sabırlı militanların yaratılması, saflarımızdaki küçük burjuva düşünce tarzının mahkum edilerek, proleter düşünce tarzının hâkim kılınmasıyla mümkün olacaktır.

Kadro ve militan tipinde taşınan iç zayıflıklar, kararların yaratıcı bir tarzda uygulanmasını, günlük devrimci çalışmalarına adınayık bir şekilde yerine getirilmesini engelliyor. Tüm bunlar planlanan görevlerin zamanında yapılmasını da önüyor. Bu gerçekleri görerek hedefleri belirlemek ve değiştirmek için çaba sarf etmek görevleri asla göz ardı edilmemelidir. Bunun için ideolojik eğitimle birlikte içinden geçtiğimiz sürecin ana özelliklerini ve sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerini sürekli irdelemeliyiz. Kavgayı düzeyimizi sürekli geliştirip derinleştirmeliyiz. Ve tüm bunları

günlük devrimci çalışmanın dışında değil, bizzat içinde yapmalıyız. Önemle üzerinde durulması gereken sorunlardan biri, kitlelere karşı duyulması gereken **devrimci güvendir. Bu güven, devrimci durumun ileri ve geriliğine, kitle desteğinin zayıf ve güçlülüğüne göre değişmez.** Devrim iddiasını taşıyan her parti ve militan her koşulda kitlelere güven duymak zorundadır. Çünkü; kitlesiz devrim olmaz. Dolayısıyla devrim isteminde samimi olan her parti ve militan tarihin yaratıcısı olan bu güvene duyarak, bu gücü kazanıp harekete geçirmek için tüm enerjisini ortaya koymak zorundadır. Kitlelerin değişimini içermeyen, onları örgütlenmeye yakınlaştırmaya hizmet etmeyen her çaba boş bir çabadır. Kitleden kopuk, kendi içinde tekrarı içeren tüm çalışmalar devrimci heyecan ve coşkuyu yaratmaktan uzak çalışmalardır.

günlük devrimci çalışmanın dışında değil, bizzat içinde yapmalıyız. Önemle üzerinde durulması gereken sorunlardan biri, kitlelere karşı duyulması gereken **devrimci güvendir. Bu güven, devrimci durumun ileri ve geriliğine, kitle desteğinin zayıf ve güçlülüğüne göre değişmez.** Devrim iddiasını taşıyan her parti ve militan her koşulda kitlelere güven duymak zorundadır. Çünkü; kitlesiz devrim olmaz. Dolayısıyla devrim isteminde samimi olan her parti ve militan tarihin yaratıcısı olan bu güvene duyarak, bu gücü kazanıp harekete geçirmek için tüm enerjisini ortaya koymak zorundadır. Kitlelerin değişimini içermeyen, onları örgütlenmeye yakınlaştırmaya hizmet etmeyen her çaba boş bir çabadır. Kitleden kopuk, kendi içinde tekrarı içeren tüm çalışmalar devrimci heyecan ve coşkuyu yaratmaktan uzak çalışmalardır.

günlük devrimci çalışmanın dışında değil, bizzat içinde yapmalıyız. Önemle üzerinde durulması gereken sorunlardan biri, kitlelere karşı duyulması gereken **devrimci güvendir. Bu güven, devrimci durumun ileri ve geriliğine, kitle desteğinin zayıf ve güçlülüğüne göre değişmez.** Devrim iddiasını taşıyan her parti ve militan her koşulda kitlelere güven duymak zorundadır. Çünkü; kitlesiz devrim olmaz. Dolayısıyla devrim isteminde samimi olan her parti ve militan tarihin yaratıcısı olan bu güvene duyarak, bu gücü kazanıp harekete geçirmek için tüm enerjisini ortaya koymak zorundadır. Kitlelerin değişimini içermeyen, onları örgütlenmeye yakınlaştırmaya hizmet etmeyen her çaba boş bir çabadır. Kitleden kopuk, kendi içinde tekrarı içeren tüm çalışmalar devrimci heyecan ve coşkuyu yaratmaktan uzak çalışmalardır.

günlük devrimci çalışmanın dışında değil, bizzat içinde yapmalıyız. Önemle üzerinde durulması gereken sorunlardan biri, kitlelere karşı duyulması gereken **devrimci güvendir. Bu güven, devrimci durumun ileri ve geriliğine, kitle desteğinin zayıf ve güçlülüğüne göre değişmez.** Devrim iddiasını taşıyan her parti ve militan her koşulda kitlelere güven duymak zorundadır. Çünkü; kitlesiz devrim olmaz. Dolayısıyla devrim isteminde samimi olan her parti ve militan tarihin yaratıcısı olan bu güvene duyarak, bu gücü kazanıp harekete geçirmek için tüm enerjisini ortaya koymak zorundadır. Kitlelerin değişimini içermeyen, onları örgütlenmeye yakınlaştırmaya hizmet etmeyen her çaba boş bir çabadır. Kitleden kopuk, kendi içinde tekrarı içeren tüm çalışmalar devrimci heyecan ve coşkuyu yaratmaktan uzak çalışmalardır.

mak gerekir. Kitlelere güven duymayan bir militan kendine gereken güveni duyabilir mi? Bu soruya evet demek mümkün değildir. **Çünkü, kitlelere güvensizlik özünde kendine güvensizliktir.**

Hiç şüphesiz tüm bunların kökeninde **ideolojik duruş** yatar. Devrimin kaçınılmazlığına ve kitlelerin gücüne güvenen hiçbir proleter devrimci zorluklara teslim olmaz. Bilakis yaşanan tüm zorlukları sınıf savaşımının bir parçası olarak algılar. Ve bu zorlukları aşmak gibi bir görevi olduğu gerçeğini kavrar. Bu gerçek, onun her yerde, her koşulda proletarya davasına sadık kalmasını sağlar. Bu uğurda yaptığı her hatanın hesabını verir. Hiçbir zaman kendi hatalarının hesabını başkalarının defterine yapmaz. Edindiği devrimci kültür, sahip olduğu proleter ahlak asla böyle bir tutuma müsaade etmez.

Proleter duruşta, proleter kültür ve ahlakla gerilemenin olduğu

dönemlerde burjuva düşüncesiz tarzı devrimci saflarda boy vermeye başlar. Dolayısıyla bu küçük burjuva yaşam tarzına karşı ideolojik cepheye mücadeleyi yoğunlaştırmak, ideolojik eğitime ağırlık vermek ve yaşamakta olanın süren sınıf savaşımının parti içindeki yansımaları olduğu gerçeğini örgütlü güçlere kavratmak gerekir. Bu tutumlar her zaman vardır ve var olacaktır. Böylesi dönemlerde daha etkin, daha kazanımcı bir mücadele çizgisinin izlenmesi gerekir. Koşullardan soyutlanmış, değişim-dönüşümü içermeyen her türlü değerlendirmeye ve pratik tutumdan uzak durulmalıdır. Tüm bunların başarılı bir şekilde yerine getirilmesi de kavgada tereddütsüz, öğrenmede doyumsuz ve değişime açık militanların yaratılmasına bağlıdır. Bunlar olmaksızın alınan kararların hiçbir hükmü olmaz.

Yüz binler eğitimde yıkıma geçit vermiyor!

İtalya'daki öğretmenler, üniversite profesörleri, öğrenciler ve de veliler haftalardır hükümetin eğitim reformuna karşı sokaklardalar. Yürüyüş, kitle toplantıları ve de okulların işgal edilmesi biçiminde gerçekleşen eylemler dur durak bilmiyor.

İtalya İçişleri Bakanlığı Ekim ayından bu yana, ülkenin dört bir yanında 300'den fazla eylem yapıldığını ve de 150'den fazla okul ve üniversitenin işgal edildiğini açıklıyor. Ancak eylem ve işgalin sayısının, bakanlığın verdiği bu sayının oldukça üstünde olduğu biliniyor.

Eylemlere katılım ise oldukça yüksekti. Sadece 1 ve 2 Kasım tarihinde yapılan eylemlere yüz binlerce kişi katıldı. Aynı günlerde muhalefet partileri ve sendikalar, eğitim alanında 6 Kasım'da genel grev çağrısı yaptılar.

İtalya'yı sarsan bu eylemlerin nedeni ise, Eğitim Bakanı **Mariastella Gemlini** tarafından gerçekleştirilmeye çalışılan ve bu nedenle **Gemlini Reformu** olarak anılan reform girişimi.

Söz konusu reform, devlet okullarında üç yıl içinde 87 bin öğretmen ve 44.500 yöneticinin işine son verecekti.

Reformun içeriği 19. yüzyıldan kalma

Silvio Berlusconi başbakanlığındaki gerici-sağcı hükümetin, "eğitim reformu" adıyla hazırladığı reformla ilişkin bu yasa 9 Ekim'de mecliste onaylanmasının ardından, 29 Ekim'de de senatonun onayından geçerek yasalaştı. Hükümet bu "reform"la birlikte sekiz milyar Euro tasarruf sağlanacağını iddia etmekte.

İtalyan eğitim sistemi zaten uzunca yıllardır Avrupa'nın en kötü eğitim sistemi olarak bilinmekte. Okullar oldukça harabe bir haldeyken, eğitim yöntemleri de yine oldukça çağdışı olarak görülmekte. Öğretmenler hayli düşük bir maaş alırken, hemen hiçbir devlet okulunda bilgisayar vb. modern ders araçları bulunmuyor. Üniversitelerin aşırı doluluğu ise kronik bir hal almış durumda.

Gemlini, bu reformla birlikte eğitim alanındaki bürokrasinin ortadan kalkacağını ve bunun da eğitimi daha verimli ve etkili hale getireceğini savunmakta. Oysa reformun içerdiği pedagojik konsept, sanki 19. yy'dan kalma gibi görünmekte.

Özel okul sayısında bir artışta da beraberinde getireceği söylenen reformdan en çok etkilenenler ise yine **göçmen çocukları** olacak. Çünkü okula kayıt sırasında dil testini geçemeyen göçmen çocukları, bundan böyle ayrı sınıflarda ders görecekler. Göçmenlere dönük açık bir ayrımcılık içeren bu durum ise, Berlusconi hükümetinin ırkçı koalisyona ortağı "Lega Nord" partisi tarafından sınıca, "pozitif ayrımcılık" ya da "daha iyi uyum sağlama" olarak adlandırılmakta.

Sadece hükümeti değil muhalefet partilerini bile şaşkına uğratacak boyutta tepkilere neden olan da "eğitim planı" oldu. Bir anda tüm ülkede, büyük bölümü, geleneksel örgütlenmelerden bağımsız, kendiliğinden gelişen eylemler ortaya çıktı.

Öğrenciler, öğretmenleri ile birlikte okulları işgal etti. Veliler çocukları ile birlikte eylem yaptı. Profesörler halka açık yerlerde konuşmalar gerçekleştirdi. Öğretmenler Venedik'te yolu trafiğe kapadı, Bari'de eylemciler tarafından yapılan sembolik cenaze töreni trafiği felç etti. Bologna, Milano, Turin, Genua, Napoli ve Roma'daki üniversiteler işgal

edildi, Milano yakınındaki bir tren istasyonu öğrenciler tarafından işgal edilerek, tren rayları bloke edildi.

Hükümet çark ediyor

Berlusconi hükümeti ise, ülkeyi sarsan bu eylemleri "teröristçe" olarak nitelendirmekte gecikmedi. Bu tür olayların bir daha yaşanmaması için "gerekli önlemlerin alınacağı" ve de "güvenlik" güçlerinin devreye sokulacağı belirtilerek eylemciler tehdit edildi. Ardından ise reformdan bir adım bile geri atılmayacağı söylendi.

Ancak işin renginin hiç de öyle olmadığının kısa sürede açığa çıkacak ve hükümet ilk geri adım sinyalini vermeye başlayacaktı.

Eylemlerin iyice yoğunluk kazandığı günlerde, 3 Kasım'da bir açıklama yapan Berlusconi, daha önce söylediklerinin tam tersini söyleyerek, reformun şimdilik ertelendiğini açıkladı. Sendikalar ta-

rafından yapılan değerlendirmelerde ise, bu geri adımın protesto eylemleriyle elde edilen bir kazanım olduğuna yer verildi.

İtalya'da eğitim reformuyla birlikte yayılan bu eylemlerin, aynı zamanda ekonomik krizin etkisiyle ortaya çıkan kapsamlı bir sosyal hareketin parçası olduğunu görmek gerekiyor. Çünkü sadece eğitim sektöründe değil, aynı günlerde, kamu taşınacılığında, sağlık alanında, havaalanlar ve çağrı merkezleri gibi birçok alanda da, sosyal yıkım saldırılarına karşı yaygın grev ve eylemler gerçekleştiriyordu.

Vize mi istiyorsun? Önce okula!

Fransa'nın Göçmenlik Bakanı **Brice Hortefeux**, 29 Ekim'de son dokuz ay içinde sınır dışı edilenlerin bilançosunu açıkladı. Buna göre 2008'in başından bu yana sınır dışı edilenlerin sayısı **26 bin**. Bu rakam, 2007 yılı boyunca gönderilenlerin sayısını şimdinden yüzde 7 dolayında geçti. Hortefeux'nün açıklaması bununla sınırlı değildi. Fransa'ya aile birleşimi olarak gelmek isteyenlerin, buldukları ülkede asgari düzeyde Fransızca'yı öğrenmeleri gerekecek.

1 Aralık'tan itibaren yürürlüğe konulması için son hazırlıklarına girilen yasaya göre, 16-65 yaş arası olan, aile birleşimi temelinde vize başvurusunda bulunan herkes, Fransa'ya gelmeden önce bulunduğu ülkede iki aylık eğitim görecek. Bu, vize alması için şartlardan biri olarak zorunlu

kılınacak. Eğitime bir gün gitmemek, dosyanın "geciktilmesiyle" cezalandırılacak. (Bu gecikmenin sınırı elbette çizilmemiş.)

Dolayısıyla her aile birleşimi talebi "dil ve kültür sınavı" ile karşılaşacak. Başvuranlara her türlü soru sorulabilir. Mesela, Fransız "Le Figaro" gazetesine göre, başvuranlara "Fransa'da bir kadın eşinden izin almadan çalışabilir mi?" gibi sorular sorulabilir!

1 Aralık'ta yürürlüğe konulması düşünülen bu yasanın uygulanmasını sağlayacak olan ANAEM (**Ulusal Göçmenleri ve Yabancıları Karşılama Kuruluşu**), bazı özgün durumlarda bunu uygulamamakla görevlendirildi. Bu özgün durumlarda savaş içinde olan ve/veya doğa felaketi yaşayan ülkelerdir. Bu ülkelerde "dil ve kültür sınavı" uygulanmayacak, tabii ki şimdilik!

Kongo

İç çatışmalar şiddetleniyor

Emperyalist yağma ve talan politikaları sonucu işsizlik, yoksulluk, açlık ve ölümün kol gezdiği Afrika ülkelerinden biri olan Kongo'nun emperyalist destekli egemen sınıfları tarafından körüklenen iç çatışmalar, Kongo halkını insanlık dramıyla yüz yüze bırakmayı sürdürüyor. İç çatışmalar yüz binlerce insanı evinden göç etmek zorunda bırakırken, milyonlarca Kongolu mülteci kamplarında yaşam mücadelesi veriyor.

Son dönemde artan çatışmalar yeni bir göç dalgasını da beraberinde getirirken, çatışmanın tarafını devlet güçleri ile ordudan ayrılan **Tutsi General Laurent Nkunda**'ya bağlı "isyancılar" oluşturuyor. Gerçekte her ikisi de gerici güçlerin temsilcisi olan bu iki güce bağlı çatışmalar sırasında çok

sayıda kentte yağmalama, tecavüz ve katliam gerçekleşiyor.

Kongo'da yaşanan bu çatışmalı ortamın ve Kongo halkının çektiği acıların gerçek sorumlusu olan emperyalist güçler ise, çatışmaların denetimlerinden çıkması ve de böylelikle yağma ve talana dönük çıkarlarının tehlikeye düşmesiyle birlikte, "arabulucu" rolü oynamaya çalışıyorlar. Özellikle de Avrupalı emperyalist güçler, son dönemde "ilgilerini" iyice artırdıkları Kongo'ya daha fazla sayıda BM askeri gönderme önerilerini sürdürüyorlar.

Oysa Kongo'daki BM asker sayısını artırmaya dönük her girişimin, buradaki çatışmaları körüklediği, BM askerlerinin çatışmalarda bizzat yer alarak, çok sayıda Kongoluyu katlettiği biliniyor.

Suriye

"Boyun eğmeyeceğiz!"

ABD emperyalizminin geçtiğimiz günlerde Suriye'ye dönük bir askeri saldırı gerçekleştirmesi ve bu saldırı sonucu çok sayıda sivilin yaşamını yitirmesi, Suriye halkı tarafından güçlü bir biçimde protesto edildi. Halk eylemleri birlikte, "**Gerçek teröristler ABD ve İsrail'dir**" şiarı altında gerçekleştirilen eylemlerde, emperyalizme "**boyun eğmeyeceğiz**" mesajı verdi.

ABD askeri güçleri 26 Ekim tarihinde, Irak topraklarından Suriye'ye dönük bir askeri saldırı gerçekleştirdi. Sınır köylerinden birini hedef alan bu saldırıda köy halkından 8 kişi yaşamını yitirirken, yaklaşık 20 kişi de yaralanmıştı. Bu saldırı ABD ile Şam arasındaki gerginliğin daha da artmasına yol açtı.

Suriye halkı da yaşanan bu saldırıya karşı tepkisini ortaya koymakta gecikmedi. 30 Ekim Perşembe günü başkent Şam'da kitlesel bir eylem gerçekleştirilerek, ABD saldırısını kınandı. Ellerinde "**Yıkımın ve savaşların sorumlusu ABD'dir**" yazılı dövizler taşıyan Suriyeliler, ABD'ye olan öfkelerini dile getirerek, saldırılara karşı "boyun eğmeyeceğiz" mesajı verdiler.

ABD Dışişleri Bakanlığı ise, sekiz sivilin ölümüne yol açan bu saldırıyı yaptıklarını ne doğruladı ne de yalanladı. Ancak adını vermeyen bir üst düzey Amerikalı yetkilinin yaptığı açıklamaya göre, saldırı sözde Irak'a yabancı militanlar sokan, El Kaide bağlantılı **Ebu Hadiye** adlı kişiyi hedef almak üzere gerçekleştirilmişti.

Evrensel Yaklaşım

Devrim dipten ancak sesli gelecek

Sadece ABD değil, tüm dünya 4 Kasım'da yapılan ABD başkanlık seçimlerine çevirdi gözünü. Seçimin sonuçları, belki de bugüne kadar olmadık düzeydeki bir merakla beklenildi. Merak edilen konu en fazla da, yıllar boyu, türlü zulmün bir parçası olarak, belediye otobüslerinin arka koltuklarında oturmak zorunda bırakılan siyahların, ön koltuklara geçip geçmeyeceği oldu. Ve Obama, rakibi McCain'e ciddi bir fark atarak, ABD'nin ilk siyahi başkanı oldu da nitekim. Seçimlerin ardından yapılan haber ve yorumlar ise, Obama'nın "**Martin Luther King'in hayalini gerçekleştirdiği**" yönündeydi. ABD tarihinde görülmedik oranda bir katılım olmuştu seçimlere. Özellikle de "Afro-Amerikan" olarak tabir edilen siyahi Amerikalılar rekor düzeyde bir katılım sağlamışlardı.

Göreve geri dönülmez biçimde veda edecek olan Bush ise, gerek ABD'de gerekse dünya kamuoyunda yapılan yorumlarda, ABD'deki (ve dünyadaki) giderek derinleşen **ekonomik krizin gerçek sorumlusu** ilan ediliyordu. Çünkü ABD'de ekonomik piyasalarda yaşanan facia, Amerikan rüyasını, Amerikan halkı açısından tam bir kabusu dönüştürmüştü.

Amerikan seçimleri de işte tam böyle bir ortamda gerçekleşti. Mevcut çöküntü Amerikan seçmenlerinin "kurtarıcı" beklentisini artırdı. Amerikan halkı ise büyük olasılıkla bu "kurtarıcıyı" ilk siyahi başkan adayı, "değişim" vaat eden, Obama'da görmüştü. Yaşanan durumun, Amerika'da esaslı bir "değişim" yaratacak, dipten gelen sessiz bir "devrim" olduğu bile iddia edildi. Çünkü köklü bir

ırkçı önyargıya sahip olan bir ulus, "kurtuluşu" "bir Afrikanın oğlunda" görecek, onun peşine takılmıştı!

ABD'nin çok sayıda eyaletinde, '60'lı yıllar boyunca hakim olan Güney Afrika'daki Apartheid rejimi benzeri koşullar altında türlü zulme uğrayan siyahilerin kaderi değişiyor muydu ne?

Oysa Obama'nın siyahi başkan olarak ortaya çıkarılması, tüm ırkçı önyargılar bir çırpıda bir kenara itilmiş gibi bir hava yaratılması, egemen sınıfların çıkarları gereği yaşanan bir durumdan öte bir şey değildi.

Çünkü bilenler şunu iyi bilmektedir ki, Barack Obama eğer "beyaz" hakim sınıfların yönelimine uygun hareket etmeseydi böyleleri bir yükseliş şansı elde edemezdi.

Yani Obama, ne özde yoksul siyahları ne de genelde Amerika'nın ezilen emekçi yığınlarını temsil etmektedir. O sadece ve sadece Amerikan hakim sınıfının bir kesiminin temsilcisidir. Ve Obama'ya, yine aynı hakim sınıflar tarafından verilen görevin özünü de esas olarak, Amerikan toplumu "Vatansever ruh halı" etrafında birleştirmek oluştur-

maktadır. "Vatanseverlik konsepti" olarak da adlandırılması gereken ve de öзде Amerikan toplumu içinde işgal saldırılarını haklı göstermenin alt yapısını oluşturmaya hizmet eden bu konsept ise, 11 Eylül saldırılarının ardından yükselişe geçen /geçirilen, şovenist histeriden ziyade bir şey değildir. Dikkat edilirse, Obama'nın tüm kampanyası, "**büyük bir ulusal dayanışma**" üzerine inşa edilmiştir.

Obama'nın başkan olmasının ABD'ye getireceği söylenen imaj değişikliğiyle birlikte, bu imaja uygun olduğu düşünülür ve de aynı zamanda krizden çıkmanın çözümü olarak görülen, Roosvelt dönemindekinin benzeri politikaların ağırlıklı olarak hayata geçirilebileceği de ima ediliyor. Yani devletin, ekonomiye müdahale adı altında (tabii ki sermayenin lehine) kamulaştırmalar gerçekleştirdiği (ki son dönemde yapılan da bu), yine dönemin adlandırılmasıyla "kapitalizmin ehlileştirilmesi" olarak adlandırılan sürecin benzerinin yaşanabileceği bir döneme girileceği iddia ediliyor.

Yine Obama'nın gerilim üzerine kurulu dış politikasının dışına çıkabileceği de "beklentiler" arasında. Oysa bu "beklen-

tiler", daha Obama'nın seçim kampanyası sürecinde yaptığı konuşmalara bakıldığında bile boş çıkmaktadır.

Şu bilinmektedir ki, ABD emperyalizmi uzunca yıllardır, başta dünya genelinde oluşturduğu 737 askeri üsle olmak üzere, tüm dünyaya yayılma politikası izlemektedir. Bu yayılma politikası, İran'a dönük saldırı olasılığını da içine alarak, Obama döneminde de değişmeden sürecektir. Amerikalıların çoğu kendilerine empoze edildiği biçimiyle, İran'ı ABD'nin baş düşmanı olarak görmeyi sürdürmekte ve İran'ın Irak'taki ABD düşmanlarını silahlendirdiğini düşünmektedir. Obama'nın seçim kampanyası süresinde İsrail'e kendini "siper eden" konuşmalarına bakıldığında ve de ABD'deki güçlü İsrail lobisi de düşünülürdüğünde, işgal politikalarına kalındığı yerden devam edileceği görülecektir.

Mali krizin aldığı boyut da zaten bunu "zorunlu" kılmaktadır.

Kısacası, ABD, siyahi bir başkana sahip olsa da, bu ne ABD'de ırkçılığın ortadan kalktığı ne de ABD emperyalizminin her türden saldırganlık politikalarının

Mısır

Mahalla'da bulunan devlete ait bir tekstil fabrikasının işçileri, işyerinin özelleştirilme planını protesto etmek için eylem yaptı. 30 Ekim günü gerçekleşen eyleme 800 işçi katıldı. Mahalla'da son iki yıldır sayısız grev gerçekleştirildi. Bu grevlerden biri 6 gün sürmüş ve "güvenlik güçleri" greve dönük azgınca bir saldırı gerçekleştirmişti.

Yunanistan

Yunanistan hapishanelerinde bulunan tutuklu ve hükümlüler, hapishane koşullarını protesto etmek için 4 Kasım'da açlık grevine başladılar. Ülke genelindeki 21 hapishanede gerçekleştirilen açlık grevinin başlıca taleplerini, hapishanelerdeki sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi ve hücrelerdeki yaşam kalitesinin yükseltilmesi oluşturuyor.

Tutsaklar hücrelerdeki koşulların Ortaçağ'ı andırıldığını söylemektedirler. Yunanistan'daki hapishanelerde, son 10 yıl içinde toplam 377 kişinin değişik nedenlerle yaşamını yitirdiği, 5 kişilik hücrelerde 15-18 kişinin kaldığı da yine hapishanelerdeki koşullara ilişkin yapılan açıklamalar arasında.

Romanya

Hükümetin maaşlarına % 50 zam yapmasını talep eden Romanyalı eğitim emekçileri, 2 Kasım'da bir günlük uyarı grevi yaptı.

Greve ülke çapında 70 bin öğretmen katıldığı bildirilirken, öğretmenlerin bağlı olduğu sendikalar 18 Ekim'de ikinci bir grev yapma çağrısı yaptılar. Romanya'daki özel sektör çalışanları da yine maaşlarını zam yapılması talebiyle Kasım ayı sonunda greve gideceklerini açıkladılar.

İrlanda

Irak ve Afganistan işgaline katılarak, geri dönen İngiliz askerlerinin, Ekim'in son günlerinde Belfast sokaklarında gerçekleştirmeye çalıştığı geçit töreni, güçlü protestolara karşı. "Savaştan" geri dönen askerlere "hoş geldin" kutlamasına dönüştürülmek istenen tören sırasında gerçekleştirilen ve savaş karşıtı grupların yanı sıra, Sinn Fein tarafından çağrısı yapılan eylemlerde askeri bandonun sesini bastırarak güçlü sloganlar, askerlerin hiç de "hoş gelmediklerini" gösteriyordu.

Diğer taraftan ise, İrlandalı eğitim emekçileri, öğrenciler ve veliler de aynı günlerde hükümetin eğitimde kısıtlama planına karşı sokaklardaydı. 29 Ekim günü bir araya gelen 15 bin eğitimci, öğrenci ve veli, İrlanda'nın başkenti Dublin'de bir yürüyüş gerçekleştirdi.

son bulacağı anlamına gelmektedir. Çünkü önemli olan Obama'nın rengi değil, hangi sınıfın temsilcisi olduğudur. Ve tekrar etmek gerekirse, Obama ezilenlerin değil, ezen sınıfların temsilcisidir. Tıpkı Rice gibi, o da her renkten ezilenlere karşı en az "beyaz adam" kadar zalim olacaktır. Kimse bundan kuşku duymamalıdır.

Sadece siyah-beyaz ayrımını değil, ezenler ve ezilenler ayrımını da tamamen ortadan kaldıracak olanlar ise, her renk, dil ve inançtan emekçi halklar olacaktır. Her türden ayrımcılık ancak yoksul emekçi yığınların, kolay yönetilebilen yığınlar yaratma uğruna halk yığınları arasında ayrım yaratan egemen sınıflara karşı ortak mücadeleyle ortadan kalkacaktır! Ve bu artık giderek bir hayal olmaktan çıkmaktadır. Çünkü egemen sınıfları yoksul yığınlar karşı daha fazla saldırıya "zorlayan" kriz, aynı şekilde emekçi halkları da kendilerini teslim almaya çalışanlara karşı ayağa dikilmeye zorlamaktadır. Bu zorlayış ise, gerçek devrimin, halkların devriminin, dipten ancak oldukça sesli gelmekte olduğunu muştulamaktadır!

Yerin derinliklerinden geldiler..

Zonguldak Maden Havzası, kömür ocaklarının açıldığı 1848'dan günümüze mücadele eden maden işçilerinin sayısız direnişine tanık olmuştur.

Maden işçileri, yerin karanlık dehşetlerinden döktükleri alınterinin karşılığını almak için sayısız direniş örgütledi, mücadele etti. Korkunç çalışma koşulları altında çalışan işçiler, insanca yaşanacak bir ücret için nice bedeller ödedi. Maden ocakları sadece işçilerin değil bölgede yaşayan tüm halkın temel geçim kaynağıydı. 1960'a kadar bölgede yaşayan halkın madenede çalışmasının zorunlu tutulması çalışma koşullarını daha da ağırlaştırıyordu.

Maden ocaklarında yaşanan ve cehennem aratmayan çalışma koşullarının biriktirdiği öfke, patlamalar şeklinde ortaya çıkıyordu. Tıpkı 1965 Kozlu direnişinde olduğu gibi. 1965 Mart'ta yaşanan ve iki işçinin yaşamını yitirdiği eylemler, maden işçilerinin direniş tarihine birer dipnot olarak düştü. Yeniliğiyle sonuçlanan bir direniş, sendika yönetiminin işbirlikçi tutumuna yeni bir halka ekledi. 13 Haziran 1969'da bu kez Alpavut'ta işçiler, ücretlerinin aylardır ödenmemesi üzerine maden ocaklarını işgal etti. 35 gün süren direniş öncesinin aksine zaferle sonuçlandı.

1980'lerden itibaren maden ocaklarının özelleştirilmeye başlanması ile işçiler için de yeni bir dönem başladı. Çalışma koşulları giderek ağırlaşırken, uygulanan politikalarla

her türlü örgütlenme de hedef tahtasına konulmuştu. Devlete ait birçok ocak kapatılırken, işçiler başka ocaklara dağıtıldı. 1990'lara gelindiğinde Türk-İş'in yılın ilk yarısında imzaladığı sözleşmelerden hoşnut olmayan işçilerin arasında maden işçileri dikkat çekiyordu. Sendikaların, aylık ücretin net 2.5 milyon TL, yevmiyenin asgari 85 bin olması talebine hükümet yine "kendi yağınızda kavrulun" yanıtı veriyordu. Bunun üzerine Genel Maden-İş Sendikası 30 Kasım'da greve çıkma kararı aldı. Grev, sadece ücret talebi ile değil, maden ocaklarının kapatılması, küçültülmesi ve özelleştirilmesine karşı da yapıyordu.

Ellerinde susmak bilmeyen bir yeraltı güneşi ile..

Grev başlamadan birkaç gün önce şehir jandarma, komando ve çevik kuvvet tarafından adeta işgal edildi.

30 Kasım sabahı ilk grev pankartı Gelik İşletmesine asıldı. İşçiler, büyük bir heyecan ve coşku içindeydi. Grevin üçüncü gününde binlerce işçinin katıldığı yürüyüşler, artık sıradan bir olay haline gelmişti. Devletin yürüyüşleri engelleme çabaları sadece komik kalıyordu. Greve, uluslararası işçi sınıfından da destek geliyordu. Güney Afrika gibi birçok ülkede kömür ve lüman işçileri greve sahip çıkarak, Türkiye'ye gelecek kömürlerin yüklemesini durdurdular. Direnişin dör-

düncü gününde, esnaf kepenk indirmiş, belediye işçileri madencilerle omuz omuza vermiş ve sokaklardaki kitle 70 bine ulaşmıştı. Grev dalgası giderek kabarıyor, işlerin sayısı çığ gibi büyüyordu. Grev Ortadoğu'da suların ısındığı bir döneme denk gelmişti. Irak, Kuveyt'i, ardından ABD emperyalizmi bölgeyi işgal etmişti. Emperyalistler yeni katliamların önünde durmadı. Bu atmosfer greve de yansıyor, işçiler yürüyüşlerde savaş karşıtı sloganları haykırıyordu.

Grevin sesleri çevre illerde daha güçlü yankılanıyor ve işçiler şehri akın akın dolduruyordu artık. İşçi sınıfının yekini ayaya kalkan sesiydi dört bir yandan duyulan. Yüzyılların getirdiği zulmün, karanlık tünellerde solan yaşamların hesabı soruluyordu yeri göğü inleyen çılgınlarda. İşçilerin öfkesi artık dizginlenemiyordu. Onlar mitinglerle, fabrika işgalleri ile yetinmek istemiyordu. Türk-İş 3 Ocak'ta Türkiye çapında bir günlük "Genel Grev" e gitme kararı aldı. "Genel Grev" in yasalara aykırı olduğu, işe gelmeyenlerin soruşturulacağı ve atılacakları duyuruldu. İşçiler ise buna sadece güliyordu. 3 Ocak'ta ülke çapında iş bırakıldı. İşçiler adresi çok iyi biliyordu.

Her gün yeni ağzılar eklendi ağzılarına...

Bir türlü korteji yola koymayan sendikayı, on binlerce işçi

yolluklarını göstererek "ölmek var, dönmek yok", "yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya" sloganlarına boğuyordu.

İşçilerden oluşan Grev Komitesi, kortejleri çoktan inşa etmiş ve polis sızmasına engel olmak amacıyla her ocağın işçisinin kendi kortejinde yürütmesine karar vermişti. Yürüyüş kolunun geçtiği bölgeler panayır yerine dönüyor, halk işçileri bağrına basıyordu. Kortejdeki kadın işçiler için terlik ve ayakkabı bile düşünülmüştü. Sınıf dayanışması, güzellikler yaratarak büyüyordu. Tüm bunlar yaşanırken devlet ise hiç vakit kaybetmedi. Direniş boyunca gizli odalarda yapılan onlarca toplantı ile grevin kaderi çiziliyordu. Ve ilk barikat. Jandarma, Devrek yolu üzerinde kurduğu barikat ile kabanar denize set çekecekti. Ancak bir kum tanesi gibi akıntıyla sürüklenmekten kaçamazdı. Devrek halkı, tek bir işçiyi bile dışarıda bırakmayacak bir dayanışma ile ağırladı maden işçilerini.

5 Ocak sabahı kortej yeniden yola koyuldu. İşçilerin sayısı 100 bini aşmıştı. Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Şemsî Denizler'den gelen "görüşmeler bitene kadar bekleyin" talimatı üzerine kitle Mengin'de beklemeye başladı. Ancak işçileri hiç de "iyi haberler" beklemiyordu. Grev üzerinde kara bulutlar dolmaya başlamış, düşman ağlarını ör-müştü.

Su gibi, ateş gibi...

"Hedefimiz Ankara geliyoruz Çankaya", "Çankaya Özal'a mezar olacak" sloganlarını haykıran işçiler, kararlılıklarını dosta, düşmana ilan ediyordu.

Gece sabaha dek ormanda askeri yığınak yapıldı. Yürüyüş sırasında iki işçi yaşamını kaybetmişti. Fakat sendika işçilerin "kontrolden" çıkması korkusuyla, bir işçinin öldüğünü açıkladı. 12 kilometre yol kat ettikten sonra işçiler devasa bir barikatla karşılaştılar. Buldozerlerle, su sıkma araçlarıyla, asker ve polisle örülen barikat, şimdi işçilerin önünde yükseliyordu. Hesaplaşma anı gelip çatmıştı. İşçiler barikatın 50 metre önünde tüm gece boyunca ateşler yakarak, halaylarla, türkülerle, mücadelenin mutluluğunu yaşıyordu.

7 Ocak günü polis, kitleyi örgütleyen, ateşleyen 201 işçiyi "barikata zorladıkları" iddiasıyla gözaltına aldı. Sendika ise buna karşılık "itidal" çağ-

rısı yapıyordu. Yol boyunca işçilerin en temel ihtiyaçları için hiçbir şey yapmamakla kalmayan sendika aynı zamanda direnişin de kuyusunu kazıyordu. Ne işçileri soğuktan korumak, ne de yiyecek ihtiyaçları için en küçük bir çaba harcanmıştı.

Denizer, işçiler tarafından sevilen ve onlar üzerinde büyük bir otoriteye sahip bir sendikacıydı. Ancak bu otoritesini işçilerin geleceğini karartmak, onları karanlık kuyulara mahkûm etmek ve sırtından hançerlemek için kullandı. Ve grevi bitirerek işçileri geri gönderdi.

Sendika, Toplu Sözleşmeyi yürürlüğe öncesinde talep edilen 98.000 TL yerine 49.905 TL'ye imzaladı. Oysa grevin kırılmasından önce 64.000 TL teklif edilmişti.

Ancak grevle Zonguldak maden işçileri, isimlerini direniş sayfasına kazıdı. Türkiye işçi sınıfı, maden işçilerinin bu onurlu direnişini asla unutmayacak, ihanet edenleri de...

Mozaik

Nuri Bilge Ceylan sineması ve Üç Maymun üzerine

1990'ların başları itibarıyla yeni bir yerli sinema ile tanıştığımız söylenebilir. Nuri Bilge Ceylan, Zeki Demirkubuz, Reha Erdem, Semih Kapranoglu, Yeşim Ustaoglu, Derviş Zaim gibi isimler bu yeni dönem sinemacıları arasında dahil edilebilir. Bahsi geçen sinemacılar her ne kadar kendilerini "yeni sinemacılar" vb. şekilde adlandırmaları da, Yılmaz Güney kültürü dışında uluslararası sinema otoritelerinin nazarında başarı elde edememiş bir gelenekten geldiği halde, dünyanın en önemli uluslararası festivallerinde "ağır" ödülleri alan bu yerli filmlerin, Türkiye için yeni bir akım olarak değerlendirilmesi pekala anlaşılabilir.

Gerek ülke gerekse dünya ölçeğindeki sanatsal çevrelerde sıklıkla tartışılır haline gelen bu filmler genel olarak devrimcilerin muhakemesinin dışında kaldı. Bunun Türkiye devrimcilerinin sinema sanatı ile ilişkisindeki zayıflıkları yoklayan bir dizi sebebi var. Bu konu ayrıca ele alınabilir. Fakat, gelinen noktada bu yeni filmlerin hangi referanslarla değerlendirileceği konusunda belirgin bir boşluk olduğunu görmek güç değil. Bir yanda, özellikle Avrupa'nın entelektüel-sol çevrelerinde itibar gören ve gerek piyasaya ritüellerini gerekse niteliğini sinema teamüllerimizi ters yüz etmesi itibarıyla ilerici bir görüntü çizen bu filmlere sempati duyarken, diğer yandan ise hayata ne kattığı ile ilgili ciddi şüpheler içinde kalan birçok insan olduğu aşikar.

Geçtiğimiz hafta vizyona giren "Üç Maymun" Nuri Bilge Ceylan'ın beşinci uzun metrajlı filmi. Ceylan'a, film ile dünyanın en ağır festivallerinden olan Cannes'da en iyi yönetmen ödülü verilince, Nuri Bilge sinemasına dair tartışma sahəsi bir halka daha büyümüş oldu.

Nuri Bilge Ceylan ilk uzun metrajlı filmi Kasaba ile, öykünün olmama-

sı, oyuncuların amatörlüğü ya da aşırı durağanlık gibi eleştirilmiş, fakat, yerli sinemada gelenek kırmaya yönelik yenilikçi tavır ile ilerici olarak değerlendirilmeye başlandı. Bu sebeple, Ceylan'ın eleştiriler karşısındaki savunma heyetinde genelde "solcu"lar bulundu. Ceylan "Uzak" ile sinemasını derinleştirmiş, her ne kadar filmde bir kapitalizm eleştirisi olsa da felsefi olarak sorunlu bir kulvara meylettiğinin de sinyallerini vermişti. Nitekim Ceylan, Uzak filminin ardından, Demirkubuz'un da bir süredir içinde bulunduğu nihilist ve postmodernist bir güzergaha girdi. Ve nihayet, bu motivasyon ile çektiği "İklimler" i hiç de arkasında duramayacağı bir anlayışın ürünü

olarak temaşa ettik.

Nuri Bilge Ceylan en baştan beri oyunculuk ve öykü referanslı filmler çevirmemi.

Aynı zamanda fotoğraf sanatçısı olması itibarıyla filmde durgun görsellikler üzerine -Türkiye için- yeni bir kurgu tasarladı. Uzak'a kadar, hatta Uzak da dahil olmak üzere, Ceylan sinemasını özgün, tartışılır ve değerli kılan, fotoğrafa dayalı bu "yeni" sinemasal tutumu oldu. Sinema otoritelerince "basit anlatı" olarak tanımlanan bu tür filmlerin genelinde olduğu gibi Ceylan'ın filmleri de, daha çok sıradan insanların ve hemen herkesin yaşamında karşılık bulan imgelerin üzerine kurulması itibarıyla da daha "bizden"di.

Ceylan'ın filmleri, -Yeşim Ustaoglu'nu dışarıda bırakırsak- bahsi geçen yeni dönem yönetmenlerin tamamında olduğu gibi doğrudan politik söylemlerden de uzaktı. Ne var ki,

Hollywood sinemasının abartılı ve sıra dışı hikayeleri ile ve yine abartılı teknik kurgularla kiteleri uyuşturduğu, bu haliyle egemenlerin önemli ideolojik aygıtlarından biri haline geldiği düşünüldüğünde, sıradan taşra insanlarını ve taşra duyarlılığını, sistemin yalnızlaştırdığı insanların gözüne sokması nedeniyle kendiliğinden politik bir nitelik kazanıyordu. Başka bir ifade ile sinema egemenlerinin genel hükümlerine karşı durduğu için istese de istemesine de doğallığına politiktir.

Ne var ki, İklimler, kent-soyulu bir kirlenmişlikte eriyip giden, "yeni ya da alternatif" olana ilişkin hiçbir kapı aralamayan, alternatifini bütünüyle ihmal eden postmodern bir "hiçlik" filmi oldu. Hatta İklimler'in temel gıdası boşvermişlik ve sigılık olarak düzenlenmiş, kahramanlar arası ilişkiler bir hayli minimalist olarak ele alınmış, seyirci bu "hiçsel" ilişki-

lere ortak olma fırsatı bulamamıştı. Seyirci dediğimiz ise zaten, bu "sanat filmi"nin kapsamına giren belli bir eğitim ve kültür grubunun insanlarıydı. İklimlerin ardından geldik "Üç Maymun" a... Üç Maymun, sinemanın çok esaslı bir sanat olduğu konusunda hemen herkesi ikna edebilecek bir kudrete sahip. İşin aslı, yalnızca görüntülerin oya gibi işlenmiş olması itibarıyla dahi saygıyı hak ediyor. Yanısıra İklimler'in ardından postmodern kulvara iyice açılacağına ilişkin endişeleri de zayıflatan, "tematik" bir film olduğu da söylenebilir. 2 Kasım günü BirGün gazetesinde yayınlanan Zahir Atam imzalı yazıya göre bu tema, 12 Eylül sonrası toplumsal dejenerasyonu hedef alan bir gözleme dayanıyor. Dahası, Atam'a göre Üç Maymun, toplumsal yozlaşmaya ve bu yozlaşmada burjuvazinin rolüne ilişkin çok sağlam bir film. Ne var ki, Üç Maymun, olsa olsa, bir yumruk büyüklü-

ğündeki ekme hamurundan nasıl da hayretler uyandıran biblolar yapılabileceğine tanık olduğumuzda duyduğumuz hayranlığa denk düşecek bir etkiye sahip; hepsi bu! Filme hacmini aşan politik payeler biçmek pek de gerçekçi değil.

İşin aslı, "entelektüel sanat filmi" denilen filmlerin büyük kısmını "soldan" okumak moda olmuş görünüyor. Bir hayli minimalist ve bencil filmler, bir bakıyorsunuz burjuvaziye sert bir eleştiriyimi, hatta kitlelerin elinde bir silahımsı gibi yorumlanabiliyor. Üç Maymun asla aşırı minimalist bir film değil. Fakat, kurgu, müzik ve görselin olanaklarına dayanmadığı halde, sınırlı bir senaryo sahasında oldukça yaratıcı ve etkileyici olablen bir film den de değil. Toplumsal göndermelerde bulunma niyeti olan bir sinemacı için son derece sert-yakıcı değişkenler olduğu bir coğrafyada, zorlama bir yorumlama ile politik payeler biçecek kadar hiç değil. F. Solanas, Angelepolos, Kiarostami ya da Sokurov gibi, hem auteur (yaratıcı) olup, hem de toplumsal temaları sinemasına kirliş yapabilen örnekler varken, Ceylan'ın politik tasarrufları olduğundan, hele de toplumsal dejenerasyona ilişkin ağıt niteliğinde bir film yapığundan bahsedebilmek için, gerek dilinin gerekse toplumsal ilişkisinin "niyet" düzeyinde değişmesi gerekir.

Sonuç olarak, Nuri Bilge Ceylan'dan ya da bir bütün olarak bu yeni akımdan Yılmaz Güney geleneği üzerindeki bir şey koymaları beklenmemelidir. Çünkü ne politik niyetleri ne de sınıf mücadelesindeki pozisyonları bu yöndedir. Bu topraklarda sinema yapmanın biraz da zorunlu bir sonucu olarak, bu yönetmenlerin filmlerinde yer almış bir takım politik nüvelere büyüteç tutarak, büyüteçten görüneni gerçekmiş gibi değerlendirmek, bu suretle yönetmenlerin de neysel-yaratıcı çalışmalarından illa politik sonuçlar çıkarmaya zorlamak gerçekçi olmaz. Bununla birlikte, Ceylan ve Demirkubuz'un sinema ufkunu açan, gerek sinema sanatçıların gerekse izleyicilerinin entelektüel düzeyini yükselten çabalarının, sinema zekalarının ve sinema sanatına verdikleri emeğin sahiplenilmesi gerekir. Da-

hası, Ceylan'ın İklimler'i, Demirkubuz'un Bekleme Odası gibi nihilist nüveler taşıya da her iki yönetmenin son filmleri, kendi içlerinde bir hesaplaş-

ma yaşadıkları ve kendilerini savuracak rüzgarlara karşı temkinli oldukları yönünde okunabilir.

(İzmir'den bir İK okuru)

"Sizlere kanım kaynıyor, yabancı değilsiniz bana"

Erzincan Kemalye ilçesi Çit köyünde 1920 yılında dünyaya gelen Enver Gökçe'nin yaşamı ailesi ile birlikte Ankara'ya gelişine tamamen değişir.

Ankara'da Cebeci Ortaokulu ve o yılların ünlü okulu Gazi Lisesi'nin bitirir. Şiire olan ilgisi ve lise hocalarının yönlendirmesi ile kendini daha iyi geliştirebileceğine inandığı Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Türkoloji bölümüne girer. Okulu bitirdikten sonra Ankara Halkevi'nin dergisi olan Ünlü dergisinde çalışmaya başlar. Bu arada ilk şiiri Ülkü dergisinde yayınlanır.

Daha gençlik yıllarından itibaren Arif Damar, İlhan Başgöz, Ceyhan Atuf Kansu, Niyazi Akıncioğlu gibi şairlerle arkadaşır, fikirlerini ve yaşamı paylaşırlar. Birçok dergi ve gazetede çalışır. Çalışır ama sadece gazeteci ve yazarlar değildir arkadaşları. Matbaa işçileri, mürettepler tanır, arkadaşları olur. Hatta bu arkadaşları için bir de şiir yazar; "Mürettip Hasan".

Nazım Hikmet'ten etkilenerek şiirlerine yeni bir soluk katan Enver Gökçe; halk edebiyatının dinamiği içinde toplumsal gerçekçi şiirler

yazar. "Eğin Türküleri"nde olduğu gibi düşüncelerini akıcı bir şekilde bu toprakların kültürünü damıtarak yazar. Doğduğu toprakların suyunun, çiçeğinin, ağacına, dağına kadar her şeyi ile ilgilidir. Faşist saldırılara da sessiz kalmaz. Şiirini kuşanarak kavgaya atılır.

Bunun için bir grup arkadaşı ile birlikte Ant dergisini çıkarmaya başlarlar. 1948 yılında ilk kez gözaltına alınır ve üç ay boyunca suçsuz bulunmasına rağmen Ankara Hapishanesi'nde kalır. Hapishanede de şiirlerine devam edecektir, belki de birçoğumuzun Enver Gökçe deyince akla ilk gelen şiiri, "Fakültenin Ölü"nü burada yazacaktır.

Tahliye olduktan bir süre sonra TKP'ye yapılan ünlü 51 Tevkifatı'nda yeniden gözaltına alınır. Gözaltına alınan 168 kişinin tümünün ceza aldığı soruşturmada kendi savunmasını yapar ve Marksizm'i savunur. 7 yıla mahkûm edilir. Hapishaneden çıkınca sürgün yılları başlar. Pablo Neruda'nın şiirlerini çevirir. Bir spor dergisinde düzeltmenlik yapar. Meydan Laurus'ta çalışır.

19 Kasım 1981 tarihinde Ankara Seyranbağları'nda bir huzur evinde yaşama veda etti. Enver Gökçe hayatı boyunca içinden çıktığı emekçilerin yaşamını şiirinde işledi. Yamağı hapis, sürgün ve yoksulluk içinde geçti. Tüm bunlara rağmen şu cümleleri onun yaşamına bakışını da özetliyor; "Kötülükleriyle, pisliğiyle fakat seveceksiniz. Suyunu, dağını, toprağını, çevreyi de en az bu halk kadar seveceksiniz. Bunu sevdiğiniz bir sürede, bunları yaptıklarınıza geçirebildiğiniz ölçüde büyük ve yol gösterici olacaksınız."

Nedensellik ve tesadüf -2-

Felsefe tarihinin en temel sorularından birisi, **özgürlük** ve **zorunluluk** arasındaki ilişkidir. Bu ilişki; nedensellik ve tesadüf, zorunluluk ve rastlantı, determinizm ve indeterminizm gibi kılıklarla da ortaya çıkabilen bir konudur.

Deneyimlerimizden zorunlulukla neyden kastedildiğini biliriz. Sözlükler zorunluluğu, özellikle insan davranışlarından ayırırız. Olan ve bunları yönlendiren, bir şeyi olmaya ya da yapılmaya zorlayan koşullar kümesi olarak tanımlıyor.

Felsefi anlamda zorunluluk ise neden-sonuç ilişkisiyle bağlantılıdır. Sonsuz sayıda gözlem, pratik ve deneyim tarafından sinanan neden-sonuç arasındaki bu ilişki, bilimde de önemli rol oynar. Rastlantı, zorunluluğun aksine, görünen bir nedeni olmaksızın gerçekleşen, beklenmedik olay anlamına gelir.

Eğer bir parça kâğıdı havaya bırakırsam, yerçekimi yasası gereği yere düşecektir. Bu, nedenselliğin bir örneğidir. Ama ani bir hava akımı beklenmedik biçimde kâğıdın uçmasına neden olursa, buna tesadüf olarak bakarız. Bu nedenle **zorunluluk, yasalardan hükümü altında olup, tesadüfler, hiçbir yasanın hükümü altında değildir ve tam da bundan dolayı öngörülemezler.**

Yaşam deneyimlerimiz bize zorunluluğun ve tesadüfün varlığına ikna eder. Temel olan ile olmayan, zorunlu olan ile tesadüfî olan arasında bir ayırım yapmayı erken yaşlardan itibaren öğreniriz.

Gözlem ve deneyim temelinde, verimli bir olguya yol açan nedeni bir hipotez olarak formüle ederiz. Bir kural olarak hipotez, henüz denenmemiş şeylere ait öngörülerde bulunmamızı sağlar. Bu öngörüler daha sonra gözlem ve pratik yoluyla sınanılır. Bu, yalnızca bilim tarihinin değil, aynı zamanda her insanın çocukluğundan itibaren zihinsel gelişiminin önemli bir parçasıdır. **Nedensellik sınırsız bir gözlemler yığını tarafından kanıtlanır.** Örneğin su belli bir sıcaklığa gelince kaynar-buharlaşır. Bu sadece bir bardak çay yapmanın değil aynı zamanda, tüm modern toplumun dayandığı sanayi devriminin de temelidir.

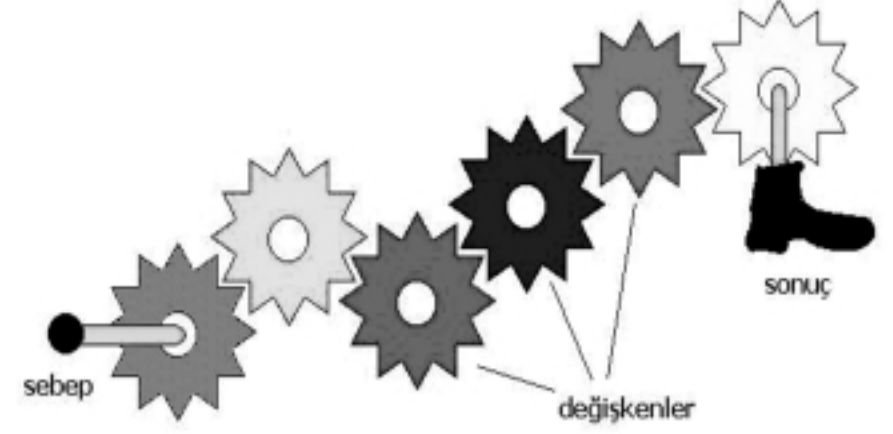
Çok geniş bir olaylar yığını hakkında öngörülerde bulunabilmemiz, nedenselliğin, yalnızca olayları tanımlamanın yolu değil, aynı zamanda şeylerin işlevi ve özsel bir görünümü olduğunu da kanıtlar. Örneğin, bir şeyin kırmızı olduğunu söylediklerimizde, beyaz bir ışığı tutulduğunda en fazla kırmızı ışığı yansıtacak olan bir şeyi tanımlamış oluruz.

Mekanizm

Doğadan tesadüfleri ayıklama çabası bizi kaçınılmaz olarak mekanik bir bakış açısına sürükler. Bu bilim alanında Newton tarafından temsil edilen 18. yüzyıl mekanizminde ifadesini bulur.

Doğanın evrensel yasallığı düşüncesi doğrudur, ama yasalığın yalın bir ifadesi **yeterli değildir.** Gerekliliği olan şey doğa yasalarının gerçekte nasıl işlediğinin somut bir kavranışıdır. Mekanik bakış, ait olduğu zamanın bilimsel düzeyini yansıtarak, doğaya **tek yönlü** bakış tarzını geliştirdi. Bu mekanik, göreceli olarak basit süreçlerle ve katı bir cismin diğerleri üzerindeki etkisi olarak, kaldırma, denge, kütle, eylemsizlik, itme, basınç vb. neden ve sonuçlarla ilgilenir.

Eğer hareket eden bir cisme belli bir anda hangi kuvvetlerin uygulandığını biliyorsak, bu cismin gelecekte nasıl

davranacağını söyleyebiliriz. 18. yüzyıl Fransız matematikçisi Laplace mekanik determinizmin önde gelen temsilcisidir. Laplace'in evren teorisi, gerçekte çeydi dinlerde var olan tanrısal düşünce-sinden farksızdır. Bu yaklaşımda, **zorunluluk ve tesadüf birbirini dışlayan karşıtlıklar olarak ele alınıyor.** Bir şey veya bir süreç ya tesadüfî ya da zorunlu, ancak her ikisi birde bulunmaz. Bu yöntem Doğanın Diyalektiği'nde Engels tarafından sıkı bir analize tâbi tutuldu, Engels bu eserinde,

Laplace'in mekanik determinizminin kaçınılmaz olarak kadercilğe ve mistik bir doğa kavrayışına yol açtığını belirtir. Dolayısıyla bu türden bir zorunluluk kavrayışıyla doğanın teolojik analizine saplanıp kalıyoruz. İster Augustin ve Calvin gibi bunu tanrının ebedi fermanı olarak adlandıralım ya da İslam kültüründeki gibi Kısmet diyelim veya zorunluluk olarak adlandıralım hepsi benzerdir. Çünkü bunların hiçbirinde nedenler zincirinin izlenmesi gibi bir yöntem izlenmez. (Bir İK okuru)

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Devrimci Engin Çeber ve arkadaşlarını dergi dağıtarken gözaltına aldılar. Söзде insanları gözaltına alıp, "islah edip", halkın içine geri göndereceklerdi. Bunların "islah etmesi" işkenceyle öldürmektir. Onun için artık sıradan halk bile tedirgindir. Çünkü bir gece kapım çalınır, ya bir kurşunla bir köşeye atılır ya da hapishaneye götürülür, işkenceyle yok edilirim diye korkmaktadır.

Artık Türkiye'de kimsenin can güvenliği yoktur. Faşist Adalet Bakanı, halkın muhalefetine bastırma için de olsa, alenen özur diledi. Bu sadece halkın muhalefetine bastırma içindir. Çünkü biz biliyoruz ki, Türkiye'de işkenceye uğramayan neredeyse yok gibidir. Bize artık başka çare bırakmadılar. Gençlerin devrimcilerin safında olması gerekiyor. Son tezkereden anlaşılıyor ki, burjuva partileri halkın muhalefetine karşı birleşiyorlar. Bunların hepsi patron ağaların çıkarlarını savunuyorlar. Genelkurmay Başkanı sert bir açıklama yaptı ve basını açıkça tehdit etti. Çünkü faşist ordu, gerillaya karşı uçağıyla, topu-tankıyla aciz kalmıştır. Yıllarca Barzani'yi cani ilan eden faşistler bu acizlikten sonra mecbur Barzani'nin ayağına gittiler, yalvardılar **"bize sen yardım edersin"** diye.

Doğalgaza, elektriğe, suya yine zam geldi. Buna can mı dayanır. Yoksulluğa, açlığa, sefalete dayanacak gücümüz kalmadı. Halk birlik olursa bunlar kağıttan kaplandı. Halkın gücünün önünde kimse duramaz. Dersim'in, Maraş'ın, Sivas'ın, Diyarbakır işkencehanesinin, Tuzla ve 1 Mayıs katliamlarının ve bütün devrim şehitlerinin hesabını sormak için artık yeter diyip, devrim safında örgütlenip, halkın kurtuluşu için demokratik devrim kervanına katılıp, herkes üstüne düşen görevi yapmak zorundadır. Çünkü **"ya hep beraber, ya hiçbirimiz"**. (Gülsuyu'ndan bir İK okuru)

İçerisinde bulunulan süreç; mücadelede kararlılığın önemini arttırdığı, sürece uygun müdahalelerin ve bu müdahalelere verilen cevabın yakıcı şekilde kendini hissettirdiği bir dönem. Sınıf mücadelesi içinde yer alışı, yaşanan süreçte önemli bir mevzi olsa da tek başına bu sürecin cevabı olabilecek bir olgu değil. Var oluş her zaman kararlılığın ifadesi olarak görünmez; bazı kişilerde de bir aygıtın mücadelesinin dışına oluşunu ifade eder. Bu yönüyle ikili bir karakter gösterir ve yanıltıcıdır. Bundan dolayıdır ki tek başına mücadelede "var oluş" yeterli değildir, kararlılıkla, bilimsel alt yapıyla desteklenmesi ve geliştirilmesi gerekir.

Çünkü tek başına yer alışı/ var oluş çözümlerin üretilmesinde, sınıf mücadelesinin ileriye taşınmasında, Proletarya Partisi'nin var olması gereken yerde olmasına hizmet etme noktasında **sınırlı ve yetersiz** bir durumu ifade eder. Örgütlenme/örgütlenme çabası göstermeyen, hedef ve amaç bağlamında yetersizliği gösteren, kitleler içinde var olmayan/olmayan, hata, eksiklik ve zaafı aşmayı amaçlamayan, sadece konuşan, konuşurken de olum-

suzlukları sıralayan "etiket" devrimciliğini ifade eder çoğu zaman **sadece "var oluş"**.

Son dönemdeki pratik sürece baktığımızda ne demek istediğimiz tüm çıplaklığıyla görülebilir.

Üzerinde durulan konunun daha iyi kavranması için ana yönelimlerimize bakılması yeterli olur. Konunun gerekliliği itibarıyla ana yönelimlerden bir tanesi "kitlelerin rolünün kavranması ile ilgili sorunumuz bağlamında kitle çizgisinin kavranışında bilinç sıçraması yaratılması"dır. Bir diğeri ise: "...Yaşadığı sorunların giderilmesi ve bünyeyi saran hastalık ve zafiyetlerle mücadele edilmesi"ne yöneliktir.

Var olan pratikler yukarıda belirtilen yönelimlerin eleğinden geçirildiğinde elde kalanın ne olduğu görülecektir. Böylelikle süreçteki pratiklerin doğruluğunun "sağlaması" yapılmış olur. Yani var olan pratikler kendini örgütlemenin, kitlelere ulaşmanın, onları örgütleyebilmeyin, kitleleri devrim mücadelesinde sefer edebilmeyin bir aracı olabilmis midir? Bu soruya verilen cevaplar, yaşanan pratik sürecin ne kadar verimli olduğunun kanıtı olacaktır.

Bu mücadele içinde doğdum

Yıllardır zalimin zulmüne, zorbalığına, haksızlığa boyun eğmeyen, efendisiz yaşamayı hedefleyen adını bütün dünyaya destan eden Dersim'de doğdum. Ben de gerici-burjuva sistemini yıkmak, yerine halkın sözü olan yeni bir hayat, yeni bir sistem, yani komünist bir ülke kurmayı amaçlıyor ve onun adına mücadeleye emek vermeyi hedefliyorum.

Bu onurlu mücadeleyle tanışmak

benim adıma hiç zor olmadı. Çünkü bu mücadele içinde doğdum ve büyüdüm. Düşüncelerimi pekiştirdim, hayalimdeki dünyayı düşündüm ve hedefimi belirledim. Amacım iyi bir devrimci olmak. Sizlere gönderdiğim iki şiirim çok değerli insanlar tarafından seçildi ve çok da mutlu olduğumu söyleyebilirim. Bir işçi-köylü okuru olarak gazetenizin bir köşesinde yer almak beni çok mutlu edecektir.

Peynir gemisini yürütmek...

tır. Sorulara alınan cevaplar belirlenen hedefler doğrultusunda yapılan çalışmaların/çabaların, harcanan emeğin ne kadar üretken olduğunu gösterecektir.

Eğer dağıtılan yayın, örgütlenen miting, anma, panel vb... ana yönelimler doğrultusunda ele alınmıyor ve sadece günün kurtarılması ve üstlenilen sorumlulukların "yapılıyor" olması için yapılıyorsa "kararlılık" ve "var oluş" **yetersiz ve güdük** kalır. Bu noktada gerçekleştirilen pratiklerin bir kez daha gözden geçirilmesi ve ana yönelimler doğrultusunda hareket etmenin çabasının verilmesi gerekmektedir. Sorun, söylemde ifade etmek değil, konuyu pratik içerisinde ele almak ve ortaya konulan teorik gerçeklikleri pratikte ifade edebilmektir. Teori ile pratik bir birinden koparılmadan ele alınmalıdır.

DHD'yi gerçekleştirecek olan kitlelerdir. Kitleleri örgütlemek için onların içinde olmak gerekir. Onların içinde olmak "var oluş"un ötesinde bir tavır gerektirir. Kitlelerin sorunlarını çözme ve onları örgütlenme çabası hem kitlelerle birlikte olmayı hem de ideolojik politik olarak belli bir yetkinliği gerektirir. Ne kadar "iyi niyetli" düşünülürse düşünülürse ideolojik-politik yetersizlik sorunları karşısında yılmıyışa, paniğe ve çaresizliğe sürükler. Kitlelere doğru önderlik edilmesinin önündeki en büyük engellerden birini oluşturur.

Sorunların çokluğu sadece ve sadece yapılacak işlerin çokluğu göstermemelidir. Uçurtma rüzgarın şiddetini kullandığı için değil, o kuvvete karşı uçuğu için yükselir. Sınıf mücadelesi sorunsuz, dümdüz bir hatta ilerlemez. İşçileri, kı-kışları, kıvrımları, büküntüleri vardır.

Tüm bunlar mücadelenin objektif gerçeklikleridir. Bütün bunlar faaliyet içerisinde yer alanların rüzgarı olmalıdır. Bu rüzgarı doğru bir şekilde kullanmak ve ideolojik, politik, örgütsel gerçeklikleri yerine getirmek herkesin yapması gereken olmalıdır. Talimatlar, yönergeler, genelgeler sürecin merkezi olarak örülmesini sağlayan araçlar ve genel itibarıyla yapılabileceklerin/yapılması gerekenlerin öz olarak ifade edildiği belgelerdir. Demokratik Halk Devrimini savunanlar bu belgeleri hem teorik hem de pratik olarak zenginleştirilmeli ve hayat bulmalarını sağlamalıdır. Sınıf mücadelesi içerisinde her türlü zorluğa göğüs gerenler başarının elde edilmesi için her türlü çabayı göstermelidirler. Çözüm için çaba harcamadan var olan sorunların her fırsatta alt alta dizilmesi ya da sıkça dile getirilmesi sorunların çözümü noktasında atılmış bir adım olmaktan çok olumsuzlukların propagandası anlamına gelir

ve moral bozmaktan, güvensizlik yaymaktan başka bir anlam ifade etmez. Yaşamda durağanlığın yeri yoktur. Hareketsiz yaşamın temelidir. Hareketsiz hiçbir şey düşünülemez. İleriye ya da geriye gidilmez vardır. Sınıf mücadelesi içerisinde yer alanlar geriye gidisi değil yüzünü ileriye dönüştürme ve ileriye doğru hareketi temsil eder ve amaçlarıdır. Bundan dolayı da ilkeleri doğrultusunda, mücadeleyi geliştirecek her türlü hareketi desteklemeli, omuzlamalı ve yaratmalıdır.

Son olarak bilgi bir ihtiyarın şu sözlerine kulak verelim: **"sıkıntıya düşüşünde git bir taş ustası bul ve seyret. Adam belki yüz kez vurur taşta. Ama değil kırılmak küçük bir çatlak bile oluşturamaz. Sonra birden, yüz birinci vuruşta taş ikiye ayrılır. İşte o zaman anlarsın ki; taşı ikiye bölen o son vuruş değil ondan öncekilerdir."**

(Avrupa yakasından bir İK okuru)

Ankara'da 09.11.2008 tarihinde yapılan Genç-Sen Kurulu'nun ardından öğrenciler alana çıkma kararı aldılar.

Öğrenciler alanlarda kararlı

Kolej kavşağında başlayıp Sakarya'da son bulan eylem **Yeni Demokrat Gençlik** de açtığı pankartlarla eyleme katıldı.

Genç-Sen'le birlikte çeşitli gençlik örgütlerinin yer aldığı eylem saat

15.30'da kitlenin kolej kavşağından Kızılay'a doğru yürüyüşü geçmesiyle başladı. YDGL öğrenciler de; "Emperyalist politikalara karşı YÖK'e hayır" pankartıyla yer aldığı eylemde "Diplomalı işsiz olmayacağız", "Ücretli köle olmayacağız", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılsın" sloganları atıldı.

Sakarya Caddesine giren kitleyi, dersane öğrencileri ve esnaf alkışlarıyla destekledi. Burada, Genç-Sen adına yapılan konuşmada Genç-Sen'in kurulmadan önce engellendiği, tanınmadığı kurulduktan sonra ise kapatılmaya çalışıldığı belirtilerek, buradaki amacın öğrenciyi demokratik ve ekonomik hakları için örgütlü mücadeleden uzaklaştırmak olduğu vurgulandı. (Ankara)

Kazanacağız!

Susmuş zindanlar
Kan kokuyor karanfeller
Günbegün büyüyor dağlarda
İlerliyor zafere doğru

Adım adım
Kazanacağız diyorlar
Onurlu mücadele verdikimiz
Onlarca şehitlerimiz adına
Kazanacağız
Kıracağız demir parmaklıkları
Karanfeller ekeceğiz

Dağ patikalarına
Halaya duracağız hep birlikte
Haykıracağız özgürlük şiarını
Bütün evrene
Zafer bizim diyeceğiz
PARTİZAN adına

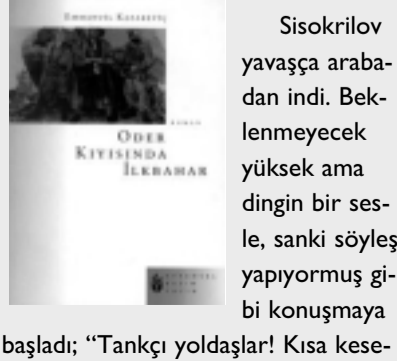
Geliyoruz

Bekle bizi ey güzel özgürlük
Dağlarda, ovalarda, tarlada
Geliyoruz
Umut dolu, coşku dolu, aşk dolu
Bir çocuğun gülümsemesiyle geliyoruz

Geliyoruz
Dağ rüzgarının serinliğine
Munzur'un coşkuyla akan sularıyla
Adım adım ilerliyoruz devrime doğru
Bekli bizi tutsak ülkem
Kıracağız zincirleri
Azad edeceğiz yaşamı
Bırakacağız kendimizi maviiliklere
Bekle bizi geliyoruz özgürlük

(Dersim'den bir İK okuru)

Kitaplık

başladı; "Tankçı yoldaşlar! Kısa kese-

ceğim, çünkü zaman hızla geçiyor ve sizin de yolunuza gitmeniz gerekiyor. Biraz önce olay telefonundan Stalin yoldaş ile konuştum. Sizi çok önemli bir görev bekliyor. O da şu; Önümüzdeki günlerde Berlin'e doğru saldırmaya geçeceksiniz."

Yukarıdaki coşkuyla satırlar **Emmanuil Kazakeviç'in** (çeviren Okay Geridönmez) **Evrensel Basım Yayımları** tarafından yayımlanan "Öder Kıyısında İlkbahar" (1949) isimli romanından. Güçlü Sovyet yazarlarından

olan Kazakeviç, (1913-1962) II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda bir keşifçi (sürekli ileri hatlarda ve düşman cephesinin gerisinde bulunarak düşmandan esir alarak istihbarat toplayan oldukça tehlikeli bir savaş birimi) olarak Kızıl Ordu'da görev yapmıştır. Yıldız (1947), Meydandaki Ev (1956) ve özellikle anımsayacağımız Mavi Defter (1961) isimli romanların yazarı olan Kazakeviç, savaşın çıplak tecrübesini güçlü ama sade bir dille harmanlamıştır. Öder Kıyısında İlkbahar

ise Kızıl Ordu'nun Berlin yürüyüşünü, Almanya'ya girmesinden Elbe'de ABD askerleri ile karşılaşmasına kadar ele almaktadır.

Kazakeviç'in bu eserinde gerçekten komünist olanlardan değişmekte olanlara ve zaafı ağır basanlara kadar farklı kişilikler üzerinden işlenen konu oldukça çarpıcı bir şekilde anlatılıyor. Belki de savaş romanlarının ortak mesajlarından olan görev bilincinin önemi, inanç ve kazanma azminin önemi gibi öğeler hakkı bir savaş

yürüten bir ordunun hikayesinde bir kat daha anlamlı ve etkili olarak veriliyor. Çeşitli kişiler üzerinden ele alınan bu güçlü kurguyla birkaç koldan aktarılan öykü, bize bireylerin önemini gösterdiği kadar büyük resmi yaratan Bolşevikler önderliğinde birleşen Sovyet halkı olduğunu kavramamızı sağlıyor.

Şairin haklı öğütünde dediği gibi; "...Yaşamımız pek mi tekdüze ve kırıktır? İnsanlara ve sözlere artık kalmadı mı güveniniz? Ama devrim

türküleri var yeryüzünde! Söyleyin onları! Size yardım edeceklerdir, göreceksiniz!"

Biz de egemenlerin psikolojik savaş malzemesi olarak ağızlarında düştürmedikleri "umut kırma" vb. karşı halkların kahramanlıklarını, yaratıklarını anlatan kitapları tavsiye ediyoruz. Kazakeviç'in güçlü romanı "Öder Kıyısında İlkbahar" da bu kitaplardan biridir, okuyun onu, size yardım edecektir, göreceksiniz! (Bir İK okuru)

Özgür gelecek

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Özgür Gelecek Özel Sayı: 2008/1
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çiğdem ÖNSEL
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Teşvifatlar Mevkii
Akasya Sk. No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426
63 30-580 63 80
e-mail: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 42 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Çep: 0 537 270 75 60
ANKARA: SİHHİYE MAH. SÜLEYMAN SIRRI SK. YUNT APT. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 430 67 65 Çep: 0 543 453 89 84
İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Çep: 0 555 561 04 03
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CADDESİ BARIŞ İŞHANI KAT: 3 NO:94
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0446) 223 67 18 ÇEP: 0 536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Çep: 0 536 613 81 98
MERSİN: SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN Çep: 0545 685 25 27
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Tüm işçi-köylü okurlarına ve çalışanlarına Merhaba...

leri kısmen rant kısmen devletin gecekodu mahallelerindeki sistem karşıtı şekillenmeyi ortadan kaldırmak için uyguladığı politikalar sonucu çarpık bir fiziki şekillenişe de sahiptir. Bu fiziki çarpıklığın yanında genel olarak tüm gecekodu semtlerinde devlet eliyle, fuhuş, uyuşturucu satışı ve dolayısıyla çeteleşme yaygın bir şekilde yayılmaktadır.

Bu mahallelerin sakinleri; Türkiye Kürdistanı'ndan zorla göç ettirilmiş aileler, İstanbul'un taşı toprağı altın diye "iş" umuduyla memleketinden kalkıp gelmiş gurbetçiler, ürünleri para getirmeyen ve ek iş yapmak isteyen köylüler, işçiler, asgari ücretli iş bile bulamayan binlerce on binlerce, adına Türkiye denen coğrafyanın ezilen yoksul halkıdır. Yani bizlerin "hedef" kitle olarak ortaya koyduğu devrimi gerçekleştirecek "halkımız."

Gazetemizin başlatmış olduğu kampanyanın hedefine ulaşabilmesi için her şeyden önce "kitleler" dediğimiz halkımızın içinde olmamız-çinde olmaya çalışmamız gerekmektedir. Bu noktada semtlerde bulunan yoldaşların kitlelerle sıkı, sağlam ve politik bağlar kurması, kurmaya çalışması zorunludur. Eğer kitlelerle sıkı ve sağlam ve politik bağlar kurulmazsa "nitelikli bir kitle faaliyeti"nden bahsetmek zorlaşır. Kitlelerle kurulacak sıkı, sağlam ve politik bağlar da ancak kitlelerin kendi sorunları üzerinden kurulabilir. Yıkımlar, uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme, hırsızlık, yol, su, çöp, grev, ekonomik vb. sorunlar ve talepler özgülünde (hem her semtte farklılaşan hem de her semtte ortaklaşan sorunlar) kitlelerle sıkı-sağlam-politik bağlar kurulabilir. Kitlelerle kurulacak bu bağlar basitten karmaşığa doğru şekillenir. Bu sorunlar çerçevesinde kitlelerle birlikte hareket etmediğimiz

ve onlara kendilerinin bir parçası olduğumuz gerçeğini hissettiremediğimiz sürece nitelikli bir kitle faaliyeti sürdüremeyiz. Böylece semtlerdeki faaliyetimiz güdük, kısır ve kendini tekrar eden bir çalışma olarak kalır.

Gazetemizin kampanya yazısında da değinildiği gibi semtlerde kitlelerle bu sıkı-sağlam-politik bağı kurmamızı sağlayacak araçlardan bir tanesi İşçi-Köylü gazetesidir/gazetemizdir. İşçi-Köylü gazetesinin "bizim" gazetemiz, bizim dünya görüşümüzün somutlandığı/somutlaştırıldığı bir gazete olduğunu unutmamamız gerekiyor. Bunun için gazetemizi sahiplenmemiz ve her anlamda gazetemizi yoksul emekçi halkımıza ulaştırmamız gerekir. İşçi-köylü gazetesi bizim sesimiz olduğuna göre ulaştırdığımız her insana sesimizi taşımış oluruz. Bundan dolayı gazeteyi

sadece "dağıtma" gibi bir sorumluluğumuz yok, aynı zamanda bu gazetenin ulaştırdığımız herkesin sesi olmasını sağlama gibi bir sorumluluğumuz/görevimiz de var. Bunu, hem gazetemizi yoksul emekçi halkın tüm kesimlerine ulaştırma çabası içinde olmamız gerektiği gibi hem de onların kendi sorunlarını kendi dillerinden gazetemize aktarmalarını sağlayarak/aktararak yapabiliriz. Kendi sorunlarının yansıdığı ve seslerinin başkaları tarafından duyulduğunu gören kitleler çağrılarımıza kayıtsız kalmazlar.

Bunu yapabilirsek gazetemizde çeşitli kesimlerden çeşitli yazıların yer almasını sağlayabiliriz. Bu da hem çıkan yazıların farklılaşmasını, çeşitlenmesini hem de kitlelerin doğru ve sağlıklı bilgilenebilmesini sağlar. Bunun yanında "kendini tekrar" etme durumundan

kurtuluruz, aynı zamanda "yazma"- "okuma" ve kitlelerle iletişim yoluyla politik gelişmenin adımları atılmış olur.

17-30 Ekim 2008 tarihli gazetemizin 2. sayfasında yer alan "Efendileri Deniz Feneri ile çeteleri el feneri ile soyuyor" başlıklı Bayramtepe İK okurlarının yapmış olduğu çalışma ve çalışanlarımızın gazetemize yansımaları yukarıda söylemeye çalıştığımız "nitelikli kitle faaliyeti"ne başlamanın önemli bir örneği olarak duruyor. Bu çalışmanın diğer semtler için birer örnek teşkil etmesi gerekir.

Semtler özgülünde gazetemiz yapılan/yapılacak olan çalışmanın önemli halklarından biridir. Semtlerde bulunan tüm arkadaşların bunu kavraması ve çevrelerine kavratması, çalışmalarında önemli bir mevzi yaratacaktır.

Gazetemizi ele alışımızın 15 günde

bir dağıtma şeklinin dışına çıkarılması gerekir. (Ayrıca tüm bu çalışmalar sadece kampanya süreciyle sınırlı tutulmamalı, kampanya sona erdiğinde de ivme kazandırılarak devam ettirilmelidir.) "Niçin İşçi-Köylü dağıtıyoruz?" sorusuna vereceğimiz cevap burada ön plana çıkıyor. Bu soruya verdiğimiz/vereceğimiz cevap hem gazetemize hem de sürdürdüğümüz faaliyete yaklaşımımızı ortaya koyacaktır. İşçi-Köylü gazetesi bizim dünya görüşümüzü; yaşadığımız dünyayı algılamayı; yaşadığımız biçimimizi, sorunlara bakiş açımızı ve çözüm yöntemlerimizi ve kurmayı hedeflediğimiz dünyayı ve de bu dünyayı nasıl kuracağımızı ifadelediği için bizim sesimizdir. Sesimize sahip çıkalım, yükseltelim, çığlığa, haykırışa çevirelim. (İstanbul Avrupa yakasından bir İK okuru)

Mücadelesi sabit görüldüğünden kapatılmasına...

"Bizler, işçi, köylü, emekçi, halk genişliği, emekçi kadınlara; kısacası tüm halkın sesi olduk ve olmaya da devam edeceğiz."

Gazetemiz Demokratik halk iktidarı için İşçi-Köylü, İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 ay süreyle kapatıldı.

Bizler İşçi-Köylü Gazetesi çalışanları olarak, gazetemiz okurlarıyla bir-

likte 1 aylık kapatma kararını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 8 Kasım Cumartesi günü saat 12.00'de Kadıköy İşkele Meydanı'nda gerçekleştirdiğimiz eylemde "Devrimci basın sansürle susturulamaz" pankartı açarak, "Doğru yerdeyiz", "İşçi-köylü senin sesin, sahip çık", "Başbuğ buyurdu mahkemeler kapattı" dövizleri açıldı. Basın açıklamasını gazete çalışanımız, Bahar Gök okudu. Açıklamada "7 yılı aşkın bir süredir bu ülkede İşçi-köylü gazetesi olarak yayın hayatımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Sürdürmeye çalışıyoruz diyorum, çünkü bu ülkede devrimci, sosyalist, muhalif, yurtsever basın olmanın ne demek olduğunu hemen herkes

bilir" denildi. Devrimci basın üzerindeki baskıların yüzlerce yıl hapis, onlarca yıl para cezası anlamına geldiğini belirtildi.

Doğan Medya'ya ait Yay-Sat'ın bu baskıların uygulanmasında bir araç olarak kullanıldığı ifade edilerek, yayınların dağıtımının engellendiği belirtildi.

Açıklamanın sonunda, "Bizler, işçi, köylü, emekçi, halk genişliği, emekçi kadınlara; kısacası tüm halkın sesi olduk ve olmaya da devam edeceğiz. Başbuğ'un tüm basına yaptığı, herkesin doğru yerde durması uyarısını dikkate alıyorduk ve bir kez daha doğru yerde olduğumuzu, yani ezilen halkın yanında olduğumuzu ilan ediyoruz" denildi. (İşçi-köylü gazetesi)

DDSB'li okurlarımızla buluştuk

Kampanyamız doğrultusunda İstanbul'da Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik'ten okurlarımızla bir araya geldik.

7 Kasım Cuma günü gerçekleştirdiğimiz buluşmada DDSB'li okurlarımız gazetemize dair düşüncelerini bizimle paylaştı.

Son yıllarda artış eğilimi gösteren sınıf hareketi eylem, direniş ve grevlerle bunu yapıyor. Bunun içinde yer alan okurlarımız, işçilerin daha rahat anlayabileceği, daha sade bir dilin kullanılması gerektiğinin altını çizdiler.

DDSB'li okurlarımız, işçilere sorunları üzerinden seslenerek bir yayın organının çok önemli olduğunu vurguladılar. Gazetemizin, işçi-emekçiler tarafından daha fazla okunan, aranan bir yayına nasıl dönüştürülebileceği üzerinden bir tartışma yürüttük.

Gazetemizde yorumların eksik kaldığını, sanat sayfasının geliştirilmesi gerektiğini, periyodunun haftalık olmasının öneminin dile getiren okurlarımız yazıların uzunluğuna da dikkat çektiler.

Gazetemizin daha canlı, daha okunur olması; herkesin kendini bu zeminde bulabilmesi ile olanaklıdır. Buradan hareketle yürüttüğümüz ve belli bir düzeyde de yakalayan kitle faaliyetimizi gazetemize taşımak, hem diğer alanlarla deneyim paylaşımının yaşanmasını getirecek hem de daha akıcı, okurlarımızın kendini bulduğu bir yayın organı ortaya çıkaracaktır.

Aynı canlılıkla çalışmalarımızı sürdüreceğiz!

Gazi Mahallesi İşçi-köylü okurları olarak gazetemizin daha nitelikli çıkması ve geniş halk yığınlarıyla bütünleşmesi için yapmış olduğumuz çalışmalarla İşçi-köylü gazetesinin başlatmış olduğu kampanyanın destekleyicisi olduk ve olacağız.

26 Ekim 2008 tarihinde Gazi Mahallesi'nde Partizan şapkalarını takarak yaygın bir şekilde İşçi-köylü gazetesinin dağıtımını yaptık. Yayın dağıtımını esasında birçok aileyle tanışma olanaklarımız oldu. Yaptığımız sohbetler olumlu geçerken bundan sonraki süreçte gazetemizi takip etmek istediklerini söyleyerek çeşitli eleştiriler ve önerilerde bulundular. Ayrıca "İşçi-köylü oku-okut Partizan" yazılmalarının yanı sıra duvar gazetesi çalışmalarını da yaptık. Bir kaç aile özellikle yazılmaları kendi duvarlarına yaparak gazetemizi sahiplendiler.

9 Kasım 2008 tarihinde de yine aynı bölgede Partizan flamları ve İşçi-köylü şapkalarıyla çalışmalarımıza devam ettik yaygın bir şekilde ajitasyon ve bildiri dağıtımını yaptık, ayrıca semt pazarlarında İşçi-köylü oku okut partizan imzalı bildiri çalışmalarını da yaptık. Genel anlamda olumlu geçen yayın faaliyetimiz aynı canlılıkla devam edecektir.

Gazi Mahallesi İK okurları

İşçi-Köylü ailelerle birlikte...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri gazetemizi değerlendirdi. 9 Kasım Pazar günü Munzur Çevre ve Kültür Derneği'nde biraraya gelen ailelerimizle gazetemizin kampanyası üzerine bir tartışma/sohbet yürüttük.

Gazetemizin kampanyası ile ilgili gelişmeleri aktardığımız ailelerimizle; gazetemizin içeriği, sahiplenmesi, beslenmesi ve aileler olarak ortak karşı duruşun sergilenmesi üzerine konuştuk. Ailelerimiz, gazetemizi yeterince okumadıklarını dile getirdiler. Gazetemizde kullanılan dilin bunda etkisi olması ile birlikte daha çok önemini kavramaktan olduğunu dile getirdiler. Gazetemizin haftalık çıkmasını isteyen ailelerimiz, tutsakların yaşadığı sorunlara daha fazla yer ayrılmasını istedikler. Aile örgütlenmesinin önemi üzerinden yürüten sohbet, ailelerimizin gazetemize ulaşmak için daha aktif olması gerektiği, komşularına arkadaşlarına da bir gazete vermesinin kampanyamızı geliştirceği ekseninde gelişti.

Taşdelen'de dağıtım...

Daha nitelikli bir yayın çıkarma, yaygın bir kitle faaliyeti örgütlenme gibi hedeflerle başlatılan kampanya çerçevesinde gerçekleştirdiğimiz faaliyetlerden birini de, geçtiğimiz günlerde Taşdelen'de gazetemizi kapı kapı dolaşarak, en geniş kitleye gazetemizi ulaştırma olarak gerçekleştirdik.

A/P konuşmaları eşliğinde gerçekleştirdiğimiz faaliyet o güne kadar girmediğimiz sokak ve caddelere girdik, neredeyse tüm evlerin kapısını çalarak, gazetemizi ve kampanyayla ilgili çıkartılan bildirilerimizi verdik. Bir yandan gazete ve bildiri dağıtım yaparken, diğer yandan da insanlarla sohbet ettik. Özellikle de yaşlı kadınlar bizi çok yoğun bir ilgiyle karşıladılar ve genelde "ben size kurban oluyum. Her zaman arkanızdayız" gibi söylemlerde bulundular.

Gazetenin adını duymayan insanlar da vardı. Bu insanlara gazetemizin içeriğine dair bilgilendirme yaptık, amaç ve hedeflerini anlattık. Bu konuşmaların ardından, gazetemizi sürekli getirmemizi isteyenler oldu. Gazetenin "sıkı takıpcısı" olanlar da vardı elbette. Bunlardan biri de yaşlı bir amcaydı. Bu amcanın özellikle de "Pusulula" köşesini okuduğunu öğrenmek hayli dikkatimizi çekti. Amca ayrıca gazetemizin eski dönemlerini de biliyor. Özgür Gelecek sürecinde de gazeteyi düzenli takip ettiğini söyleyen bu amca, şu an çıkan İşçi-Köylü'ü, Özgür Gelecek'e kıyasla daha doyurucu bulduğunu söylüyor.

Tabii ki bazı eleştirileri olan okurlar da yok değildi. Eleştiriler genelde gazetenin düzenli gelmemesine dairdi.

Gazete ve bildirilerimizi en geniş biçimde dağıtıktan sonra, Taşdelen merkezine döndük ve burada bildiri okuduk ve de "Devrimci basın susturulamaz" sloganını attıktan sonra, faaliyetimizi noktaladık. Biz bildiri okuduğumuz ve de slogan attığımız sırada, etraftan çok sayıda insanın, onaylayan bir tutumla, gerek kapılara, gerekse camlara çıkarak, destek verdiğini gördük.

(Taşdelen'den İK okurları)

12 Ekim'de Adana'da gerçekleştirilen okur toplantısı sonrası alanımızda kampanyamızı nasıl yürüteceğimizi kullanacağımız araçların neler olması gerektiği üzerine tekrar bir toplantı aldık. Önce çevremizdeki okurlarımıza abone olmayı önümüze hedef olarak koyduk.

Daha sonra devrimci ve demokrat basının YAY-SAT dağıtımında yaşadığı engellemeleri de göz önüne alarak bu

eksikliği gidermek amaçlı gazete bayileriyle görüşme kararı aldık. Bu yönlü çalışmamız kısmi oranda hayata geçmiştir,

Mersin'den kampanya notları

(Mersin İK okurları)